

'De Hel rijden' – Hieronymus Bosch

De Oerhoer

schelmenroman

door

Rutger Willem Weemhoff

Curriculum Vitae Rutger Willem Weemhoff

Weemhoff ziet zichzelf als een duivelskunstenaar.

Na zijn klassieke opleiding aan het gymnasium in Voorburg en de Toneelschool te Amsterdam, betrad Rutger Willem Weemhoff begin jaren zeventig de planken.

Acteur

Als jong acteur speelde hij bij gezelschappen als *Toneelgroep Centrum* en *Poëzie Hardop* en baande zich allengs een eigen weg in theaterland. In 1977 pionierde hij in eigen beheer met de solovoorstelling *De Jongste Dag*, een succesvolle vernieuwende muziektheaterproductie, die in Nederland echt opzien baarde. Zo speelde hij daarin voor het eerst in NL een *draaqueen*. Enkele jaren later richtte hij zijn eigen theatergroep op: *Toneelgroep Acht Oktober*, waarmee hij het theater tot dichtbij de mensen bracht, in een tent in een nieuwbouwwijk, of soms gewoon op het biljart in een lokaal café.

Op televisie liet hij eveneens zijn sporen na: van politieke satirische producties met zijn eigen *Videotheater* op de Amsterdamse kabel (Lubbers!), tot aansprekende rollen bij de landelijke televisie in o.a. *Titaantjes*, *Dubbelleven*,

Vrouwenvleugel en *Goudkust*, waarna hij nationale bekendheid verwierf in de rol van *Bad Guy*, magnaat Henri van Cloppenburg.

Regisseur

Hij maakte in de jaren '80 als schrijver/ regisseur een drietal door hem zelf geschreven televisiedrama producties voor de NOS televisie:

De Werking, Dansen wij vanavond, Ondergangen.
Te zien via links achterin. Daar treft u nog veel meer links naar diverse multimediale producties van de auteur.

Cultuurfilosoof

Weemhoff is echter méér: hij is ook een denker. In de jaren '80 volgde hij een deelstudie *filosofie* aan de Universiteit van A'dam.

Zijn boek *FilosofievandeDood.nl* trok de aandacht van *Filosofie Magazine*, dat hem interviewde in 2002 als '*filosoof van de dood*'.

Zijn levensmotto, met een knipoog:

*'Filosofie van de Dood, da's pas leven!
Ik sterf, dus ik ben (niet).'*

Auteur

Als *auteur* is hij onvermoeibaar. Hij schreef diverse romans, korte verhalen, filosofische traktaten en essays, toneelstukken, filmscenario's en poëzie.

En talloze blogs! Zijn oeuvre is veelzijdig, eigenzinnig, doordrenkt van humor, ernst en intellect: <https://www.uitgeverijpartout.nl/blog>

Om dit alles onafhankelijk en onder eigen vaandel uit te dragen, richtte hij al in 2005 zijn eigen ideële uitgeverij op:

[UitgeverijPartout.nl](https://www.uitgeverijpartout.nl)

Partout is overal !!

contact: info@uitgeverijpartout.nl

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd zonder nadrukkelijke toestemming van de uitgever. De Oerhoer is een novelle, een gratis 'telefoonboekje' dat zich, - dankzij de korte hoofdstukjes, makkelijk laat lezen. Het is bedoeld als promo om te downloaden op uw mobiel of iPad, laptop e.d. en is ook als boek verkrijgbaar op de website, ISBN nr.: 9789464025354

<https://www.uitgeverijpartout.nl/product/18990533/de-oerhoer>

Behalve deze novelle treft u achterin nog tal van YouTube links naar het multimediale werk van de auteur en een uitgebreide bibliografie van diens complete oeuvre.

Iedere gelijkenis van de personages met ware personen, dan wel met ware gebeurtenissen, wordt door de auteur nadrukkelijk uitgesloten. Deze roman is volstrekt fictioneel.

Copyrights: Uitgeverij Partout Amsterdam 2010

Rutger Willem Weemhoff

De Oerhoer

schelmenroman

De dood kent geen lieve kinderen

Nachtelijke werkelijkheid draagt tal van geheimen in zich. De kleine natte kiezels van de oprijlaan glinsterden in het maanlicht. Aan het eind doemden twee enorme cipressen op, als reuzen die de wacht hielden. Hoog in de bomen bewogen vrijwel ongemerkt sneeuwuielen hun koppen 360 graden. Een zwoele zuidenwind bewoog zachtjes de takken waar zij zich op wiegden. De atmosfeer was broeierig, ondanks dat het nacht was. Achter de cipressen waren nu de torens van *Paradise Now* te zien, de daken van lei glommen in het donker. De barokke Citadel was zo te zien behoorlijk groot en had een voorname uitstraling. Overal waar je maar keek scheen gedempt geel licht door de ramen. Hier en daar zag je flitsen van schaduwen. Als in een schimmenspel tekenden zich figuren af, als in een sprookje. Dierenmaskers, pauwenveren. Er klonk, nog net hoorbaar, klavecimbelmuziek.

Naderbij gekomen bleef Bruno ineens stokstijf staan. Hij ademde diep de dennengeur in. Hij staarde lang naar een van de ramen van de torenkamers, waar hij meende een naakte vrouw in silhouet te zien, welgevormd en haarscherp, zelfs haar harde tepels kon hij duidelijk onderscheiden. De jonge vrouw droeg pauwenvleugels, als van een engel. Een

faunachtige schim verscheen uit het niets achter haar en maakte even later stotende bewegingen. De gevleugelde vrouw hield zich ternauwernood staande, zich vastklampend aan de sponningen weerszijden van het venster. Toen zag zij beneden Bruno staan op de oprijlaan. Zij duwde nauwelijks merkbaar haar volle borsten tegen het glas. Bruno bleef gefascineerd naar het tafereel staan kijken. De faunachtige figuur maakte nu sprongetjes achter haar. Zij hield haar hoofd, waarop een kroon van doornen zat, geheven, terwijl de faun met iedere sprong dieper in haar door drong. De vrouw keek Bruno hautain aan, haar lichaam kronkelde, ging ze vuren? Ineens: zij wenkte hem!

Bruno stond aan de grond genageld.

Deze sidderende Koningin van de Nacht had het blijkbaar op hem voorzien. Zonder aarzeling knikte hij, heel kort. Bruno zette zich in beweging, passeerde de reusachtige cipressen en sloeg - eenmaal bij de toren aangekomen, de hoek om naar links. Een schitterende ommuurde voortuin, omzoomd met pijnbomen, ontvouwde zich voor hem. Aflopende grasterrassen met steenoude muurtjes, borders met uitsluitend witte hortensia's, hun schermen als witte wezens oplichtend in het maanlicht. In het midden bevond zich een grote duiventil van hout. Toen hij verder liep over de oprijlaan richting het bordes, hoorde hij de duiven zachtjes koeren. Dit geluid maakte hem nog geiler

dan hij al was. Hij beklom de trap van het bordes en draaide zich bij de voordeur met zware koperen klopper nog een keer om. *Paradise Now* lag op een bergje, als een roversnest. De Citadel lag zelfs godverlaten hoog, zoveel was duidelijk.

Hiervandaan had je een prachtig uitzicht over de vallei. Hij zag in de verte, in het dal, de gele lantaarns oplichten van het middeleeuwse stadje, dat iets lager lag. Het was het slaapstadje, waar zijn pension zich ergens bevond. Hij dacht eraan terug, hoe hij de afgelopen twee dagen in zijn kamer in het pension had doorgebracht. De loomheid van het stadje en het pension had zwaar op zijn mentale gesteldheid gedrukt. Hij moest en zou iets nieuws meemaken, en snel een beetje. Zijn saaie bestaan op het consulaat met zijn kleine diplomatieke taken hing hem danig de keel uit. Hij was verantwoordelijk voor eigen burgers, die reisden in het gastland en op de een of andere manier in de problemen waren gekomen. Meestal betrof het tamelijk naïeve jongeren die gesnapt waren met een flinke hoeveelheid Hollandse nederwiet in hun backpack. Of te repatriëren senioren, waarvan de wederhelft het opeens op buitenlandse bodem begeven had. Eenmaal in het pension voelde hij zich al met al zo *gefuckt* dat hij desnoods het oude opgedirkte hippiewijf - dat hem om de zoveel uur zijn *whisky's on the rocks* kwam brengen, zonder meer besprongen zou hebben, ware het niet dat hij een fors bedrag vooruit

betaald had voor zijn ultieme droom: *Citadelsex*. De dure brochure had hij telkens voor de laatste keer doorgebladerd.

De teksten beloofden niets dan goeds: natte kutjes, plasseks, gangbang, etc. Dit alles met zoveel mogelijk allure aan de man gebracht. Fraaie, want gedistingeerde foto's, met, - mede dankzij de geëxalteerde kostuums - de meest geheimzinnige erotische taferelen. Mierzoet, dan weer behoorlijk gewelddadig. Er was één foto die zijn bijzondere aandacht had getroffen. *Cleopatra*, als engel liggend op een hemelbed van pauwenveren, met haar benen wijd gespreid en haar oester wagenwijd open, de parel glinsterend in het kaarslicht, omringd door een angstaanjagend groepje mannen met zwarte capes om en met dierenmaskers op. In hun handen: vorken en messen! Zijn lichaam barstte bijkans uit elkaar na twee lange dagen van wachten in het pension, dankzij zijn veel te hoge testosteronspiegel. Deze wordt door volwassen mannen meestal als prettig ervaren. Bij een overmaat aan testosteron kunnen mannen zich echter agressief en antisociaal gedragen. Ook worden zij vroeg kaal. Dit alles klopte bij Bruno als een bus, vandaar dat hij tot op heden altijd nog solitair was gebleven, doodziel alleen met zijn *stoffelijk omhulsel*, zoals hij zijn seksueel getroebleerde lichaam zelf altijd noemde. De

zoveelste door hemzelf opgebouwde, ondragelijke erotische spanning was kortom om te snijden, zoveel was zeker. *En garde!*

Zijn hand liet de koperen klopper een paar maal ferm neerdalen. Een grote donkere man deed met een zwaai de zware deur open. Hij keek de bezoeker vorsend aan, vroeg hem nogmaals om zijn naam en ging op zoek naar de naam Bruno Brouwer op een presentielijst. Deze verder naakte man droeg een immense peniskoker. Dit ongetwijfeld met de bedoeling een permanente erectie te suggereren. Een touw rond zijn middel hield de koker in positie. Aan de onderzijde zat de peniskoker met een touwtje om zijn enorme ballen gebonden. Het bovineinde was versierd met bont van een of ander buideldier, veren van de paradijsvogel complementeerden het imposante geheel. Wat een *krijger!*

Hij zette een kruis en vroeg om tenslotte nog de door de organisatie verplicht gestelde en door Bruno's huisarts recent ondertekende doktersverklaring te mogen inzien. De arts stipuleerde daarin dat Bruno in alle opzichten *clean* was. Deze verklaring werd met een half oog door de donkere man bekeken. Ineens pakte hij Bruno's zweterige hand en leidde hem naar een afgezonderde kleedruimte. Hier kon hij zich uitkleden, voor zijn kleding/bagage werd gezorgd, evt. kostbaarheden in 't kluisje en wilde mijnheer

zo goed zijn om zich eerst nog goed te douchen? Daar stond hij dan even later, piemelnaakt. Hij was al eens eerder in een seksclub geweest en had zijn toenmalige partner net zo lang diep in de nepfluwelen kussentjes gedrukt, totdat haar wangen rood begonnen aan te lopen. Hij had het ook eens gedaan in een botsautootje op de kermis met een jong geil ding op schoot, haar borstjes gedrapeerd over het stuurkje (- bij iedere botsing kwam hij dieper), in het Tikibad had hij zich zelfs ooit weten te verstrengelen met een struise blondine van zestig plus, om vervolgens met 140 km per uur door de plastic buis richting het water te suizen. Kortom, hij was van vele markten thuis.

Ook op zijn werk had hij een zekere ambitie ontwikkeld om zijn vleugels eindelijk eens wat wijder uit te slaan, dat wil zeggen, dat hij besloten had om zich in te likken richting *Buitenlandse Zaken*. Hij had het helemaal gehad met zijn huidige baan, waarbij hij al neuzelend zijn taakjes met het grootste gemak volbracht. Hij was aan een nieuwe uitdaging toe, en hoe! Hij kon natuurlijk meedoen aan open sollicitaties bij *BZ*, hij had het echter anders aangepakt. Hij wist dat hij goed was in teksten schrijven en had een voorstel voor een nieuwe wervende tekst op de website van *BZ* ingeleverd.

Hij had er werkelijk zijn uiterste best op gedaan:

‘Het ministerie van Buitenlandse Zaken (BZ) is ieder uur van de dag ergens in de wereld actief. Voor een handelsnatie als Nederland zijn goede internationale betrekkingen van levensbelang. We werken hieraan vanuit Den Haag en via een netwerk van rond de 140 posten over de hele wereld. Zij vormen de ogen en oren van Nederland in het buitenland. Het ministerie van BZ levert een actieve bijdrage aan veiligheid, stabiliteit en het bevorderen van mensenrechten. We versterken de positie van Nederland in Europa en van Europa in de wereld. We geven in overleg met andere ministeries in Den Haag vorm aan het Europa van de toekomst en zorgen ervoor dat Nederland in de EU met één stem spreekt. Wereldwijd verbeteren we de handel en investeringen, waarbij we excellente dienstverlening verlenen aan bedrijven en Nederlanders buiten ons land. Daarnaast dragen we bij aan een eerlijke en duurzame wereld met kansen voor iedereen.’

Hij kreeg alle lof toegezwaaid. Vooral de laatste quote was een voltreffer. Het was bij BZ *ons kent ons*. Het wachten was nu op het vacant komen van de juiste geschikte positie. Hij had er goede hoop op dat het zou lukken om op deze manier zijn momenteel veel te armetierige honorarium op zijn minst te verdubbelen.

Hij gaf de pikdonkere Papoea een flinke fooi en nam het door hem aangereikte zwarte

pantermasker minzaam in ontvangst.. Een en ander had hij thuis reeds aangekruist op het aanmeldingsformulier. Je kon, o.a., kiezen uit een *leeuw*, *bizon* of *panter*, een *paard* of *koe* kon ook. Ook de *duur* van je verblijf moest je aangeven, hij had verkozen de maximumperiode van *zeven* dagen te blijven. Verder had hij diverse *vegetarische* maaltijden aangekruist en bij seksuele voorkeuren: *jonge meisjes*. Hier en daar had hij nog zo wat vinkjes gezet. Hij placeerde nauwgezet het masker en bekeek zich van top tot teen in een manshoge spiegel. Hij bezocht regelmatig de sportschool, tja, alleen dat buikje..

De man lachte breed, stak zijn duim omhoog, gaf hem een pasje. Hij noemde het kamernummer en drukte daarna met zijn hand op een knop die iets weg had van een wijdgeopende anus. De met donkerrood leer gecapitonneerde dubbele deuren zwaaiden geruisloos open. Het was vrij donker, Bruno deed een paar voorzichtige passen naar voren en gaf zijn knipperende ogen zo goed mogelijk de kost. Waar hij ook keek, het leek wel een filmachtig visioen!

De enorm hoge zaal maakte diepe indruk. Hoe langer hij keek, hoe meer verbaasd hij was. Op de vloer lagen antieke Perzische tapijten over en door elkaar heen, afgewisseld met dierenhuiden. Bruno zag diverse koeievelen, een berevel, een zebra, er lag zelfs een enorme leeuwenhuid, met de

leeuwenkop wijd opengesperd. Voor en zelfs in een grote open haard stonden houten banken, waarop de naakte clientèle zich kon laven aan de warmte van enorme stukken haardhout, die een heerlijke dennengeur verspreidden. Te midden van een stapel kussens lag een bejaard echtpaar knorrend te genieten van de warmte, de handen op elkaars geslacht. Stokoude gobelins met erotische Arcadische taferelen hingen kris-kras aan de wit gepleisterde muren, die voor het grootste gedeelte met klimop waren begroeid. Een paar reusachtige kroonluchters met brandende kaarsen hingen aan de met goud- versierde balken van het plafond aan zware kettingen, (waarmee men desgewenst de luchters kon neerlaten om de kaarsen aan te steken). Hier en daar vlamden zelfs toortsen aan de muren, in smeedijzeren houders. Langs de wanden stonden *chaises longues* in alle soorten en maten, bedekt met de huid van een everzwijn of schapenvacht. Daarop gemaskerde naakte hoeren en mannen, soms aangenaam converserend. Sommigen waren aan het vingeren of strelen, anderen paarden *a deux* of in groepjes. Op kleine rooktafeltjes flakkerden rode lichtjes van waxinelampjes. Overal waar je keek zag je gevleugelde engeltjes huppelen, prachtige jonge spiernaakte meiden, vermoedelijk studentes van de een of andere kunstacademie, die vlijtig tappend uit de koperen antieke kranen aan de muren, het legertje van naakten, al dan niet

neukenden, her en der op afroep bedienden. Uit deze tapkranen spoot uitsluitend fonkelende rode wijn, dan wel schuimend bier! In het midden stonden lange tafels met een onafzienbare hoeveelheid van de meest exquisite spijsen. De plaatselijke supermarkt uit het stadje had ongetwijfeld een uitstekende (vaste) klant aan de eigenaresse van de Citadel. Bruno zag een paar blijkbaar behoorlijk uitgehongerde naaktlopers de heerlijkste bouillons slurpen. Iemand deed zich tegoed aan een kreeft, een ander proefde uitgebreid van allerlei soorten exotische paddenstoelen. Dit peperdure sjieke leventje was he-le-maal goed! Bruno had wel even moeten slikken toen hij voorafgaande aan zijn trip zijn voorlopige reservering aan het afrekenen was.

Zou het de moeite waard wel zijn? Was het niet een grote *farce*? Nu echter had Bruno het gevoel dat er niets mankeerde aan zijn intuïtie, die hem - als immer, nog nooit in de steek gelaten had. Het was één groot feest om hier te landen en je anoniem te mengen in deze kleine elite van seksverslaafden, die vooraf, net als hij zelf, stuk voor stuk een stringente geheimhoudingsverklaring hadden moeten tekenen. Hij had daarnaast nog een exclusief contract ontvangen in verband met zijn lidmaatschap van het *Geheime Genootschap* met de raadselachtige naam: *Compatible*. Dit contract was juridisch zo opgesteld

dat het eeuwigdurend valide was. Ook moest je jezelf vlak boven je navel met niet afwasbare inkt stempelen met een meegeleverde soort zegelring met *doodskop*. Verenigbaar. Hij had zich die twee lange dagen in het pension suf gepiekerd wat dit nu precies zou kunnen betekenen. Werd er iets universeels mee bedoeld? Of juist een vaste verbintenis? Met wat voor partner dan? Een vrouw? Misschien wel een man!? Of.. *Verenigbaar*. Wie waren dat, al die gemaskerden? En vooral: wie was *zij*? Zijn ogen zochten naar de pauwenveren. Waar was zij? Zijn Cleopatra. Hoe dan ook, hij had het een en ander ondertekend en was nu lid van het *Geheime Genootschap Compatible*. Ach, eerlijk gezegd had hij geen idee. Eén ding tot stand vast, hij mocht een week lang gewoon in de rondte neuken, wie hij hier ook tegenkwam. Wat een heerlijk vooruitzicht!

2

De Amerikaanse Celeste Clark pakte haar papieren bijeen uit haar leren tas en legde deze zorgvuldig op de sprekersdesk. In het voorvak van de tas bleef haar blik even hangen op de brochure van *Paradise Now*. Het had een elektriserende werking op haar lichaam. Zij bloosde niet alleen, zij voelde plotseling een algehele fysieke geiligheid ontstaan. Haar *audience* van vooral studenten scheikunde gaapte haar stompzinig aan, alsof zij van een andere planeet kwam. In feite was dit ook zo. Haar TED-talk zou immers zo dadelijk gaan over de plannen van NASA om zo spoedig mogelijk astronauten naar Mars te sturen. Prachtige plannen natuurlijk, die in de zaal ongetwijfeld tot ieders verbeelding spraken. Celeste echter was hier fel op tegen. Zij, met haar saaie uitstraling van wetenschapper en met haar beruchte bril met de borrelglazen op het puntje van haar neus, was dan wel een excellente scheikundige van naam, zij was tevens de eigenzinnigheid zelve. Het overwegend jonge publiek hield de oren gespitst om überhaupt haar gemompelde en soms zelfs gefluisterde teksten te kunnen verstaan, terwijl zij al heen en weer strompelend over het gigantische podium in het auditorium van *Nova Southeastern University* een woordenstroom over hen uitspuwde, die nog het meest deed denken aan een rivier die meer en

meer buiten zijn oevers trad, al kolkend en bruisend. Wat als een klein stroompje begon met druppelen, raakte hoe langer meer in een stroomversnelling, haar woordwaterval was niet meer te stuiten.

‘..Als het aan de VS ligt, gaan we van Mars ons tweede thuis maken...NASA wil daarom zo spoedig mogelijk astronauten – nadat ze enige ervaring opgedaan hebben op de maan – naar Mars sturen..prachtige plannen die natuurlijk enorm tot de verbeelding spreken..ik pleit er echter voor de focus iets te verleggen..leven zoals wij dat kennen, kan niet bestaan zonder die voor ons zo voordelige organismen, te weten: microben..niet mensen, maar microben zouden de eerste bewoners op Mars moeten zijn..om te kunnen overleven op die kale en voor zover wij nu nog weten steriele planeet, hebben we allereerst bacteriën nodig..de juiste microben kunnen het leven van mensen op de Rode Planeet een stuk aangenamer en gemakkelijker maken..volgens mij doen we er goed aan - nog voor de astronauten uit, een eskadron goede microben naar Mars te schieten..dan kunnen ze Mars als het ware voorbereiden op de komst van mensen..en zo het koloniseren door astronauten vergemakkelijken..ik spreek in dit verband graag van *terravorming*: microben die de rode planeet terravormen in een proces dat erop gericht is dat Mars enigszins op de

aarde gaat lijken..’

‘Hoe gaat dat precies in zijn werk?’ vroeg een schrandere lange, al wat oudere man met een aantrekkelijk, sportief uiterlijk. De blik van Celeste schroefde zich direct vast aan deze *outsider*. Zij hield heel even haar adem in. Wat deed die kerel hier tussen de studenten?

‘Microben kunnen de samenstelling van de Martiaanse atmosfeer – die momenteel bijzonder rijk is aan CO₂, waardoor wij er niet kunnen ademen – in theorie aanpassen..dat lijkt misschien vergezocht, maar vergeet niet dat microben iets vergelijkbaars lang geleden ook op aarde hebben gefixt..vandaag de dag is onze atmosfeer relatief zuurstofrijk..dankzij die hoge concentratie zuurstof kunnen wij op aarde leven..miljarden jaren geleden was dat anders..de aardse atmosfeer bevatte toen maar zeer weinig zuurstof...daar kwam zo’n twee miljard jaar geleden verandering in met het ontstaan van *cyanobacteriën*: de eerste organismen op aarde die zuurstof konden produceren..de zuurstofconcentratie in de atmosfeer nam toe en zo maakten die cyanobacteriën de evolutie van steeds hogere levensvormen mogelijk..’

‘Dus bij terravorming gaat het vooral om de zuurstofvoorziening of komt er nog meer bij kijken?’ opperde de vragensteller.

Het deed Celeste goed dat deze man zo nieuwsgierig was, zelfs tot ver achter de komma.

‘Zuurstof is niet het enige wat bacteriën voor ons kunnen betekenen.. diverse microben zijn op aarde op verschillende manieren van cruciaal belang voor onze gezondheid..die kunnen vervolgens om die reden ook op Mars niet gemist worden..bacteriën spelen bijvoorbeeld een belangrijke rol bij het verbouwen van gewassen..iets waar de Marskolonisten zich immers jarenlang zowel onderweg, als op Mars zelf, mee bezig zullen dienen te houden..het begint dus allemaal met het vaststellen van de overlevingskansen van dat soort bacteriën.. daarom moeten we eerst de omstandigheden op Mars hier op aarde in detail simuleren, om te kijken wat deze vaak zo barre omstandigheden met die goede microben stuk voor stuk doen..welke van die goede bacteriën weten onder heftige omstandigheden, - extreme kou, een beperkte zuurstofconcentratie, weinig voedingswaarden, etc., toch nog te overleven?’

‘Is Mars nu eigenlijk wel of geen dode planeet, zoals velen veronderstellen?’

De man keek haar strak, bijna dwingend aan. Celeste, ineens op haar hoede, bleef deze knappe kerel iets te lang aanstaren en vervolgde:

‘Tja..een extra punt van zorg is dat we op dit

moment niet zeker weten of Mars eigen levensvormen heeft..sommige weten-schappers achten het bijvoorbeeld niet ondenkbaar dat er net onder het oppervlak van de rode planeet ons *onbekende* microben te vinden zijn..het laatste wat je in zo'n situatie wilt, is dat aardse microben de rode planeet koloniseren en tegelijkertijd inheemse *entiteiten* uitroeien..het hele proces moet wel eh..*verenigbaar* zijn..het is dus niet te voorspellen wat een aardse levensvorm gaat doen, zeker onder die Martiaanse, dus voor ons volstrekt nieuwe omstandigheden..'

Celeste voelde op dit punt beland, hoe haar schoot bloedheet dreigde te worden. Een beetje nattigheid sijpelde door haar onderbroekje heen langs een van haar bovenbenen. De man glimlachte nu vaag.

'..en zoals met de meeste extreme uitdagingen het geval is, is het lastig om te garanderen dat er 0% risico is, zeker aangezien we hier met levende organismen werken.' Zij depte haar voorhoofd.

Celeste gaf tenslotte nog kort gelegenheid tot het stellen van vragen. De outsider keek even snel om zich heen. Hij gaf het niet op:

'Het klinkt heel logisch om de succesvolle relatie die we op aarde met microben hebben op Mars voort te zetten. Wat gebeurt er nu als een en ander op Mars niet *verenigbaar* blijkt? Wanneer kortom

inheemse Martiaanse entiteiten worden uitgeroeid, - zoals u zelf aangaf. Veronderstelt u hiermee *a priori* de dood, als een kosmisch gegeven?’

Celeste kreeg het gevoel dat haar lichaam onder krachtstroom gezet werd door deze vraag. Zij sperde haar ogen wagenwijd open, de man keek dwars door haar heen. Zij voelde hoe hij binnendrong, dieper dan diep in haar. Haar vagina trok zich in wilde spasmes samen.

‘Het is onmogelijk om te voorspellen wat een aardse, dan wel een Martiaanse levensvorm gaat doen onder nieuwe omstandigheden.. daarom zijn er eerst heel veel experimenten en simulaties hier op aarde nodig..en..eh..de dood is in mijn optiek de enige echte wetenschappelijke zekerheid die er bestaat..in elk geval op onze planeet..of de dood als vaststaande entiteit ook voor de gehele kosmos opgaat?..als het niet zo zou zijn, zou er logischerwijze ergens sprake moeten zijn van eeuwigdurende levensvormen, lijkt mij zo?’

‘Wellicht komt u die bij uw onderzoek op Mars wel tegen!’ grapte de man. Hij grijnsde breed. Er klonk gedempt gelach vanuit de zaal.

‘Hier wou ik het voor dit moment bij laten. Ik dank u voor de aandacht.’

Tijdens het klaterende applaus boog Celeste diep naar voren. Zij voelde hoe haar zware borsten

opzwellen in haar dunne kasjmier jurk. Een grote gloed trok op vanuit haar schoot naar de rest van haar lichaam. Zij had het gevoel dat het leger van miljoenen microben op haar eigen lichaam - microscopisch waanzinnig vergroot, haar fysiek geheel en al in bezit nam. Zij wankelde heel even als verlamd en hapte naar adem. Deze wereld was niet de hare. Toegegeven, dit was de beste vraag die zij ooit gehoord had. Naar de dood, als een kosmische wetmatigheid. Volkomen terechte overpeinzing! En zeker geen vanzelfsprekendheid. En hoe zat het met de vreemde *verenigbaarheid* van haar en die ... Toen zij weer opkeek was de man al verdwenen.

Treinen in de VS zijn het tegenovergestelde van treinen in Nederland: rustig, comfortabel en ontspannend. Bij treinreizen in Nederland denk je aan volgepakte treinen tijdens de spits waarin duizenden mensen opeengepakt zonder zitplaats naar kantoor of naar huis proberen te komen. Zo niet in de Verenigde Staten. Goddank!

Treinen in de VS van de Amerikaanse spoorwegen Amtrak doorkruisen het hele land en bieden je een unieke kijk op de VS. Het is op de langere, landelijke trajecten bij Amtrak mogelijk uit te stappen en één dag of meerdere dagen op een plek te blijven. Anderzijds, tussen bijvoorbeeld de steden New York en Washington DC rijden dagelijks zo'n dertig treinen. De stoelen zijn te

vergelijken met een eerste klas zitplaats in een vliegtuig. Je wordt direct van *downtown* naar *downtown* gebracht, dus je bespaart ook nog eens de reistijd die je normaal kwijt zou zijn voor een tocht van het vliegveld naar de binnenstad. Je hoeft ook niet vroeg in te checken, zoals op het vliegveld of gek te worden van de vaak ellenlange wachttijden bij het aan boord gaan. Je vermijdt lange files op de autowegen en je bespaart op de kosten van autohuur. Wat wil een modern mens nu nog meer?

Celeste had altijd genoten van de ruime passagierstrein met zijn panoramisch uitzicht. En dan haar talrijke bezoeken aan de meer dan uitstekend geoutilleerde restauratiewagon! Zij nam nu de tijd om zich uitgebreid op te frissen in de badkamer van haar eigen dubbele cabine, met privédouche en toilet. Zij stond naakt met haar volle borsten en met getuite lippen te draaien voor de smalle manshoge spiegel. Wat was er toch met haar aan de hand?

De douche had alle sporen van die middag uitgewist. Toch stormde het nog steeds in haar hoofd. Onthouden dat we alleen weten hoe microben onze eigen planeet *terra vormen*. We weten nog helemaal niet of ze ook andere planeten, zoals Mars, kunnen *terra vormen* zonder dood en verderf te zaaien. En daarom pleiten bij haar collega's voor een grootschalig onderzoek

naar welke aardse microben het leven op een planeet als Mars gemakkelijker en comfortabeler kunnen maken. Met daarbij nadrukkelijk de onderzoeksvraag of de *goede* bacteriën van planeet Aarde, zich ook op planeet Mars *goed* zullen gedragen. Veiligheid is dus heel belangrijk. Haar hand zocht zich onderwijl langzaam een weg tussen haar schaamlippen. Het moge duidelijk zijn dat die vervolgonderzoeken veel tijd en geld zullen vereisen. Maar het is alle moeite waard. Zij beroerde met zachte hand heel even haar clitoris. Waarom moeten we eigenlijk zo snel mensen naar Mars sturen? We weten al dat ze lange periodes in de ruimte door zullen brengen en zodra ze op Mars zijn, zullen ze – in ieder geval in de nabije toekomst – niet veel meer kunnen doen dan wat een robot of ruimtesonde kan doen. Haar hand ging nu ritmisch heen en weer, langs haar klit, haar vagina in-en-uit, op de heerlijke cadans van de trein. Ontsnappen naar Mars of ergens anders heen is nu gewoon nog helemaal niet praktisch en we hebben veel meer tijd nodig om het echt verantwoord te kunnen doen. Even later lag zij in kamerjas totaal ontspannen op haar rug, - haar benen wijd gespreid – volledig verdiept in de brochure van *Paradise Now*.

Er werd zachtjes, doch dwingend, op haar cabinedeur geklopt. Toen zij de schuifdeur opende, stond daar de ernstig kijkende, door de

zon geblakerde man, nu met cowboyhoed op, zijn grove handen in de zij, zwijgend. Hij rook naar tabak en goedkope aftershave. Masculien is ie zeker, dacht Celeste in een flits. De trein was in de States een uitstekend middel om andere mensen te leren kennen. Zij vermande zich en vroeg ferm: 'Who are you?'

'I am the dentist' antwoordde de wereldreiziger gevat. 'May I?'

Hij stommelde zich naar binnen en zette zich pontificaal in een van de treinstoelen. Hij zat, om zo te zeggen, meteen op zijn praatstoel. Celeste vond het wel best. De van oorsprong Canadese man bleek een boeiend verteller. Behalve tandarts, journalist, wetenschapper, econoom, ondernemer, vastgoedinvesteerder, filmer, schrijver en filantroop, was hij bovenal een man die leefde zonder voorbehoud. Miguel Decker ('*met ck*') leed aan kanker, een ziekte die tijdens zijn leven verschillende keren terugkwam. Dat feit, plus de rijkdom die hij vergaarde door de verkoop van zijn bedrijven, maakten van Decker een avonturier en een wereldverbeteraar. Zijn profiel in citaten:

Over zijn tandartspraktijk

'Ik had er geen geduld meer voor. Wat een gezeur, dacht ik, mensen die hun tanden niet poetsen en dan tandpijn krijgen.'

Over zijn rijkdom

'Ik heb geen idee hoeveel het is, maar ik heb alles aan mijn stichting *Child Right* gegeven. Elke maand krijg ik een bedrag uitgekeerd waar ik van kan leven, maar vermogend ben ik niet meer en dat is prettig, want anders word ik tien keer op een dag gebeld met het verzoek of ik ergens geld in wil steken.'

Over zijn energie

'Ik heb een enorme drang, een scheppingsdrang. Voortdurend orde proberen te scheppen in de chaos. De kwaliteit van het leven is: iets maken uit niets.'

Over zijn ziekte (1)

'Bang voor de dood ben ik niet. Dit jaar heb ik twee keer een hartstilstand gehad en één keer hersenvliesontsteking en ik heb diverse malen kanker gehad. Ik ben zo vaak dicht bij de dood geweest, dat ik daar niet meer bang voor ben. De enige angst die ik heb, is voor mezelf. Je bent een ongeleid projectiel en je moet toch wat van je leven zien te maken.'

Over zijn ziekte (2)

'In januari is er nog een stuk uit mijn schouder gehaald. Kwaadaardig, het mes erin. Daar word je niet vrolijk van. Maar als ik zo'n periode gemiddeld

drie dagen in de week ziek ben, heb ik er nog vier over om iets leuks te doen.'

Over zijn geboorteland

'Wat ik goed vind aan Canada, is het vangnet van sociale voorzieningen. Ik kom in zoveel landen waar dat niet bestaat. Aan de ene kant heb je daar mensen die steenrijk zijn en aan de andere kant liggen de mensen halfdood voor je deur. Ga dan maar wat nivelleren. Dan hebben de rijken wat minder, maar de armen ook te eten.'

Over zijn moeder

'Ze had vijf broers: allemaal suïcide. Ik herinner me nog wel dat ik als teenager weer eens hoorde dat ze een poging had gedaan. En dan zei ik: 'God, jammer dat het niet gelukt is.'

Het was natuurlijk een vreselijk wijf. Dat mens was gek.'

Over het voordeel van een liefdeloze jeugd

'Als student zette ik het al heel snel op reizen. Ik was dan aan niemand verantwoording schuldig. Er was nooit iemand die naar mijn verleden vroeg. Gelukkig is het niet fout gegaan. Ik had er net zo goed uit kunnen komen als een psychopatische misdadiger. Want ik had nergens emoties bij.'

Over het nadeel van een liefdeloze jeugd

'Ik ben nooit verliefd geweest. Ever. Ik heb het altijd als een bedreiging gezien. Constant iemand in je omgeving te hebben, vrijages en toestanden, brrr. Kijk, een kind leert vrijen bij zijn moeder. Als het drie, vier, vijf jaar oud is, dan wordt er geknuffeld, weet ik veel, kusjes geven, allemaal heel fysieke dingen. Maar als je dat niet meemaakt, dan leer je dat dus nooit.'

Over zijn liefdesleven

'Seks was vrij snel afgelopen. Ik raakte een zaadbal kwijt toen ik 29 was, vanwege een tumor. Het is dan net als in een disco wanneer tegen sluitingstijd het licht aangaat. De betovering, de seksuele intoxicatie, de zinsbetovering is weg. En ik vond het altijd al gezeur.'

Over emoties

'Ik zeg nu wel dat ik geen man van emoties ben, maar ik ben op mijn manier natuurlijk wel gepassioneerd. Ik kan ontroerd raken door het lijden van kinderen, maar ik ben eigenlijk veel bozer op de mensen die dat toelaten. Mijn eerste emotie is toch boosheid op de maatschappij.'

Over zijn investeringen op Cuba

'Ik heb niks met het eiland, ik vond het leuk daar projecten te doen. De bouw van *Kura Cuba* heb ik grotendeels vanuit het buitenland geregeld. Ik ben er zelf hooguit drie weken geweest.' *Over de*

bestuurders op Cuba

'Dat zijn natuurlijk hele simpele mensen. Op Cuba word je al minister als je een blauwe maandag hebt lesgegeven aan een eerste klas op de basisschool. Er is een enorm gebrek aan bestuurskwaliteit. Terwijl het eiland in de frontlinie van de drugsmokkel ligt.'

Over criminaliteit op Cuba

'Ik liep 's avonds met een vriendin door Havanna toen een jongetje van een jaar of zestien een pistool op me richtte. Hij wilde geld hebben. Maar die hield zijn pistool zo vast, ondersteboven. Dat zien ze op de televisie, maar zo kun je natuurlijk nooit goed richten. Hij miste. Ik pakte het pistool af en gaf hem een draai om zijn oren.'

Over zijn bedrijven

'In mijn eigen bedrijven heb ik nooit een commissaris gehad. Commissarissen zijn allemaal parasieten, ze komen melken. Om lid te worden van een Board moet je er je eigen centen in steken. Dan ben je ook meer betrokken.'

Over zijn voorzitterschap van Child Right

'Ik heb liever 20.000 mensen die €3.- schenken, dan drie mensen die €20.000.- overmaken. Ja, we hebben geld nodig, maar vooral betrokkenheid, ieder op zijn eigen niveau.'

Over zijn liefdadigheid

'Ik handel niet uit altruïsme. Als ik iets doe, doe ik het voor mezelf. Door me in te spannen voor het welzijn van kansarme kinderen voel ik me beter. Dat is goed *verenigbaar*, de deugd van het egoïsme.'

Celeste Clark was diep onder de indruk van deze reusachtige man. Hij vertelde hoe hij haar had gadegeslagen tijdens haar lezing en hoe hij zich op slag aangetrokken voelde tot haar, met name door haar volumineuze uitstraling (hij vond haar enorme borsten uitdagend en de borrelglazen ook). Intuïtief was hij haar na afloop gevolgd en daar zat hij nu. Zij had hem rustig laten uitspreken en was tijdens het verslag van zijn leven van de ene verbazing in de andere gevallen.

Zij vertelde hem nu op haar beurt honderduit over haar drukke leven als onderzoekster. En hoe Mars en microben haar leven beheersten. Deed op zijn verzoek de moeite hem *haar* profielschets te geven. Hoe zij was geboren als bastaardkind en was geadopteerd door blanke ouders uit Massachusetts. Hoe zij - immers pikzwart – zich altijd en overal een buitenbeentje had gevoeld. Hoe zij op de overwegend witte elitescholen had uitgeblonken in scheikunde. Fanatiek sloeg zij al heel jong aan het experimenteren. Hoe intensief zij opging in de wereld van de metalen, gassen en

vloeistoffen. Haar pleegouders gaven haar in hun enorme woonhuis alle middelen en steun om proeven te verrichten en de geheimen van de stoffelijke wereld te ontraadselen. Hoe zij er allengs achter kwam dat onder invloed van de kwantummechanica veel van de negentiende-eeuwse romantiek binnen de scheikunde verloren was gegaan. Hoe zij daarom later een boek had geschreven met de titel '*Memories of a chemical girlhood*' vol herinneringen aan haar scheikundige meisjesjaren. Waarom zij vanzelfsprekend ervoor koos om op *microben* te promoveren, uit pure hartstocht. Hoe zij - diep in haar hart nog altijd dat opgroeiend kind - zich uiteindelijk ontpopt had tot een beroemde chemiegeleerde.

Professor.dr. Celeste Clark zakte tenslotte doodmoe van al het praten en de storm van wederzijdse gevoelens die was opgestoken, tegen Miguel Decker aan, totaal uitgeput. Het voelde zo vertrouwd, dit was wat zij haar leven lang had gewild.

Even later maakte zij knorrende geluiden, haar bril met de borrelglazen had zij afgezet. Hij vond haar mooi, op zijn manier. Zodra ze eenmaal sliep, viel het oog van de cycloop op de brochure van *Paradise Now*. Hij pakte hem heel voorzichtig op om Celeste niet wakker te maken en begon erin te bladeren.

3

Het statige grachtenpand zag eruit alsof de laatste bewoners een jaartje of wat geleden vertrokken waren, onder achterlating van een paar aftandse sansevieria's voor de ramen, geflankeerd door ietwat pluizige, wellicht zelfs mottige overgordijnen. Plus zo hier en daar op de vensterbanken al vele jaren niet gepoetste koperen kandelaars, met daarin nog de stompjes van allerlei druipkaarsen, in geboortekleuren. Verleden tijd, kortom.

Merijntje Spel belde aan. De trekbel gaf onmogelijk veel herrie, de ongetwijfeld enorme hal achter de herengrachtengroen geschilderde massieve voordeur echode nog lang na. Stilte. Merijntje, ietwat nerveus in verband met het door haar zo dadelijk af te nemen interview voor de schoolkrant met de oude maestro, keek omzichtig door de stoffige ramen. Er viel echter niets van enig leven te ontdekken. Ineens kraakte er iets en de voordeur zwaaide alsnog open. Daar stond hij dan, Fidel Meester, componist, pianist, dirigent, bejaarde. Met zijn 81 jaar was er weinig meer van hem over dan een karkas van broze botten. Zijn kleding verhulde ternauwernood zijn verschrikkelijke magerte, zijn gezicht zag uitgeteerd, met diepe vouwen, maar zijn ogen fonkelden als een paar heldere meren in de bergen. Eigenlijk stond er een soort jongetje.

‘Kom verder, muze!’ riep hij half zingend, hij maakte een joyeus armgebaar en maakte tegelijkertijd een lichte buiging voor het meisje.

Merijntje was beeldschoon, zoveel was zeker. Zij was met haar 14 jaar al in aanleg de imposante vrouw die zich ongetwijfeld later vanuit dit nu nog zo fragiele meisjeslichaam zou ontpoppen. Een tijdloze blik in de ogen, die zich nieuwsgierig in haar idool boorden. Zij groeide op in de Concertgebouwboulevard, met muzikale ouders die deel uitmaakten van het beste orkest ter wereld. Muziek maken was een tweede natuur in het gezin en daar zij zelf niet onverdienstelijk viool speelde was de oude Fidel niet minder dan een Held voor haar. Hij nam haar jas aan!

Hij ging haar voor naar de reusachtig hoge woonkamer, die helemaal doorliep naar achteren. Achter de balkondeuren ving Merijntje een glimp op van de sterk verwaarloosde tuin. Om hem heen: boekenkasten, een vleugel, asbakken, rouwkaarten van overleden vrienden en een pakje Tuc. Heel even viel Merijntjes oog op de brochure van *Paradise Now*. Het ruime appartement op de begane grond dankte Fidel aan de in Amsterdam en omstreken vermaarde schrijver Grunberg, die zelf boven hem woonde. Niet ver hiervandaan, aan een laan achter het Vondelpark, leefden de hoogst muzikale ouders van Fidel Meester in de jaren dertig hun huwelijksleven. Daar had overal wel

ergens muziek geklonken. Altijd.

‘Ik, hun enigst kind, kreeg dagelijks uitsluitend muzieknoten te eten.’

Bulderende lach. Abrupt stopte Fidel en boog zich voorover.

‘Drankje?’ Hij raakte heel even de knie van het meisje aan.

‘Ik heb nooit ergens anders dan in Amsterdam gewoond. In Amsterdam ben ik geworteld, het muzikleven was hier ook fascinerender dan elders. Mijn dagelijks werk, de opbouw en bloei van het *Ensemble Moderne d’Amsterdam* (later kortweg EMA), de intensieve samenwerkingen met *De Nationale Opera* - dat was elders allemaal ondenkbaar.’

‘Was?’ deed Merijntje timide haar eerste duit in het zakje.

‘Mijn muzikale bloeitijd in Nederland is wel ‘n beetje voorbij, ja. Wat de VVD-er Halbe Zijlstra als staatssecretaris van Cultuur heeft afgebroken, dat is te gruwelijk. Die man had echt geen enkel benul.’

‘Gerrit Komrij noemde hem destijds toch Halve Zoolstra?’

‘Ge zijt goed op de hoogte, mijn schoonheid!’ hinnikte Fidel.

‘Dat leugenbeestje is toch gestikt in zijn eigen rabiante verzinsels?’ opperde Merijntje.

‘Zeker, gelukkig wel! De sloperd! Het minimale beetje subsidiegeld dat er voor componisten was: weg. Dus het EMA: gemarginaliseerd - en niet als enig ensemble. Het was mijn levenswerk een blijvend podium te scheppen waarop musici en nog levende componisten met elkaar in dialoog konden gaan. Dat is allemaal naar de gallemiëse. Halve Zool heeft een ravage aangericht, en niet alleen in de muziek.’

‘De popmuziek moet het anders toch ook zien te redden zonder subsidies?’ bracht Merijntje in terwijl zij haar prachtige benen traag over elkaar sloeg. Fidel staarde onbeschaamd in haar verre verten.

‘Ik worstel ermee dat ik niet voldoende in staat ben geweest mijzelf te weer op te richten, waardoor een essentieel deel van de muziek van de 20ste eeuw nu totaal van de radar dreigt te verdwijnen’ verzuchtte hij, terwijl zijn gevouwen handen heel lichtjes zijn geslacht beroerden.

‘Als die muziek sterk genoeg is, komt ze ooit vanzelf wel weer bovendrijven, toch?’ Merijn lachte maar eens - zo sensueel mogelijk - om hem. Zij wist iets van persisteren, zoveel was duidelijk.

‘Het probleem is dat je je slecht verweert tegen de

term 'elitair'. Een componist bestáát om iets te scheppen wat er nog niet eerder was: daar zit niet meteen iemand op te wachten. Zo onbemind begon bijv. Louis Andriessen ook. Maar ik heb later veertig voorstellingen van zijn opera's gedirigeerd, en die waren altijd uitverkocht.'

'Ik vind die muziek van Louis Andriessen anders maar wat afgrijselijk' liet Merijntje zich ontvallen. Haar strakke witte tricotje trok zij hierbij met een venijnige ruk naar beneden, waarna haar prangende borstjes parmantig naar voren staken.

'Werkelijk? Leg eens uit, m'n lieve schat?' kirde de oude geilaard opgewonden. Er tekende zich duidelijk een tweestrijd in hem af.

'Drammerige ketelmuziek, geen enkele schoonheid, alles wat ik haat aan Nederlanders zit erin, bot en boers.' Merijntje tuitte haar lipjes.

'Hmm. De helaas overleden grote dirigent Janssons had er ook niets mee' - monkelde Fidel. Hij pakte nu haar beide handen vast.

'Wat vind je dan wel mooi, m'n oogappeltje?'

'Mahler' fluisterde Merijntje : 'zo romantisch hè.'

'Ach ja! Het Wenen van het *fin-de-siècle* had ik ook heel graag meebeleefd. Genieën als Freud, Mahler, Klimt en Schönberg leefden daar naast elkaar. Muziek, literatuur, beeldende kunst,

architectuur, psychoanalyse – alles giste en broeide onder de naderende catastrofe van de Eerste Wereldoorlog. De muziek zoals men die tot die tijd kende, barstte uit haar voegen. Neem de verpletterende *Gurre-Lieder*, door Arnold Schönberg geschreven toen hij 25 was. Twee uur muziek, geen noot is zonder betekenis. Het was later Schönbergs tragische lot de oude muziktaal - waarin hij juist zo geniaal was, los te moeten laten. Daarin was immers alles al gezegd. Hij dwong zichzelf om in zijn latere werk pionier te zijn, maar Schönbergs latere twaalftoonsmuziek heeft me nooit zo geraakt als zijn vroegste werk.' Met hese stem trok Fidel vrijwel onmerkbaar het meisje steeds meer naar zich toe, het liefst zou hij haar plat op dat mooie mondje zoenen.

'Uw tijd, met zijn revoluties, was wel wat onbezorgder, denk ik?'

De ogen van de oude baas begonnen nu te fonkelen en schitteren.

'Ongetwijfeld. Vrije liefde was ons adagium.' Hij streelde heel even zacht haar wang. Hij stond op en trok Merijntje mee naar de vleugel. Hij zette zich en begon het lied van Mahler te spelen: '*Liebst du um Schönheit*'. Zij bleef vlak naast hem staan. Zijn hoofd bevond zich ter hoogte van haar prille borsten, wat een genot.

'Als componist in die tijd van *hardcore* avant-

gardisme was er immers veel wat je niet 'mocht'. Een drieklank of een octaaf noteren, luisteren naar Sjostakovitsj of Britten, allemaal verboden. Pas later vond ik bij Charles Ives wat ik zocht: een volstrekt eigen en vrije nieuwe muziek.' Fidel trok de blonde blaag al sprekend en pianospelend bij zich op schoot. Zijn muziek deed de rest.

'Pianist, componist, dirigent. Welke volgorde?' zwijmelde Merijntje. 'Als ik terugkijk, kan ik een interessant verhaal houden over hoe het allemaal zo kwam. De waarheid is dat het leven - voortgestuwd door tal van vaak toevallige factoren - loopt zoals het loopt. Voor een grote pianocarrière had ik het talent noch de ambitie. De muziek trok echter zo hard, het was onvermijdelijk dat ik naar het conservatorium zou gaan, om aldaar *compositie* te studeren. Maar *andere* componisten echt gelukkig maken, werd voor mij vervolgens het allerhoogste. Voor de ideale uitvoering van hun composities wilde ik álles doen. Muziek staat of valt immers met een ongeëvenaarde performance.'

'Wat een dienstbaar lot. Hoe rijm ik dat met uw eigen, uitgesproken persoonlijkheid?' Merijntje sloeg haar arm om hem heen.

'De muziekgeschiedenis is zo lang en rijk. Ik heb een expliciete voorliefde voor componisten die *autonoom*, compromisloos zijn. Componeren is zo

complex! Wanneer een componist dan toch een eigen stem weet te vinden en een klankwereld ontsluit die voordien niet bestond, is dat een mysterie waarvoor ik me graag volledig inzet. Ik wil mij dan totaal *verenigen* met zo'n kunstenaar.'

Hij wiegde haar zacht terwijl hij bleef doorspelen.

'Valt het raadsel muziek te ontrafelen?' Merlijntje raakte allengs in vervoering. Zij voelde dat zij iets op het spoor was, iets groters.

'Niet écht. Toen ik jong was, dacht ik natuurlijk van wel. Maar dat was jeugdige overmoed. Dat ik al bijna moet huilen bij de gedachte alleen al aan '*Erbarme dich*' uit Bachs *Matthäus-Passion* bewijst dat: 99 procent van de schoonheid van die muziek kun je theoretisch verklaren. Niet: de essentie, dat wil zeggen, waarom je tranen in je ogen krijgt.'

Fidel gaf een korte droge snik en legde heel even zijn oude hoofd tegen de schouder van het meisje. Hij sloot zijn ogen.

'Is het een frustrerend of een troostrijk raadsel?'

'Troostrijk! Want stel: je zou het antwoord wel weten, dan was dat het einde van de muziek. Om een aforisme aan te halen: het beste is het raadsel te vergroten. Want kleiner krijg je het sowieso niet. En dat is de kern. Muziek heeft met onze oorsprong te maken.' Hij kuste haar, zo teder mogelijk.

‘Ik geloof niet dat ik mezelf op mijn 81ste nog kan veranderen.’ Stille. ‘Eigenlijk bent u gewoon een romanticus.’

‘Dat is vaker gezegd. Pas op, ik speel ook een rol, die wordt bepaald door de taal van de componist die ik uitvoer. Stravinsky moet koel, helder en vlijmscherp klinken, zonder slagroom. Er zijn ook componisten wier muziek er als het ware om smeekt je temperament in te zetten. Mahler bijvoorbeeld, Liszt.’

‘Ah, Liszt!’ Merijntje trok Fidel even aan zijn snor.

‘Liszt, die als piano-idool van de Romantiek tot op hoge leeftijd prinsessen het hart op hol bracht, begaf zich als componist aan het eind van zijn leven in een bedreigend niemandsland in een werk dat gewijd is aan de veertien kruiswegstaties: *Via Crucis*. Dat hij dat kon, zich op zo’n hoge leeftijd blijven vernieuwen en zijn verleden afschudden, vind ik ten diepste inspirerend.’

Merijn zette ruw zijn bril af en legde deze rechts naast de toetsen.

‘Over inspiratie en ouderdom gesproken: waarvoor spring je ’s ochtends uit bed?’ Zij had blijkbaar besloten deze oude vriend te tutoyeren. Hoopte zij er soms op dat hij haar naam nu zou noemen, de hare, als zijn Muze?

‘Eh...voor mijn nieuwste obsessie. Met *De Harde*

Kern, een klein Vlaams ensemble, heb ik afgelopen zomer mijn bewerking van Mahlers *Das Lied von der Erde* uitgevoerd. Die muziek houdt me enorm bezig, ik kan de hele dag met mijn neus in die partituur zitten. Ik wil er graag een cd-opname van maken.'

'Dat lijkt mij meer dan haalbaar, toch?' Merijn was intussen opgestaan. Zij ging achter hem staan en legde haar vingervlugge handen op zijn magere schouders, om hem te masseren. Fidel zuchtte diep. Dit meisje kon toveren, zoveel was zeker.

'Wie weet. Maar het is een feit dat ik niet meer alles kan. Je energie neemt af en ook bij het pianospelen stuit ik op mijn afgenomen krachten. Dat valt me wel zwaar.' Fidel stopte met spelen.

'Minder kunnen wringt met je compromisloosheid.' Merijn kuste hem speels in zijn nek.

'Ja, en ik ben erger dan compromisloos, ik ben obsessief. Dat was zeker niet altijd even makkelijk, voor anderen noch mezelf. Hoofdpijn, faalangst, het is me allemaal bekend. De sensatie van begrip, het steeds dichterbij inzicht en waarheid komen, is een *te* euforische sensatie.' De oude Fidel ging te biecht bij dit sprietje..

Het jonge meisje, idem dito, nam het stokje graag van hem over: 'Ik herinner me nog precies hoe ik als kind van elf op de viool de *Treurmars in b-*

mineur uitvoerde. Chopin was toen mijn held. Het stukje zelf betekende op zich niets, maar dat besepte ik toen niet. Waar het om ging was dat ik het pianostuk op *viool* speelde : iets wat er voordien nog niet was. Die gelukzalige sensatie wil je steeds opnieuw beleven. Maar dat is wel heel moeilijk.'

Merijntje hield haar hoofd iets scheef, met haar armen hoog rekte zij zich vlak achter hem uit, haar borstjes spanden zich. Fidel draaide zich gebiologeerd naar haar om. Haar schoot geurde.

'Ja, altijd lonkt de euforie. Wanneer je het eerste akkoord van de *Matthäus-Passion* inzet, voel je je direct onderdeel van een magistraal bouwwerk. Alsof je opstijgt. Alles valt weg, je betreedt een andere dimensie. Dát is de kracht van de muziek, en dat is een sensueel genoeg.'

Fiedel omhelste haar, geheel verwacht, hartstochtelijk. Merijntje kraste met haar scherpe nageltjes over zijn oude rug.

'Bach en Messiaen waren diepgelovig. Dat is ook wat ik in hun muziek voel. Dat is overweldigend. Je moet van steen zijn wil je dan niet verpletterd worden' fluisterde Merijn zwijmelend in zijn oor.

'Ach ja, ik heb nooit *geloofd* en ik heb het nooit gemist. Maar dat geloof componisten heeft geïnspireerd tot de allermooiste dingen, daarvan

ben ik me zeer bewust.' Fidel moest er niets van hebben. Zij liet hem los.

'Jij leeft wel als een soort monnik. Altijd in dienst van de muziek.'

'Daar zit wat in. Ik heb een onwankelbaar 'geloof' in de kracht van muziek. In het uitdragen daarvan heb ik het fanatisme van de gelovige. Als je niet van Bach houdt, wat een armoedig leven heb je dan, nietwaar?' Dit was Fidels adagium, in elk interview tot op heden. Klonk het niet ineens opvallend zelotisch en afgezaagd?

'Dat eiste wel een prijs. Je bent nooit getrouwd, hebt geen gezin..' Het beeldschone meisje stond nu pal voor hem. Tergend langzaam likte zij met haar tong zijn hangsnor, hij pakte haar vrijwel tegelijkertijd bij haar kinderbillen.

'Ik heb nooit planmatig geleefd. Mensen en dingen komen wel of niet op je weg en alles verandert sowieso voortdurend. Je kunt op talloze manieren je leven leiden, dit is het mijne. Gepsychologiseer laat ik maar liever aan mijn vrienden over.'

'Zijn vrienden belangrijk voor je?' Zij ging maar door hem te kussen.

'Zeker, ik ga komend weekend weer naar *Paradise Now*, in het diepe Zuiden, omringd door vrienden. Dat is voor mij een ideale manier om mijn vrije tijd door te brengen. Met wie ik daar allemaal

onwaarschijnlijk wilde jaren beleefd heb!
Citadelsex, een seksuele oase, extase! Ik ben ook al jarenlang lid van een soort Geheim Genootschap. Ik kan er verder niets over zeggen, tortel- duifje.’ Fidel had de brochure gepakt en liet Merijntje het een en ander zien.

‘Tja, veel vrienden aldaar zijn inmiddels overleden. De een na de ander verdwijnt naar gene zijde. Zo verdwijnt langzaam ook een deel van je eigen leven en je geschiedenis. Sommigen mis ik heel erg. Wie heel eigen was, laat ook een enorme lege plek achter. Een bizarre aardige bijkomstigheid is dat er steeds weer aanwas is van nieuwe vrienden. Hoe de dood mij of hen zal grijpen, wie zal het zeggen..’

‘Is de dood een vijand of een vriend? ‘

‘Ik vind het idee onbevattelijk. Maar het zou toch nog erger zijn als de dood niet bestond. De eeuwigheid lijkt mij een hel. De zin van het leven is dat het eindig is.’

Merijntje bladerde samen met hem belangstellend door de brochure.

‘Wil je niet een keer mee, het zal je bevallen, dat weet ik zeker.’

Ze keek langzaam op, sloot de brochure met de uiterst obscure foto’s en knikte, haast gretig, en met een geheimzinnig, eeuwenoud lachje.

4

Historicus, schrijver en journalist Raoul Brugman was zeker niet op zijn mondje gevallen. Hij ging al twee keer wereldwijd *viral* omdat hij keihard durfde te provoceren. De boodschap van zijn nieuwste boek (in wording) was nu juist weer opvallend zachtaardig: de mens is in principe *goed*. Hij had zijn werkkamer bij vrienden van zijn ouders ergens op de gracht in Amsterdam, helemaal bovenin, buiten was het 39 graden. Bregman droeg een korte broek en dronk aan de lopende band Spa rood. Zijn vader, dominee in Soesterberg, noemde hem ooit *een heel huiselijke jongen*. Dat had hij bij het rechte eind. Zo hield hij bijvoorbeeld ook niet van reizen. Hij vond Nederland een mooi land, waarom zou hij reizen? Zo veel dingen waren hier zó goed geregeld. Hij hield ook van de Nederlandse directheid, de *botheid* zo je wilt, van het gevoel dat je constant een beetje op je hoede moest zijn, kritisch en alert. Hij bleef dus graag thuis, bij zijn vrouw en twee kleine kinderen in zijn koopwoning in Lunetten (voor zijn werk week hij dan toch wel weer vaak uit naar Amsterdam). Hij had ook snel heimwee. Tijdens zijn studie ging hij op uitwisseling naar Harvard - hij wist dat het zou moeten voelen als een droom, maar hij was daar drie maanden doodongelukkig. Hij zat alleen maar op zijn kamer aan zijn boek te werken en te skype met zijn vriendin, inmiddels zijn vrouw, die

hij erg miste. Hij legde niet vlot contact, was best een beetje mensenschuw. Toen zijn boek *Gratis poen, moet je doen!* net vertaald was in het Engels, mocht hij een paar dagen naar New York. Zijn terugvlucht naar huis werd ineens geannuleerd, terwijl hij dat weekend met zijn vrouw naar Vlieland zou gaan. Hij belde, - echt in paniek, naar de uitgeverij. En daar zeiden ze: '*We hebben even overlegd, en je mag twee dagen in New York blijven op onze kosten, ga maar lekker de stad verkennen*'. Maar Brugman schreeuwde: '*Dat wil ik helemaal niet! Ik wil naar Vlieland!*' Dat vond men op de uitgeverij, op zijn zachtst gezegd, nogal hilarisch.

Hij haalde graag Gustave Flaubert aan, die zegt dat - als je een opwindend publiek leven wil leiden, je in je persoonlijke leven je maar beter zo saai mogelijk kunt gedragen. Het was een uitspraak die naadloos paste bij hoe hij leefde. Hij zou een zeer saai romanpersonage zijn, hij had niet veel vlekjes of deukjes. Hij had geweldige ouders, de leukste zussen, hij had een gelukkige jeugd gehad. Het zou goed kunnen, dat het voor hem daarom vanzelfsprekender was om structureel het goede in de mens te zien, simpelweg omdat hij het goede zo vaak ondergaan had. Zou het kunnen dat het daardoor voor hem nu ook makkelijker was om een boek te schrijven met de titel: *De mens is de kwaadste niet?*

Raoul staarde tamelijk lusteloos naar zijn beeldscherm, afwezig toucheerde hij maar eens zo'n beetje zijn geslachtsdeel, terwijl hij verveeld de pornoscene volgde. Hij krabde vervolgens zijn ballen. Het zweet druppelde op zijn voorhoofd. Er was sprake van een struise dame met een te strak zittend punkkapsel, die bepoteld werd door een hippieachtige jongen met een penis van behoorlijk grote afmeting. De hippie zag er woest uit, maar wel atletisch. Hij bleef haar mond maar vullen met zijn vleeshaak, terwijl intussen een zoetsappiger collega van hem driftig haar poes uitgebreid aan het likken was. Onze Raoul spoelde uit pure verveling door naar het slot van de video. Aha, nu poerde de een de punkdame in haar kont, de ander zat in haar kaal geschoren kut. Tja.

Raoul Brugman was 31 en *De mens is de kwaadste niet* was al zijn vijfde boek. Hij leidde inmiddels onmiskenbaar een opwindend publiek leven. Toen mediamagnaat Rupert Murdoch (*Fox News*) door paparazzi op Barbados werd gefotografeerd, was te zien dat hij in zijn strandstoel Brugmans *Utopia for Realists* zat te lezen. *'I'm sure he'll love it'*, tweette Raoul. Brugman behaalde echt internationaal succes met de inmiddels in 33 landen uitgebrachte vertaling van zijn boek over het basisinkomen en andere utopische ideeën: *Gratis poen? Moet je doen!* En zeker sinds hij begin dit jaar *viral* ging in de

Engelstalige wereld, door op het *World Economic Forum* in Davos een zaal vol rijke filantropen toe te spreken over hun scandaleuze belastingontwijking. Dat praatje had hij de avond van tevoren geoefend tijdens het skypen met zijn vrouw op zijn hotelkamer: *'Taxes, taxes, taxes. All the rest is bullshit'*. Het filmpje werd geretweet door de Amerikaanse presidentskandidaat Bernie Sanders en miljoenen keren gedeeld en bekeken. Een korte tijd na Davos kreeg Brugman een verzoek van de aartsconservatieve *talkshowhost* Tucker Carlson, kopstuk van het rechtse *Fox News*, voor een interview. Carlson wilde natuurlijk alsnog het mediafeestje samen met hem vieren, over hoe hij de neoliberale elite had aangepakt in Davos. Brugman had echter bedacht: dit is een uitgelezen mogelijkheid *Fox News* zelf ook nog even (mee) te pakken. De kritiek die hij in Davos geuit had op de internationale elite, ging immers ook op voor deze ranzige rechtse nieuwszender. Raoul deed wat extra research, bereidde het zo goed mogelijk voor. Frederik, redacteur bij zijn uitgeverij, bedacht een prima *oneliner* die hij zou kunnen gebruiken in zijn gesprek met Tucker: *'You're a millionaire funded by billionaires'*.

Het interview zou plaatsvinden op een maandagnacht. En daar zat hij dan, met een Amsterdamse technicus in een verder lege studio, met een oortje in waarin hij Tucker Carlson dingen

hoorde zeggen, die hij eerlijk gezegd nogal dom vond. Zo nep ook, hoe deze hem begon te complimenteren, terwijl Raoul zeker wist dat hij niets van zijn werk had gelezen. En toen had hij ineens gedacht: *whatever*, je kunt het krijgen. Hij beschuldigde Carlson ervan dat hij niets meer was dan een goedbetaalde spreekbuis van Fox-eigenaar Rupert Murdoch. Tucker werd woest. Toen hij Brugman een '*..tiny brained moron*' noemde, dacht Raoul: dit is geweldig. Na afloop wist hij: dit gaat *Fox News* nooit uitzenden. Alras bleek de Amster-damse technicus zonder dat Raoul het wist alles te hebben gefilmd met zijn mobiele telefoon. Toen bleek dat het gefilmd was, vond Brugman dat natuurlijk wel lekker. Niets menselijks was hem vreemd. Toch had hij nog twee weken getwijfeld of hij het wel *online* moest zetten. Hij had het bijna niet gedaan, omdat hij bij nader inzien zo arrogant overkwam. Daar had hij zelfs eindeloos met vrienden en collega's van de uitgeverij over gediscussieerd, maar die zeiden in koor: *sowieso* doen.

Alleen zijn redacteur Frederik was tegen. Die had gezegd: '*Hoe kun je een boek schrijven over dat de mens in wezen een vriendelijk wezen is, terwijl je zelf iemand zo in de val laat lopen? Nee Raoul, Brugman op z'n slechtst!*' Achteraf bezien had Frederik wel een punt. Als je Carlson en Brugman niet zou kennen en in dit filmpje puur naar hun

menselijke interactie zou kijken, dacht je vast dat het Brugman was die niet deugde. Toch kwam Raoul na twee weken twijfelen tot de conclusie dat het naar buiten moest. *Gut feeling*. Het voelde oneerlijk als niemand dit zou zien, want Carlson was toch echt door de mand gevallen. Brugman vroeg een externe partij, die gespecialiseerd was in het maken van *viral* filmpjes, om het te publiceren. Wat er gebeurde was gigantisch. Echt ongelooflijk. Bizar. Groter dan Davos. Het was bijna alsof je het kon horen ronken in de lucht, als een *drone*. Brugman wist van tevoren niet wat de reacties zouden zijn, hij had zich nota bene goed voorbereid op *damage control*. Maar er was bijna geen kritiek. Alleen vanuit Nederland. Nederlanders zagen vooral een Raoul die er met twee gestrekte benen in gaat, maar als je in de VS woont en weet hoe Carlson al jarenlang leugens en haat verspreidt, over immigranten, mensen van kleur, etc., bekeek je zo'n filmpje blijkbaar toch heel anders.

Brugman werd een minder leuk mens door alle aandacht. *Viral* gaan was verslavend. Als je het eenmaal ervaren had, wilde je steeds meer. En daarbij liepen goede en slechte motivaties door elkaar. Raoul geloofde echt dat zijn ideeën van de wereld een betere plek konden maken, maar soms dreigde het een grote egoshow te worden. Zijn truc was dan dat je mensen om je heen verzamelde die

je corrigeren, die zeiden, zoals Frederik weleens tegen hem gezegd had: '*Gast, nu even iets minder eigenwaan*'. Het was al met al karakter bedervend. Dat zat in kleine dingen. Hij liet mensen vaker niet uitpraten, was meer gericht op wat hij zelf te zeggen had. Hij werd ijdel en narcistisch. Hij wist - eenmaal op zijn praatstoel, vaak geen maat meer te houden. Hij spetterde in de rondte met zijn ronkende Grote Gelijk. Een van zijn boeken ging grotendeels over hoe macht corrumpeert. Waarom zou dat voor hem, de inmiddels fameuze Raoul Brugman niet gelden? Was hij wel echt eerlijk tegenover zichzelf? Was hij niet net zo goed ijdel, een proleet, op zoek naar roem en aanzien, enne..geld?

Diep in gedachten verzonken, had Raoul intussen een paar zoveelste middelmatige pornovideo's laten passeren, toen hij ineens een idee kreeg. Hij hield dan wel niet van reizen, hij kon zich wel hier, op zijn bureaustoel, in zijn uppie, in korte broek, zonder meer te buiten gaan aan een *streaming* pornoreeks van talloze lieftallige vrouwen van allerhande *nationaliteit*, worldwide! Hij vond zichzelf maar wat briljant en ging gelijk op onderzoek uit. Hij zocht achtereenvolgens naar Franse studentes, Chinese spleetjes, geile Arabische mokkels (bij voorkeur gesluierd), Duitse deernen met grote tietten, geüniformeerde Noordkoreaanse meisjes, ijskoude Eskimo sletjes,

etc. Er ging letterlijk een wereld voor hem open. Raoul had originaliteit altijd een onzinnig criterium gevonden. Dit echter was een lumineus idee. Hij raakte niet alleen zeer opgewonden bij het zien van die Roemeense, strak opgemaakte punkteef, die zich bloedgeil kronkelend aan hem had blootgegeven, hij realiseerde zich ook dat hij maandenlang niet alleen vooruit kon met zijn boek, maar vooral ook met de internationale dagelijkse uitstalling van verse vleeswaren. *Hij, de beroemde worldwide pornograaf*. Hoe mooi toch, het schrijverschap!

Zijn alle kanten opschietende overpeinzingen namen hem weer in beslag. Hoe kon het dat hij wereldwijd bekendheid verwierf met een decennia-oud idee, het basisinkomen? Verreweg de belangrijkste factor, - en dit klonk als valse bescheidenheid, was *toeval*. Na zijn studie werkte hij een tijdje bij het Historisch Weekblad. En toen belde hoofdredacteur Bob Berenburg, die toevallig net De Slimme Reporter had opgericht, waar hij over elk onderwerp mocht schrijven. Bij De Slimme Reporter kon hij schrijven over dingen die *hij* belangrijk vond, maar die nog niet in het nieuws waren. Zo kon hij net iets voorlopen op de tijdgeest. Het basisinkomen werd allengs een populairder idee, het begon te leven. Verder had hij de handige eigenschap dat hij uiterst productief was. Als je hem een taakje gaf, deed hij het

meteen. Zijn TED Talk over het basisinkomen had hij vier maanden van tevoren al uit z'n hoofd geleerd. Dat verklaart nog niet helemaal waarom hij zo'n TED Talk mocht geven voor een zaal met mensen als Bill Gates, Richard Branson en Steven Spielberg. Bij TED hadden ze op een gegeven moment gegoogeld wie er een expert was op dit gebied. Nou, van de tien experts waren er misschien negen grijze mannen, en één, nou ja...dat was hij dan: één 31-jarige '*random Dutch historian*', zoals hij zichzelf omschreef in een interview met Le Monde. Dus toen dacht TED: laten we die maar doen. Toch was het allemaal wel opmerkelijk, voor iemand die zegt dat hij mensenschuw is. Toen hij zijn eerste lezingen ging geven, rond 2012, had hij een soort argeloosheid. Hij had voor zalen gestaan van zeshonderd man en het deed hem niks. Totdat hij in 2015 voor een zaal in Tilburg stond en het hem ineens bij de keel greep. Zijn hart begon heel snel te kloppen. Hij had maar gedaan alsof hij onwel werd, het was een soort paniekaanval, en dat gevoel was lang blijven hangen. Vanaf dat moment was hij voor ieder optreden vreselijk zenuwachtig. Hij was op een keer tijdens een talkshow in België, *live* op televisie, compleet dichtgeklapt. Hij had het nooit durven terugkijken, maar het was zo erg dat hij op het punt gestaan had om midden in die uitzending weg te lopen. Nadien had hij in die tijd veel interviews afgezegd, hij durfde niet meer. Was dat

wel echt helemaal overgegaan? Die vreselijke paniek, dat het allemaal slechts bagger was, wat hij verkocht. Hij voelde zich vaak een regelrechte charlatan. Beetje bij beetje moest hij zijn zelfvertrouwen weer zien op te krikken, als een lammetje dat op eigen poten moest leren staan. En maar mekkeren. Dat laatste werd zijn handelsmerk.

Een gegarandeerd basisinkomen, in wat voor vorm dan ook, kon er nooit komen zonder een *fundamenteel ander mensbeeld*, ontdekte Brugman. Een heel groot deel van het publiek dacht: *whatever*, met al je bewijzen, gratis geld is gewoon fout. Want het maakt mensen lui. Hij realiseerde zich dat er iets onder ligt - er was een fundamenteel andere manier van kijken nodig, naar hoe mensen in elkaar zitten. Dat de meeste mensen deugen was een doodeenvoudig inzicht. Maar als je het écht doordacht, en alle instituten - scholen, gevangenissen, politieke systemen, volgens dat idee zou inrichten, was het een revolutionair idee. Zijn pleidooi was dat we ons moeten richten op het *goede* in de mens. Hij bladerde door zijn manuscript van *De mens is de kwaadste niet* en las nog eens de laatste teksten die hij geproduceerd had:

We vertrouwen anderen zo vaak, in allerlei situaties. Neem bijv. het verkeer! Het is relatief makkelijk om te geloven dat de mensen deugen

die dicht bij je staan, die bij je in de straat wonen of op hetzelfde kantoor werken. Het is aanzienlijk moeilijker bij mensen die verder weg staan.

Bijstandsfraudeurs. Criminelen in de gevangenis. Trollen op Twitter. Zodra we meer gaan uitzoomen, vergeten we dat de meeste mensen toch nog steeds echt deugen.

Dan gaan we ineens uit van: de mens is fundamenteel egoïstisch en wreed en zijn kwalijke eigenschappen worden bedekt door een dun vernislaagje beschaving. Een deel van deze zienswijze schuilt in de menselijke natuur zelf: het negatieve valt ons meer op dan het positieve, dus dat onthouden we beter.

Het is echter niet waar, dat mensen geneigd zijn tot alle kwaad. Als mensen worden teruggeworpen op hun basis, bijvoorbeeld tijdens een natuurramp, zie je juist dat ze elkaar helpen. En in oorlogen zijn soldaten helemaal niet bloeddorstig, uit onderzoek is gebleken dat de overgrote meerderheid juist een afkeer heeft van geweld, er alles aan doet om niet te hoeven schieten. De meeste bajonetten in de wereldgeschiedenis zijn nooit gebruikt waarvoor ze bedoeld zijn. Mensen zijn nauwelijks in staat elkaar te doden, het is tegennatuurlijk. Kom eindelijk uit de kast, schaam je niet voor het goede.

Met een muisklik schakelde hij gewoontegetrouw even naar de porno. Een gemaskerde

Colombiaanse vrouw werd omringd door een legertje spiernaakte mannen die al swaffelend met hun pikken op het punt stonden al haar gaten te vullen. Twee mannen drongen tegelijk haar mond binnen. Eentje neukte haar poepgat. Een ander zat diep in haar kut. De vrouw kermde, als een big.

Als je iets goeds doet, draag het uit. Want menselijk gedrag is extreem besmettelijk. Ik werd twee jaar geleden vegetariër. Soms merk je dan dat anderen zich aangevallen voelen. Vorig jaar, op de zomerborrel van mijn uitgeverij, zaten we aan zo'n lange tafel. We kregen asperges met ham, dus ik zei: 'Ik ben vegetariër, heeft u misschien iets anders?' Ik keek rond, iedereen at al van zijn ham! 'Dan krijgt u zalm', zei de ober. Ik zei: 'Ik ben vegetariër en vissen zijn ook dieren.' Het viel stil aan die tafel. Verbijstering. En dat is dan het centrum van progressief Amsterdam. Dat wrijf ik er dan op zo'n moment graag even in. Mensen zijn als het ware het goede verleerd.

Wat was eigenlijk *zijn* laatste goede daad? Ze waren bijvoorbeeld met de verduurzaming van hun huis bezig en hij vond het ontzettend leuk dat daar nu pontificaal een grote hoeveelheid zonnepanelen op lagen. Dat de buurman er vanuit zijn ooghoeken naar keek en misschien dacht: 'hmm, zo zo'. Was dat wel een goede daad? Het bespaarde ook geld. Je moest in *win-win* denken. Het mooie was juist dat het goede gewoon zo

goed voelt.

Porno. Het hoofd van de vrouw werd ruw vastgepakt, zij werd nu gekneveld. De vrouw sputterde tegen en gaf een schreeuw. Een van de mannen liet de zweep op haar kont knallen. Haar billen zagen al snel knalrood. Jeetje! Zij leek reddeloos verloren.

Hoe kon hij schrijven dat de meeste mensen deugen als de *Holocaust* had plaatsgevonden? Vanuit de theorie omtrent de beschaving als een dunne vernislaag zou de verklaring zijn dat *damals* onze ware natuur naar boven kwam, onze ware onverschilligheid, ons ware sadisme, onze ware volgzaamheid. Je hoefde maar dít te doen en gewone jongens veranderden in beesten. Je hoefde maar een commando te geven of mensen werkten mee aan de volslagen waanzin: die van de gaskamers. Raoul dacht dat het zo niet zat. Vervolgens bleef hij met de vraag achter: hoe zit het dan wel? Is de mens uiteindelijk deugdzaam?

Porno. Er stroomde hier en daar bloed uit de vrouw.

Zijn verklaring was dat het *kwade* zich kon vermommen als het *goede* en dat het daarbij emoties zoals *empathie* misbruikte. Als je inzoomde op zo'n historisch proces, was het echt niet zo dat iemand ineens veranderde van een brave burger in een kampbeul. Het gebeurde

gestaag, er vond normalisering plaats, de morele grenzen verschoven. Mensen konden er stukje bij beetje van overtuigd raken dat het kwade *goed* was. Groepen konden geïsoleerd worden, gedehumaniseerd. Het was schokkend om te zien hoe een kwaadaardig proces, dat zich eerst alleen op kleine schaal voordeed, zich tenslotte met zo'n grote industriële omvang kon ontwikkelen, hetgeen eindigde in Auschwitz. Brugman peinsde verder. Als mensen bereid waren om de afschuwelijkste dingen te doen uit volle overtuiging dat ze juist iets goeds deden, maakte dat het dan niet juist nog veel enger en des te erger?

Of was de mens dan toch een diabolisch, kwaadaardig wezen?

Na een zoveelste klik met de muis stond Raoul Brugman ineens op scherp. De website waar hij op was beland sprak van *citadelsex*. De magische foto's van *Paradise Now* spraken voor zich. Hij werd zo de wonderlijk erotiserende wereld van het barokke bordeel in gezogen. De volstrekt gruwelijke droombeelden gaven zijn fantasie de vrije loop. Dit was pas obscene en wat een klasse!

Hij probeerde uit alle macht zijn gedachten bij zijn schrijverij te houden. De mens was dus een door en door kwaadaardig wezen, zo luidde de heersende opvatting van de psychologen. Dat was precies het mechanisme dat de mens tot meeloper

kon maken. Toen Raoul begonnen was met dit laatste boek te schrijven, was zijn idee: ik ga bewijzen dat de mens deugt en al die cynische, beroemde psychologische experimenten *debunkten*. Met als belangrijkste het wereldberoemde onderzoek van Stanley Milgram. Dat onderzoek moest immers zo nodig iets bewijzen over ons mensen, als zouden die allemaal monsters zijn, die geneigd zijn tot alle kwaad. Wat de meeste mensen echter allang wisten: sommige mensen neigen *in opdracht* tot het kwade, cq tot moord, *Befehl ist Befehl*. Proefpersonen werden door Milgram gevraagd om iemand in een belerende kamer schokken toe te dienen, net zolang totdat iemand uiteindelijk stierf. Raoul las zijn eigen commentaar hieromtrent nog maar weer eens terug. Hij wilde met alle geweld dat wankele onderzoek ondergraven en probeerde maar wat graag met een zekere kwaadaardigheid Milgram neer te halen, hem neer te zetten als een soort charlatan.

Dat hele onderzoek van Milgram blijkt een lage streek. Je bent zo vriendelijk om mee te doen als proefpersoon aan een of ander vaag psychologisch experiment dat weet ik wat zou meten, maar dat eigenlijk stiekem meet of jij even slecht bent als Adolf Eichman. Als je de slechtheid van mensen alleen maar kunt meten door ze in de maling te nemen, dan zou ik het liever laten. Die

schokken waren nep, maar dat wisten de proefpersonen niet. Door een luidspreker hoorden de proefpersonen het geschreeuw van hun slachtoffers steeds luider. Uiteindelijk bleek volgens Milgram een meerderheid van de deelnemers bereid net zo lang door te gaan met het toedienen van schokken tot de persoon in de andere kamer was geëlektrocuteerd. Ziezo, dat was een wel heel gemakkelijk verkregen 'wetenschappelijke' uitkomst, dat zoveel mensen op die dodenknop hadden gedrukt, bereid om een ander mens te killen. Ik heb daarentegen na diepgaande research de een na de andere fout in Milgrams onderzoek gevonden. Daarbij kwam een heel ander beeld naar voren. Uit Milgrams' eigen aantekeningen blijkt dat de meeste proefpersonen wel door hadden dat ze geen echte stroomstoten aan het toedienen waren en dat hun slachtoffer een acteur was. Dat vertelden ze na afloop ook aan Milgram, (die dat met wat gepriegel in de kantlijn optekende). Hoe minder serieus mensen het experiment namen, hoe meer ze het voltage zonder problemen opvoerden! Nu vraag ik je! Mensen die er wel van overtuigd waren dat ze allengs iemand te veel pijn deden, weigerden juist vaak om 'het slachtoffer' nog verder te straffen. Uiteindelijk brak een meerderheid van de proefpersonen het experiment af, omdat ze het te onmenselijk vonden. Stuk voor stuk superieure geesten die het vertikten, de helden van de show!

De meeste mensen deugen, zou je dus kunnen zeggen. Mijn eindconclusie is dan ook: we zijn geen gedachteloze robots. Het is hoog tijd om afscheid te nemen van de mythe, die Milgram de wereld in heeft geholpen, als zouden mensen monsters zijn. Zijn experiment rammelde, en hoe. Veel te kort door de bocht, mind you!

Hij klikte door op de door en door pornografische foto's van Paradise Now, de een nog geiler dan de ander. De beelden deden hem denken aan het schilderij 'De Hel rijden', van Hieronymus Bosch. Duivelse marteltaferelen! Satanisme! Magisch realisme!

Leed hij aan tunnelvisie, wilde hij te graag dat mensen deugden? Wilde hij *coute que coute* de mens op een voetstuk zetten? Was het niet mooi, dat mensen dit of dat goeds deden, zich zo openstelden voor de ander, was het niet hetzelfde als handjes in de lucht en lekker meezingen over God en Jezus? Rook hij de indringende geur van eigen schijnheiligheid? In welke bubbel zat hij in godsnaam?

Als door de bliksem getroffen staarde Raoul Brugman naar de laatste foto in de brochure van *Paradise Now*, die van Cleopatra, de Engel op het hemelbed, met haar benen wijdgespreid en haar oester wagenwijd open, de parel glinsterend in het kaarslicht. Deze Koningin werd omringd door een

angstaanjagend groepje voorovergebogen mannen met zwarte capes om en met dierenmaskers op. In hun bebloede handen vorken en messen!

Met een enkele muisklik toverde Raoul Brugman het inschrijfformulier te voorschijn en begon driftig zijn persoonsgegevens en persoonlijke voorkeuren in te typen. Even aarzelde hij nog, toen hij het kostenplaatje bekeek. Zijn oog viel op de *teasing* slottekst:

Wij willen niet eenzaam zijn, we willen ons tot het uiterste verbinden met elkaar. Iedereen, wie het ook is, is compatible, verenigbaar. Er bestaan geen grenzen, in Paradise Now heerst absolute vrijheid! Wij zijn er klaar voor. U ook?

De aanzienlijke hoeveelheid geld speelde geen enkele rol. Hij, Raoul Brugman, besloot om enig pornografisch veldwerk te gaan verrichten en dat was ongetwijfeld aftrekbaar voor de belasting en zo zette hij tenslotte nog een laatste extra vinkje om zich aan te melden voor het lidmaatschap van het Geheime Genootschap met de veelzeggende naam *Compatible*.

5

De spiernaakte Bruno Brouwer beklom de steile trappen naar de bovenste verdieping van *Paradise Now*. Hier bevonden zich onder het schuine dakbeschot een hele reeks kleine appartementen. Hij vond al snel nummer 117 en opende met zijn pas de kamerdeur. Het was aardedonker. Hij snoof de lucht in, de kamer rook vaag naar parfum. Zeker nog van een vorig bezoek..Hij tastte de muur af op zoek naar de lichtsakelaar.

Tevergeefs. Hij schuifde verder de kamer in, hij hoopte dat zijn ogen snel zouden wennen aan het pikgedonker. Ineens gaf hij een kreet. Iemand had hem in zijn kruis gegrepen! Hij bleef doodstil staan en begon te twifelen. Hallo?! Geen reactie. Klopte het kamernummer wel? Ja, hij wist 100% zeker dat het no. 117 was. Nu werd plotseling zijn hand gepakt! Het was duidelijk een vrouwenhandje. Die hand leidde hem ergens heen en ineens voelde hij iets glibberigs, een geslachtsdeel, jezus, wat was dit? Een hete kut! Het vrouwenhandje duwde zijn mannenhand naar binnen en er klonk gehijg. Hij voelde zijn geslacht opzwellen. Ze had zijn pik te pakken! Hij drukte zich iets naar voren en voelde tepels, tieten, ze moest een stuk kleiner zijn dan hij. Hij begon ritmisch te bewegen met zijn hand, terwijl hij af en toe langs haar hard geworden clitoris gleed. Het gehijg werd luider, want hij deed er nu zelf ook aan mee. Zij gaf rukjes aan zijn pik,

en hoe! Ineens ontglipte zij hem. Zijn hand greep vergeefs in het donker naar dat verhitte lichaamsdeel van haar. Ook zijn pik had zij in de steek gelaten. Hij tilde zijn beide armen hoog in de lucht en begon met beide handen in het wilde weg maaiend de omgeving af te tasten. Hij strompelde op goed geluk verder in het donker. Ineens kreeg hij een hevige duw tegen zijn borstkas. Hij viel achterover en kwam op zijn rug terecht, gelukkig, op een bed! Nauwelijks bekomen van de schrik voelde hij hoe iemand bovenop hem was gaan zitten. Hij rook een vleugje kut. Diezelfde vrouw weer!? Zij lag bovenop hem, haar benen aan weerszijden van zijn hoofd. Ze begon hem te pijpen. Toen drukte zij haar kut tegen zijn mond en begon woest te bewegen. Hij begon te smakken en te likken, haar geil liep zijn mond in. Hij had gemerkt dat als hij haar klit aanraakte ze al snel helemaal gek werd, hij wong zijn tong tussen haar kleine schaamlipjes en begon haar clitoris te tongen. Af en toe zoog hij eraan, ze begon hevig te kirren en te koeren. Ineens zette zij zich af met haar benen, draaide haar lichaam 180 graden, pakte zijn keiharde pik, en liet zich precies goed vallen zodat zijn lul als een mes in haar gleed. Dit werd steeds opnieuw herhaald. Ze duwde zichzelf helemaal omhoog en liet zich letterlijk door hem spiesen, erin en weer helemaal eruit, helemaal erin en weer helemaal eruit, etc. Ze was inmiddels zo nat dat hij zichzelf vrijwel niet meer voelde. Ook

daar had zij iets op gevonden. Zij stopte abrupt en leidde zijn lul linea recta haar nauwere kontgaatje in. Mijn god, dit was..*paradijselijk* dacht Bruno, met haar billen maakte zij draaiende bewegingen over zijn ballen. Hij kwam overeind en boog zich over haar rug heen om haar prachttieten te pakken, hij streelde zacht haar tepels, terwijl hij als een gek ritmisch in haar poepgat heen en weer begon te hengsten. Zij moest maar zien, nu. Zij bepotelde zichzelf met haar vrije hand en gaf kleine klapjes op haar clitoris, terwijl hij haar doorboorde. Toen begon zij te gillen en tegelijkertijd krabde zij met haar lange nagels zijn scrotum, te mooi om waar te zijn. Hij spoot zijn spermavloed diep in haar en zij jankte als een jong hondje, jammerend, ze hadden *tegelijkertijd* zichzelf *verenigd* in een subliem orgastisch moment, langzaam kwamen ze beiden weer tot bewustzijn. Een elektriserende wolk hing nog tussen hen in.

Ineens ging het licht aan. Een beeldschoon meisje keek Bruno verveeld met bloeddoorlopen ogen aan. Nu pas zag Bruno hoe jong ze nog was. Hij dacht heel even terug aan wat hij destijds bij *voorkeuren* had ingevuld. In zijn stoutste dromen had hij dit niet verwacht, wat een wereldnummer. Zij pakte zijn hand en trok hem kordaat van het bed. Ze sloeg een handdoek om en trok hem mee de lange gang door. Er klonk kwakend meisjesgelach. Zij opende een deur en leidde hem

de torenkamer in, alwaar zich een *jacuzzi* bevond. De ramen stonden wagenwijd open, het avondlijk briesje vanuit het zuiden bracht weer heerlijke verkoeling. Vanuit hun hoge uitkijkposten in de ceders rondom de toren keken de sneeuwuiltjes nieuwsgierig naar binnen.

Daar stond hij dan, Bruno Brouwer, nog in de deuropening, en keek timide naar de enorme jacuzzi. Het meisje was al in het bad gestapt en werd meteen verzwolgen door het baldadige gesplash en gebruis van een groepje gemaskerde nymfomanen. Bruno, inmiddels alweer bloedgeil, kwam behoedzaam iets naderbij. Als gemaskerde kikkers waren zij druk bezig elkaar te bepotelen en kronkelden zich in het kolkende water door en over elkaar heen. Zodra zij maar konden, zagen zij hun kans schoon om aan iets te lebben, hun getrainde tongen wrongen zich binnen in wijd opengesperde monden, vagina's of kontgaten. Het was één grote kluwen van spartelende ledematen en sidderende lijven. De kikkervrouwtjes zogen aan elkaars tieten en knepen erin alsof het kinderspeelgoed was, ze kwamen handen tekort om elkaars tepels te maltraiteren of de dichtsbijzijnde clitoris bont en blauw te vingeren. Een vuist verdween in zijn geheel in de kut van één van de wat oudere meiden. Een ander urineerde in een wijd opengesperde kikkermond, een ontvangende blondine hield genietend haar

ogen gesloten, het was een en al geile opgewondenheid, dit kikkerkoor van stoeipoezen.

Een van de wat oudere meiden hees zich als een druipende Lorelei uit het bad en kwam in zijn richting gelopen, met in haar hand een vleeshaak aan een musketon. Zij kwam voor hem staan en Bruno staarde haar onderdanig aan en knikte slechts kort, woordeloos. Ook dit, wat nu ongetwijfeld te gebeuren stond, had hij destijds aangekruist bij *voorkeuren*. Daar stond hij dan, met pikzwart pantermasker op. De vrouw greep vervolgens Bruno's huid van achteren, trok er zo hard mogelijk aan en sloeg de vleeshaak in zijn vel, tussen zijn schouderbladen. Bruno gaf geen kik. Een andere meid had inmiddels een staalkabel die aan het plafond hing losgemaakt en klikte de musketon daaraan vast. Lorelei en haar assistente stapten terug in bad. Hij kon geen kant meer op. De Lorelei drukte op de rand van de jacuzzi op een knopje van de afstandsbediening en heel langzaam trok de staadraad zich strak. Zijn vel spande zich tot het uiterste, hij schreeuwde het nu uit van de pijn. Er was geen houden meer aan. Daar ging hij, omhoog, daar hing hij, al hoger en hoger ging het, totdat hij pal boven het pierebad met de joelende kluwen van opgewonden sletjes hing. Hij liet zijn stront los boven het bad. Gejuich. De Lorelei stond op, rekte zich zo ver mogelijk uit, pakte hem bij zijn voeten en gaf een slingertje aan

zijn reeds zo getormenteerde mannenlichaam. Zijn geslacht werd tenslotte stijf, en niet zo'n beetje ook. De kikkervrouwtjes kwaakten het nu uit, orgastisch schokten en spartelden hun lichamen onder hem. En ja, ook Bruno's zaad slingerde in de rondte. Er leek geen einde te komen aan het gezamenlijke klaarkomen. Bruno voelde geen pijn meer. Langzaam liet de Lorelei Bruno nu zakken totdat hij temidden van de meiden was afgedaald. Als zuignappen zogen de kikkers zich aan hem vast. De Lorelei bevrijdde hem vakkundig van de vleeshaak en likte deze schoon. Hij huilde van geluk. Het water kleurde zich bloedrood.

Later, alleen en retour op zijn kamer staarde Bruno met open ogen naar het plafond. Hij was nog steeds in trance, de innerlijke speelfilm bleef maar draaien, hij zat op de eerste rij. Op zijn netvlies bleven de heerlijkste en meest afschuwelijke beelden zich maar repeteren, die stonden voorgoed in zijn herinnering gegrift.

Had hij dit gedroomd? Daar leek het wel op, maar hij wist ook dat dit werkelijk gebeurd was. Hoe wist het gruwelijke en het paradijselijke hem zo manifest te overmeesteren? Wie zat hierachter? Welk briljante geest had dit alles niet alleen allemaal bedacht, maar er ook voor gezorgd dat het meer dan perfect werd uitgevoerd? Zijn wonden waren professioneel verzorgd door een meisje, dat hem had geprezen, omdat hij alles zo

kordaat doorstaan had: ‘..die twee wonden zullen binnen een mum van tijd helen, maakt u zich geen zorgen’. Was dit alles het werk van de geheimzinnige Pauwenvrouw, de Engel die zo spectaculair de faun zijn gang had laten gaan, intussen loerend op hem, de gelukkige, Bruno Brouwer!? *Cleopatra, waar ben je?* Hij wist inmiddels dat *zij* de Meesteres was van het Geheim Genootschap. *Compatible*. Dat kon je wel zeggen, hij had zich nu reeds nooit eerder zo *verstrengeld* gevoeld. Het mooiste moest nog komen, later in de week, zaterdagavond, wanneer het Geheime Genootschap bijeenkwam. De voorpret was al minstens zo intens, hij kon haast niet wachten tot het zover was.

Al sluimerend, vroeg hij zich af hoe het zover had kunnen komen. Als een martelaar had hij aan zijn nekvel boven de jacuzzi gehangen, machteloos. Hij was voor even zichzelf kwijtgeraakt. Er was geen eind aan zijn orgasme gekomen. *Verlossing*. Hij wist dat hij niet bepaald normaal was, dat hij slechts ten koste van heel veel moeite relaties aan kon gaan, dat hij wilde dat de ander hem kwelde en vernederde, dat hij pas iets werkelijk voelde als hem zware fysieke pijn werd toegebracht. Om maar iets te voelen, zocht hij er hoe dan ook naar fysiek, maar ook mentaal beschadigd te worden. Hij was steeds op zoek geweest naar partners met ware doodsvrachting, die vanuit een

onversneden sadisme bereid waren hem te schofferen, zijn lichaam te schenden. Hij herinnerde zich als kind het verhaal van de kruisiging, hoe hij in totale verbijstering naar het enorme kruisbeeld had gestaard, de spijkers diep in het vlees geslagen. Later had hij als puber zichzelf herhaaldelijk gemutileerd. Zijn ouders hadden hem erom gehaat. Het was één grote schreeuw om aandacht. Zijn vader was een grote klootzak, die zich slechts interesseerde voor de jacht. Zijn moeder was aan de drank, als hij 's ochtends op het punt stond naar school te gaan, dook zij op in haar negligé, fles in de hand. Ze moest en zou hem omhelzen, ze hing als een sloerie om zijn nek, verliefd op haar 'enigst' kind. Een ongelukje, noemde zij hem vaak, zijn vader haatte immers kinderen. Hij was een hoerenloper en zijn zoon ook. Bruno dacht aan de onafzienbare reeks sletten en hoeren die hij had afgewerkt, alsof hij een slager was die dagelijks het vlees moest keuren. Nooit was er sprake van echte bevrediging. Een echte grote liefde had zich in zijn treurige bestaan nimmer voorgedaan. Hij beschouwde het leven als nutteloos, hij zag zichzelf bij iedere neukpartij als een soort Sisyphus, het was allemaal tevergeefs. En hoe meer seksverslaafd hij geraakte, hoe extremer zijn *voorkeuren* werden. Hij had zijn onderdanigheid uitgebouwd tot de hoeksteen van zijn seksuele bevrediging. Ineens doemde het beeld van de

Engel weer op, hoe zij hem had aangestaard met die onverbiddelijke heersersblik, terwijl de faun haar neukte en beukte met zijn sprongen. Werd dit zijn ultieme Meesteres? Vast!

6

Het Al Mamzar Park in Dubai is een 106 hectare groot park in het oude gedeelte van Dubai. Vanaf de metershoge uitkijktoren in het midden van het park heb je een fraai uitzicht over Sharjah, een naastgelegen emiraat. Je kunt er eindeloos wandelen, via de talloze wandelpaden in Al Mamzar kom je langs perfect bijgehouden tuinen, woestijnplanten en kokospalmen. Je kunt ook met een treintje een rondrit door het park maken of een fiets huren, om zo te kunnen fietsen op een van de kronkelige bospaadjes. Kinderen kunnen er onbezorgd rennen en spelen. Verder zijn er verschillende speeltuinen voor de kinderen, met glijbanen en klimstructuren. Het Park bezit vijf schitterende zandstranden, met elk een eigen strandwacht, kleedkamers met douches, en voldoende schaduw als je de zon even zat bent. Je kunt er lekker liggen in het witte zand of pootjebaden in de branding. Naast de prachtige witte zandstranden beschikt het Al Manzar Park over veel groen, verdeeld over het park zijn er ruim 1900 palmbomen te vinden, en meer dan 6000 bomen van diverse andere soorten. In totaal is er in het park maar liefst 55.000 m² groen te vinden. Een oase, dat was het.

Het was zondagmiddag en Sabine Fledderus en Boris Landré waren na een spetterende zwempartij bij een van de barbecuelocaties beland, midden in

een stuk bos. Wie honger had kon zelf zijn eten klaarmaken op een van de 28 barbecueslocaties, die verdeeld lagen over het park. Barbecuesets, parasols en voldoende stoelen waren voorhanden. Terwijl Boris de voorbereidingen trof om de vega burgers te braden en Sabine alvast de wijn ontkurkte, ontspon zich de navolgende dialoog.

‘Mag ik je nog een voorbeeld van *filosofie van de wiskunde* geven?’

‘Graag zelfs’ antwoordde Sabine, terwijl zij hem een glas fonkelende Dry Tokaji wijn aanreikte.

‘Kleur. Jij kunt mij vast wel zeggen wat bijvoorbeeld groen is? Je hoeft maar om je heen te kijken...’ Boris priemde in de rondte met een van de barbecuevorken.

‘Zeker wel. Zoals je weet, blauw en geel > groen. Of wil je een meer technisch bewijs voor het bestaan van deze kleur *an sich*? ‘

‘Alsjeblieft niet. Maar kun je in dit bos om je heen kijkend zeggen dat het groen is?’ probeerde Boris de Socrates uit te hangen.

‘Dat lijkt me wel, ja.’ Sabine rook reeds onraad, maar welk?

‘Er zijn zoveel schakeringen groen te zien, je hebt er vrede mee dat alles *groen* te blijven noemen? Is dat niet een gebrekkige benaming?’

‘In wezen wel ja, maar ik zou niet weten hoe ik het anders zou kunnen formuleren, je hebt natuurlijk nog lichtgroen, donkergroen.’

‘Exact! Zou het niet goed zijn om *elke* schakering te kunnen beschrijven?’ riep Boris tromfantelijk.

‘Dat zou wel van pas kunnen komen, ja. Maar dat lijkt mij onbegonnen werk. Zover reikt onze taal niet, vrees ik. En ons denken ook niet, een en ander houdt verband met elkaar.’

‘Proost! Daar heb ik je! Het houdt dus een keer op met dat denken van ons. Nu op mijn complementaire wijze, want dat het groen is, dat zie ik ook wel, dat denk ik nu juist even weg.’

Stilte

‘Wat ervaar je dan?’

‘Ik ervaar ...’ aarzelde Sabine.

‘Ja, zeg het maar...’ pushte Boris.

‘Het is heel wonderlijk, ik heb er eigenlijk geen woorden voor?’

‘Exact! En toch ervaar je iets. Probeer het eens te omschrijven?’

‘Het bos drukt zich als het ware als een fotoprint in mij af, wat een nuances allemaal. Wonderlijk hoor.’

‘Zie je wel, je *verbeelding* begint te werken.’ Boris

knipte in zijn vingers.

‘Goed, maar dat is *mijn* ervaring. Hoe is die subjectieve ervaring exact te krijgen, hoe kunnen we het bos wetenschappelijk verantwoord objectiveren?’ Sabine zette al haar geleerde zeiltjes bij.

‘Ik maak in ieder geval even een foto van al dat groen, dan kunnen we er straks nog eens rustig naar kijken. Dat geeft een weliswaar beeldende, maar desalniettemin al heel wat exactere beschrijving dan het eenvoudige: *het bos was groen.*’

‘Dat ben ik met je eens. Mooi hoor, al dat groen.’

Boris klikte af.

‘Alle wetenschap staat of valt kortom, met hoe *exact* je iets omschrijft, of *whatever*, vastlegt, of *meet* zo je wilt’ concludeerde Boris.

Boris Landré had zij leren kennen tijdens de *Startupbootcamp* hier in Dubai. Sabine Fledderus had ergens diep in haar onderbuik de ‘klik’ gevoeld met deze hippe vogel. Zijzelf was een piepjonge fysica met woeste ideeën, haar stokpaardje was *teleporter*. Zij zat nu op haar beurt op haar praatstoel, dat wil zeggen, zij waren inmiddels weer terug in het Dubai Palm Hotel om te loungen in haar appartement op de 17e verdieping. Zij lag inmiddels half naakt gedrapeerd op een

gigantische roodfluwelen bank. Haar nieuwe beta-vriend, inclusief baard, zat in zijn blote reet aan het uiteinde. Hij was een doorgewinterde ict-er, die het helemaal gehad had met programmeren. Het had allemaal zo weinig met werkelijke *artificial intelligence* te maken. Hij was *filosofie van de wiskunde* gaan studeren en dat beviel hem prima. De nerd!

‘Ik focus op de wetten en regels van de *kwantumfysica*. *Teleporteren!* De *theorie* bewijst dat iets best op meerdere plaatsen *tegelijk* kan zijn. Waar jij nooit tegelijk in Amsterdam bij het Lieverdje én in Brussel bij Manneke Pis kan staan, is iets soortgelijks in de wereld van atomen (en nog kleiner) gewoon mogelijk. De manier waarop de werkelijkheid op de kleinste schaal in elkaar steekt, lijkt soms nog het meest op toveren. Een paar jaar geleden teleporteerden we in Delft al een *kwantumbit* over een afstand van ongeveer drie meter. Dit experiment was zulk groot nieuws dat het zelfs het *Journal van 8 uur* haalde.’

Sabine bereed haar stokpaardje.

Zij konden het inmiddels uitstekend met elkaar vinden. Ze hadden zojuist het stof van het uitstapje naar het Park afgespoeld onder de luxueuze douche. Boris was druk bezig haar voeten te masseren en bepotelde af en toe behalve haar lange benen als terloops met zijn blote voet haar

vulva, met gekrulde tenen.

‘Het is wel toevallig, Boris, maar ik heb in het vliegtuig hierheen zitten lezen over een nieuw *record* teleporteren! In een poging de wetten van de kwantumwereld op te rekken naar het teleporteren van steeds grotere voorwerpen, hebben een stelletje Oostenrijkse fysici een nieuw record gevestigd. In ons vakblad *Nature Physics* hebben zij beschreven hoe moleculen, - gebouwd uit tweeduizend atomen, op twee plaatsen tegelijk kunnen zijn!’

‘Is dat ‘t begin van een doorbraak?’

Oeps, Boris’ halve voet glipte ineens naar binnen, met een flinke stijve tot gevolg aan zijn kant. *Collateral damage* dacht hij even. Hij bewoog in haar door vrijwel onmerkbaar met zijn tenen te kroelen in haar diepste binnenste. Sabine deed net of het de gewoonste zaak van de wereld was, maar intussen genoot zij van Boris’ doortastendheid.

‘Klopt..ergens onderweg van klein naar groot raken wij als onderzoekers die sprong jammer genoeg nu nog steeds kwijt. Hoewel dus grotere voorwerpen zoals mensen, auto’s of huizen vooralsnog niet op twee plekken tegelijk kunnen zijn, denken de meeste fysici dat de regels van de kwantumfysica uiteindelijk ook voor die grotere voorwerpen zullen gelden. Maar tot op heden is dat soort moleculair

gedrag nog nooit bij iets *echt* groots ontdekt' - debiteerde Sabine.

Tegelijkertijd pakte zij Boris' lul en vervolgde ontspannen:

'Een paar jaar geleden liet ik een YouTube-filmpje van *Minute Physics* aan mijn vader zien. In die video wordt uitgelegd hoe een *cat* naar de maan geteleporteerd kan worden. Er wordt niks van vlees en bloed geteleporteerd, maar een stukje informatie. Geen echte kat maar een *cat state*, een beschrijving van een kwantummechanische *virtuele* kat, die tegelijk dood en levend is.'

'Exact, een kwantum computerbit kan zowel 0 als 1 *tegelijkertijd* zijn. En? Hij snapte er zeker de ballen van?' vroeg Boris.

'Mijn vader vraagt elk half jaar of ik al een kat naar de maan geteleporteerd heb' giechelde Sabine. Boris had nu zo'n beetje zijn hele voet naar binnen gewrongen. *Fist fucking* bedacht Boris zich, maar dan met de voet. Moeder Maria, wat was dit meisje drijfnat.

'Tot nu toe is mijn antwoord aan die ouwe van me altijd '*nee*' geweest en dat zal nog wel een tijdje zo blijven, maar binnenkort ga ik een experiment uitvoeren. Als dat lukt, valt ie van zijn stoel.'

Zij lachten. Boris nam een slokje van zijn *whiskey on the rocks*.

‘Zeg, hee, niet zo bescheiden jij!?’ Sabine schonk hem bij. ‘Okay, *point taken.*’ Hij kroop dicht tegen haar aan.

Zij begon hem al aardig te leren kennen. Hij had zich als een baby tegen haar aan gevleid, terwijl hij aan een tepel begon te sabbelen. Zij streelde zijn frenulum en begon ritmisch zijn pik te bewegen.

‘Ik ga een *grote* stap voorwaarts zetten voor het *kwantuminternet*. In plaats van de informatie van één deeltje, ga ik een heuse *verstrengeling* teleporteren in het lab! We willen twee kwantumbits met elkaar verstrengelen waar geen directe connectie tussen bestaat, met behulp van een derde kwantumbit in het midden.’

‘Toe maar zeg!’ Boris was een en al bewondering voor haar.

Sabine kroop boven op hem, haar hete kruitvat drukte zij uitnodigend tegen zijn stijve aan. Boris was gefascineerd door haar volmaakte rust, zij bleef maar doorkwekken over verstrengeling, terwijl zij inmiddels zo geil als boter moest zijn.

‘Eh...waarom wil je ‘n *verstrengeling* doorgeven?’ Boris schoof als vanzelf naar binnen en gleeed meteen helemaal door, totdat hij uiteindelijk de overduidelijke verharding van haar G-spot voelde.

Zo hee, die meid staat op skirten.

Sabine echter bleef ogenschijnlijk dodelijk kalm.

‘Zo’n verstrengelde toestand is handig als je bijvoorbeeld geheime informatie met elkaar wil delen, zoals een wachtwoord. Zodra twee deeltjes verstrengeld zijn, geven ze namelijk altijd sterk gecorreleerde uitkomsten. Ze geven óf altijd dezelfde uitkomst óf precies het tegenovergestelde. Zodra iemand jou probeert af te tappen, oftewel hacken, zie je dit in je meetuitkomsten.’

‘Wacht even, om met iedereen waar ook ter wereld zo’n verstrengeling te maken, heb je dan toch een heel groot netwerk nodig? Pas dan communiceer je met iedereen veilig!’

Boris begon haar zo langzaam als hij kon te naaien, door diep in haar al centrifugerend in de rondte te bewegen. Hij zorgde er al doende voor om regelmatig met zijn schaambot haar clitoris aan te raken. Sabine bleef hem nu strak aankijken en vervolgde:

‘Vanuit een praktisch oogpunt is het erg onhandig om met iedereen een directe verbinding te hebben, daarom is het dus nodig dat de kwantumverstrengeling via een *kwantuminternet* wordt doorgegeven.’

*Mijn klit, hij maakt me gek, zoals hij dat doet.
Jeetje, wat een geile gast!*

Sabine begon hem zachtjes te melken, terwijl zij haar nagels in zijn billen boorde, waardoor hij nog stijver aan voelde. Boris had haar inmiddels opgetild, met zijn handen onder haar billen en met zijn meer dan stevige pik tussen haar benen droeg hij haar met gemak rond. Sabine begon ineens heftig te schudden met haar onderlichaam. Zij voelden hoe oerkrachten zich samen begonnen te trekken. Geen van beiden konden zij nu nog langer helder nadenken, hun hersenen vonkten en knetterden van plus naar min, en weer terug. Zij raakten nu overduidelijk op stoom.

‘Met zo’n kwantuminternet is het niet mogelijk voor welke tussenpersoon dan ook om je onopgemerkt af te tappen!’ hijgde Sabine op de valreep.

Ineens voelde Boris diep in haar hoe zij begon te spuiten, op hetzelfde moment dat zijn zaad hem ontglipte. Een hete weldadige vloeistof stroomde via zijn pik naar buiten.

Oh my God, na mij de zondvloed.

Even helemaal van god los, schreeuwde hij het uit van genot. Sabine loeide, gek genoeg, als een koe. Wat een ijskoude vrouw met gloeiendhete gebruiksaanwijzing. Wat een verstrengeling.*

Boris draaide zich even later om in het enorme tweepersoonsbed, terwijl Sabine er nog even tussenuit kneep om naar de wc te gaan.

Toen zij terugkwam, wierp zij een korte blik op het bureautje met diverse veelkleurige folders. Zodra zij weer naast hem schoof, bleef zij rechtop zitten, met in haar hand de brochure van *Paradise Now*. Zij roetsjte pijlsnel door de reeks obscene foto's.

'Moet je nou eens kijken, professor, over *verbeelding* gesproken!'

Boris oog bleef heel even hangen op de term *Compatible*, waarna hij zich dicht Sabine aan schurkte en in een droomloze slaap viel.

* **Note:** Kwantumverstrengeling is een fenomeen uit de kwantummechanica waarbij twee of meer natuurkundige objecten zodanig verbonden zijn, dat het ene object niet meer volledig beschreven kan worden zonder het andere specifiek te noemen - ook al zijn de beide objecten ruimtelijk gescheiden (*non-lokaal*).

7

‘Ik kan mij hier zo kwaad om maken!’ (*leest hardop uit de krant*) : ‘..bejaarden worden beroofd en in elkaar getimmerd, met name door allochtone jongeren. Iedere blanke oudere man is in principe een potentieel slachtoffer.’

‘Beroven en doodmeppen dus. Roofovervallen en moordpartijen.’

Sen Özdemir - stinkend rijk geworden in de drugshandel, nam een lange trek door de met fraai gouddraad omwikkelde slang van zijn waterpijp en blies via zijn longen een hallucinerende rookwolk uit. Dit was zijn dagelijkse standaard ritueel voor het naar bed gaan. In de hoek draaide een pick-up van het merk Philips muziek van Sezen Aksu, de beroemde Turkse zangeres. Die ontwikkelde destijds haar eigen stijl van zingen, in de jaren '90, wat neerkwam op een mix van het lezen van poëzie, zingen, schreeuwen en vloeken. Haar uitzonderlijke manier van zingzeggen en het etaleren van haar talloze emoties, - die ze knap, want ongecensureerd in haar liedjes wist te verwerken, zorgde voor een groot succes bij haar fans. De muziek die Aksu maakte, kon beschouwd worden als een uniek genre. Ze mengde graag stijlen, zoals arabesk, Turkse klassieke muziek, Sufi, Balkan, en instrumentele muziek. Sezen Aksu had ongeveer 1.000 liedjes geschreven,

waaronder 300 hits. Haar teksten gingen meestal over liefdesproblemen. Ze verwerkte vaak erotiek en mystiek in haar liedjes. In 1995 had ze een mystiek album geschreven, over de *dood* als de ultieme waarheid. De dood was de enige zekerheid die je hebt. Het was *deze* muziek die door de kamer schalde.

Zowel Sen, als diens Turkse mamma Yasemin, waren dol op deze muziek. Yasemin was klaar met afwassen en opruimen, zij zat in de kleinere fauteuil tegenover haar echtgenoot al een tijdje te luisteren, met haar ogen gesloten. Zij stond op en bracht Sen zijn allerlaatste glaasje dampende çay van die dag, hoe heter, hoe beter. Gisteren had Sen voorgelezen uit de krant dat Turkse mannen gemiddeld veel meer slokdarmkanker kregen dan elders. Vermoedelijk had dit als oorzaak: het de ganse dag drinken van veel te hete dranken, zoals de çay.

Sen las - luid schreeuwend om boven de muziek uit te komen. Hij was nu eenmaal gewend om de krant van a-z hardop te lezen.

'Het laatste slachtoffer van zulk bejaardengeweld overleed deze week in Den Haag, nadat de man klappen had moeten verduren van een groep hangjongeren in zijn buurt. De zeventiger had bij het voorbijlopen de jongens, die de weg blokkeerden, alleen gevraagd of ze even opzij

wilden gaan. Die vraag was reden genoeg voor de jongens om hem zo hard te slaan dat de arme man uiteindelijk niet meer gered kon worden.'

Hij sloeg met zijn hand op de krant. Yasemin had haar hoofddoek afgedaan en stond op om zich uit te gaan kleden. Zij bleef een kort moment stiekem staan glimlachen om haar tierende man.

'Door de veranderde maatschappelijke structuren zijn ouderen steeds meer aangewezen op zichzelf en kunnen zij niet meer rekenen op de bescherming van familie. Ze zijn de makkelijkste prooi in hun huizen, bij de geldautomaat of gewoon als ze op de stoep lopen.'

Yasemin ontdeed zich eenmaal in de slaapkamer van haar bovenkleed en begon zachtjes te wiegen op de muziek. Haar ogen hield zij stijf dicht. Net als haar oren. Heel even had Sen tijdens het weggaan een korte blik op haar geworpen, goedkeurend.

'Bejaarden slaan is een onnatuurlijk verschijnsel. Normaal gesproken ontwaken bij de jongere mens gevoelens van bescherming, als die te maken heeft met de oudere medemens. Er is geen cultuur of samenleving, die de bejaarde man of vrouw niet op een voetstuk plaatst. Tenzij we psychopaten zijn, kunnen kleine kinderen en bejaarden op onze ontferming en empathie rekenen.'

Sen knikte heftig, hij de drugsbaas, hier was hij het

wel zo he-le- maal mee eens. Aksu jammerde haar meeslepende muzikale rouwklacht om een dode geliefde, de cifte en trom deden de rest.

Yasemin was inmiddels geheel naakt en bewoog fraai haar oude, met goud beringde armen in de lucht, als een slangenbezweerster, op het ritme van de opzweepende muziek. Terwijl zij haar hoofd met de lange zwarte haren af en toe in haar nek wierp, begon zij met haar heupen te draaien, als een krolse kat. Haar zware borsten dansten hun eigen chachacha. Haar dure sieraden lichtten telkens even op. Beelden van haar geboorteland flitsten aan haar geloken ogen voorbij. Zij was weer het meisje uit Adiyaman, het dorp waar zij geboren en getogen was en waar zij Sen had leren kennen op Koranles. Veel was er sindsdien in hun relatie hetzelfde gebleven, toch was er ook iets veranderd, bedacht zij zich met spijt, terwijl zij hoe langer hoe meer opging in haar droomdans. De aantrekkelijke en slimme staljongen Sen Özdemir had ergens op hun lange reis door het leven zijn onschuld verloren. Ook haar drie zonen begreep zij niet, ze was bang voor hun harde verwijtende woorden en vlijmscherp geslepen messen. Haar dochter had een goede baan bij de NL televisie, Nedreth maakte zich dagelijks op en weigerde nog langer haar hoofddoek te dragen. Het stille verdriet over dit alles bleef onuitgesproken in hun gezin. Yasemin leed hieronder, reeds jarenlang.

Sen had niets van dit alles ooit door en schreeuwde zoals altijd onverstoord luid de krantenberichten de kamer in. Hij dacht er intussen het zijne van. Er was geen cultuur of samenleving die de bejaarde man of vrouw niet op een voetstuk plaatste, maar in Nederland werden zij in elkaar geslagen. Hoe kon het zover komen? Waren de lage landen ontmenselijkt? Dit soort zware criminaliteit was het bekendste symptoom van een door en door zieke samenleving. Deze gebeurtenissen lieten zien dat Nederland er heel beroerd aan toe was. Er was sprake van verderf, van *gangreen*, van een verlamme stank die de dood van een samenleving inluidde. Het kwam allemaal door discriminatie. Wat dat betreft stonk Nederland met de dag meer. Zij leefden als gematigde vredelievende moslims nu al sinds de jaren '60 in Nederland. En konden het nooit goed doen, in de ogen van velen. Sen kwam uit een land waar het demoniseren van bevolkingsgroepen desastreuze gevolgen had gehad en hij hield dan ook zijn hart vast, als hij naar de Nederlandse ontwikkelingen hier te lande keek. Hij had met eigen ogen gezien hoe stelselmatige zwartmakerij en het demoniseren van andere groeperingen tot grote massaslachtingen had geleid in zijn geboorteland. Maar Nederland was toch een beschaafd land, niet?

Yasemin was inmiddels aan het buikdansen, *raqs*

sharqi, zij wervelde als een oude derwish door de ruimte. Om zichzelf op te hitsen, pakte zij haar goudkleurige sluier, trok deze tussen haar benen door en wierp deze uitbundig hoog de lucht in, haar mammaborsten zwiepten hierbij vervaarlijk in de rondte. Het was de kunst de verschillende lichaamsdelen zo onafhankelijk mogelijk van elkaar te bewegen. De nadruk van de bewegingen lag daarbij op de heupen en het bekkengebied met de buik als het centrum van de dans en energie. Er werd verondersteld dat de buikdans een van de oudste dansen was, wel minstens 5000 jaar oud. Sommigen dachten dat het een erotische dans was, of een paringsdans die oorspronkelijk bedoeld was voor haremvrouwen, om de sultan te verleiden..Aksu maakte inmiddels keelgeluiden als van een wolvin, gekweld door een ontzaggelijk liefdesverdriet.

Sen stond op om ook naar de slaapkamer te gaan, maar kon het niet nalaten nog een moment door het raam van hun luxeappartement op de bovenste verdieping naar de nachtelijke sterrenhemel te kijken. Zij hadden het ooit maar wat arm gehad. Toen voelde hij zich al schatrijk, met zijn Yasemin, nu was hij het.

Allah is groot, zeker weten.

Maar hoe kon het toch bestaan, dat steeds meer jongeren geen enkel mededogen hadden voor

kwetsbare bejaarden? Het waren voornamelijk *autochtone* ouderen, die het slachtoffer werden van jongeren van *allochtone* afkomst. Waar bleef het debat hierover? Was het werkelijk zo dat Nederland zodanig langs etnische, culturele scheidslijnen leefde, dat zelfs het oergevoel dat je met respect omgaat met bejaarde mensen, was verdwenen? Maar er kwam tegenwoordig toch ook geen einde aan het beschimpen van de *oude witte man met zijn koloniale verleden* in de media? Het idee dat alle blanken het slavernijverleden van hun voorouders in hun DNA meedroegen en daar dus medeplichtig aan waren, creëerde volgens hem een levensgevaarlijke atmosfeer in zijn geliefde Nederland. Zo werd er opnieuw haat gezaaid. De woede over de Ander werd constant gevoed en desnoods georganiseerd, hoe dan ook: gerechtvaardigd. En dat nog wel aan extreem linkerkzijde onder leiding van hoogleraren, die iedere blanke man als een slavendrijver beschouwden. Aan de extreem rechterzijde onder leiding van lieden, die in iedere moslim een potentiële Bin Laden zagen. Wie dacht dat de totale polarisatie van een gemeenschap zonder nare gevolgen kon blijven, vergiste zich. Denk niet dat het gif van het identiteitsdenken dit land vroeg of laat niet volledig zou kunnen verlammen. Hij hield zijn hart vast, voor de oorlog van allen tegen allen. Oud. Jong. Wit. Zwart. Man. Vrouw. Dik. Dun. Homo. Hetero. Bi. Lesbisch. Transsexueel.

Queer. Moslim. Gereformeerd. Ziek. Gezond. Het was om helemaal horendol van te worden. Er bestond godbetert één identiteit: die van de Mens. En in de dood zijn al die mensen voor Allah één voor één gelijk.

En dan zeg ik, ja schreeuw *ik*, Sen Özdemir, met al mijn ervaring als ouwe lul tegen ‘identitair’ links en ‘identitair’ rechts:

‘..ga maar lekker door op de weg die jullie zijn ingeslagen, nog even en dan is het hier net zo gezellig als in het Midden-Oosten.’

Woedend smeed hij de krant op de grond. In de deuropening van de slaapkamer bleef hij even als aan de grond genageld staan. Zijn echtgenote, *good old* Yasemin, lag zuchtend en steunend, met haar benen wijd gespreid op hun uiterst kostbare goudkleurige spreid op het echtelijke bed, met in haar harige kut een aubergine. Zij bewoog die vegetarische dildo heftig heen en weer. Op bed lag een luxueuze brochure opengeslagen. Hij herkende de foto’s van Paradise Now, het bordeel dat zij regelmatig frequenteerden.

Heel langzaam haalde Sen zijn riem uit zijn broek, terwijl Yasemin met geloken ogen de aubergine woest heen en weer bewoog op het razende ritme van de muziek. Na de eerste harde slag van zijn riem op haar buik, gaf Yasemin een rauwe kreet en viel de brochure van Paradise Now op de

grond. Hij bleef haar maar slaan, blindelings. Hij hield van haar. Zij was zijn eerste vrouw. Hoofdvrouw Yasemin kreunde, van genot..

8

Het was één grote zinderende meute van jongeren die verandering wilden. De oude hippie en filosoof-van-de-dood Philippus Bestevaer beklom ietwat hijgend, - hij was een zware roker, de trap op naar het immense poppodium van Paradise Lost in Amsterdam. De poptempel barstte zowat uit zijn voegen, zoveel jonge mensen waren er op zijn lezing afgekomen. Hij was een soort verlosser voor hen, een profeet. De kameelharen mantel paste hem niet, hoewel hij wel een woeste baard had en voorzien was van de bekende flower-power outfit: jeans, een suède gillet, dat uitliep in van die spaghetti-achtige vettige slierten, een afgeragde Aghaanse tas van ooit prachtig patchwork, lang, ronduit smerig haar, dat zeker een half jaar niet was gewassen en tenslotte had hij diverse kettingen om uit India, ook om zijn polsen. Hij had zich voorgenomen zoveel mogelijk zichzelf te blijven. Wat kun je anders, als je de 70 gepasseerd bent? Hij rangschikte zijn papieren, maar sprak uit het hoofd zijn lezing uit. Voordat hij begon, ademde hij diep in, tikte op de microfoon, pakte een reusachtige joint uit zijn binnenzak, en stak er de fik in. Hij blies de rook zo ver mogelijk de zaal in. Applaus steeg op, gefluit en geroep. Hij pafte es wat. Hij lachte es wat. En stak toen van wal.

‘Onze cultuur stoelt fundamenteel op leugens, op de dagelijkse propaganda van het kapitalisme

(*enorm gejuich*). Deze berust op een valse voorstelling van de werkelijkheid, namelijk die van het volmaakte geluk dat binnen ieders handbereik kan komen, dankzij het verwerven van steeds meer *uitsluitend* materiële zaken. Reclamemakers bedelven jullie dag in dag uit met hedonistische heilsboodschappen. Pak toch wat je pakken kunt! Koop! Shop! Bestel! Beleg! Leen! Eet! Zuip! Spuit! Slik! Be happy! Aan *immateriële* rijkdom wordt geen enkele waarde toegekend. Dromen! Wetenschap! Verbeelding! Kunst! Poëzie! Studeren! Pacifisme! Humor! Filosofie! Religie! Mystiek! Geestverruimende middelen!

Een storm van applaus steeg op.

Helemaal achterin stond iemand al waggelend op een barkruk te roepen: 'Lul, lul, lul!'

Bestevaer ging onverstoorbaar verder.

'Ons bestaan is *schijnbaar* rationeel, maar in feite volledig gematerialiseerd, d.w.z., alles en iedereen wordt voortdurend *ondergeschikt* gemaakt, om zo de heilstaat van ieders materiele welbevinden dichterbij te brengen. Dat diezelfde heilstaat er intussen voor zorgt dat we in de zwaarste financiële crisis terecht gaan komen ooit en dat nu reeds talloze burgers worden uitgeknepen door woekeraars, *world wide*, nu, en? De staatsschuld van USA bedraagt nu 17 triljard dollar. De wereld is tot op het bot bankrot, nu, en? Wie materieel het

meest weet te verzamelen wordt nog steeds gezien als De Grote Winnaar. Dat blijft zelfs juist nu, in de komende crisistijden van Verelendung, van Verellendinging van de grote massa's van gewone burgers, *de* hardnekkige Grote Blijde Boodschap. Aldus worden wij door de liberale fundamentalisten elke dag, elk uur, elke minuut, ja elke seconde! gedwongen het Gouden Kalf te aanbidden. Jazeker, er is sprake van een geloof, halleluja!

Luid gelach en schor geschreeuw.

Zelfs de Pavlov op de barkruk brulde ten antwoord: 'Halleluja!'

'Zo zijn we steeds bezig te overleven ten koste van elkaar (en dat gaat weer ten koste van onszelf). Ook al hebben de rijksten meer dan genoeg verzameld voor zichzelf om voor eeuwig te overleven, ze gaan maar door, omdat ze nog meer willen, nog véél meer. De wereld wordt niet langer geregeerd door overheden, maar door de allerrijksten. Filantropen als Bill Gates bepalen nu de onderwijsprogramma's in de USA. Onderwijzers daar moeten kids klaarstomen voor het kapitalistische Walhalla met behulp van o zo charitatieve onderwijspakketten (terwijl daar helemaal niets van beklijft, volgens wanhopige onderwijzers). Een handjevol stinkend rijke CEO's van de grote techbedrijven houdt de wereld in een

wurggreep. Eentje geeft zelfs miljarden uit aan ruimtevaartprojecten, maar wanneer diezelfde miljarden nodig zijn om de armoede de wereld uit te helpen, houdt mijnheer Musk de hand op de knip. Laat staan dat die miljardairs op gympies met hun van ons gestolen geld schoon water en genoeg voedsel voor iedereen genereren, dat heeft niet hun prioriteit. Zij weigeren in te zien dat er meer dan voldoende basisinkomen is voor ons allemaal. Zij vormen zo met elkaar een akelig kwaadaardige optelsom, de 1% van graaiende superego's, een kleine hiërarchie van oligarchen die de gehele wereld als een citroen uitpersen. Gelukkig hebben wij, de 99%, *geen* talent voor ondergeschiktheid!

Een storm van applaus.

De lullo stak een vuurpijl af, er ontstond enige consternatie.

'Zij hebben een schijn van beschaving opgebouwd, maar het is niet meer dan een dunne vernislaag. En de populistische zondebok die zij altijd weer nodig hebben, dat is de Ander. De Ander is erom uitgebuit, vernederd en vernietigd te worden. En er zijn vooralsnog meer dan genoeg Anderen. Met andere kleuren en culturen. Wee degene die achteraan, onderaan komt. Zolang het maar over de problemen van de armste sloebers gaat in de massamedia, gaat het tenminste niet over hen en

over hun onmetelijke rijkdom. De arme schepsels die aan onze grenzen morrelen en die ook willen overleven, die trappen ze het liefst vandaag nog het land uit. Bouw desnoods een muur! Schiet die boten vol vluchtelingen lek! Zeehonden blijven ze opvangen, ook al is dat helemaal niet meer nodig. Dat bevredigt intens hun grote gevoel van mededogen. Ze voelen zichzelf maar al te goed, net mensen, oh, oh, oh, ze zijn zo ethisch. 't Loopt toch gesmeerd zo? Misschien voelen ze heel soms even aan, dat samen-leven geheel en al anders zou kunnen, maar die gevoelens geven ze geen kans. Huilen is een teken van zwakte. Het is één grote maskerade. Niemand laat zien wie hij werkelijk is. Wie dat doet, wordt vermorzeld, desnoods in een inrichting.'

Stilte.

Alleen het zachte gekerm van de lullo is nog te horen.

'Wanneer hebben jullie trouwens voor het laatst gehuild? En gelachen? Wanneer zijn jullie voor het laatst op je bek gegaan? Wie van jullie durft er nog fouten te maken? Hoe zit het met onze emotionele intelligentie? Hebben we echte emoties en gevoelens uitgebannen en daarmee het contact met onze binnenwereld en onze verbeelding? Met het uitsluiten van onze diepste levenservaringen hebben we zelfs *de dood* weggegomd uit ons

leven. Daarom zijn we er totaal niet op voorbereid om te sterven: daar wensen wij ons niet mee bezig te houden. We hebben geen plek voor empathie of voor altruïsme, omdat dit in onze ogen van zwakte, van kwetsbaarheid getuigt. Onze maatschappij hebben we op drijfzand gebouwd, onze oorsprong hebben we verloochend, die van het dier in ons, dat alleen doodt wanneer het echt nodig is om te overleven, niet doodt om de kick van het doden zelf. Het dier wil zich uiteindelijk alleen maar voortplanten en dan sterven. Daar is niet zoveel voor nodig. Wanneer we er eenmaal achter zijn dat we de dood in ons hebben zitten, als we dat werkelijk gaan beseffen, dat die net zo goed bij ons hoort, *immanent*, zoals het leven een keihard gegeven voor ons is, dan kunnen we beginnen aan een andere manier van leven, dan kunnen wij eindelijk gaan inzien wie wij waarlijk zijn, een van de vele soorten in de natuur. Wel een van een geheel unieke soort: met *doodsbesef*.'

Stilte. Men kon een speld horen vallen.

'Die eindigheid, wat brengt ons dat? Puurder leven wordt mogelijk: het volledig opgaan in het er-zijn, omdat je jezelf ook hebt ontsloten voor het er-niet-meer zijn. Dan is de Ander net zo van waarde als jij zelf, namelijk als een object van het Zijnde *en* van het Niet-zijnde. We zijn allemaal van waarde omdat we principieel hetzelfde zijn, we hebben dezelfde fysiologische hersenstructuur en bezitten

dezelfde emotionele centra. En allen eindelijk!
Iedereen heeft een binnenwereld, alleen, wie wil die van de Ander werkelijk leren kennen? We zijn slechts cultureel bepaald en daardoor schijnbaar gaan verschillen van elkaar. Het wantrouwen, de paranoia t.o.v. de Ander kan worden los gelaten, het is een feest om de ander te ontmoeten (want die is een deel van jezelf). We zijn individuen, maar we vormen ook een collectief van mensen: een gemeenschap. Ons aller eindelijkheid zorgt ervoor dat elke dag er een is van goud, een kostbaarheid die je gaat koesteren. Elke minuut, elke seconde is er iets nieuws te ervaren, je kunt jezelf elk moment van de dag laten verglijden in die andere, immateriële binnenwereld, die van de tussen- werkelijkheid, van je verbeelding, die de jouwe is en die ook van de Ander is. En dat kun je dus ook via de Ander doen, jezelf aan een Ander beleven, je openstellen voor diens binnenwereld en tussenwerkelijkheid. Voor elkaar zorgdragen omdat we hetzelfde zijn, omdat we het zelf zijn. In leven en in dood.'

Aanhoudend applaus.

'Zo is er tenslotte geen optimistische filosofie denkbaar dan de filosofie van de dood. Dan krijgen we eindelijk een rechtvaardiger wereld. Als stuk voor stuk individuen beschouwen wij ons zelf al te graag ieder voor zich als *het* middelpunt van deze wereld. Alles is geatomiseerd. Het is van het

grootste belang een *synthese* te bewerkstelligen tussen alle individuen, we zijn *verenigbaar*. Om te beginnen wetenschappers en kunstenaars, om samen tot *weet- werkelijkheid* te komen. Zelfs kunstenaars en wetenschappers staan wereldwijd machteloos tegenover de alomtegenwoordige krachten van de kapitalistische heilsleer en dat schuurt en schrijnt steeds meer. Het is zo'n onrechtvaardige wereld. Met behulp van hun valse zelf, hun z.g. rationele zelf, houden ook zij de schone schijn op. Ook de wetenschap speelt de kapitalistische spelletjes mee, en laat haar agenda steeds vaker bepalen door het grote geld. Er is een cultuuromslag nodig, waarbij wetenschappers veel meer durven opkomen voor een waarlijk onafhankelijke, niet uitsluitend utilitaire wetenschap. Nieuwsgierig, experimenteel, fouten makend. Met gezonde appetijt richting het onmogelijke. Werkelijk-weten doen we namelijk niets, althans, maar zeer ten dele. Het *wie ben je echt?* is niet aan de orde, kan niet aan de orde zijn. Kunst gaat daar echter juist over : het volledig de controle kwijt raken, onzekerheid, kwetsbaarheid. Kunst zoekt naar oorsprong, omvat altijd een zoektocht naar de diepste waarheid. Waarom dansen dan toch steeds meer kunstenaars als aapjes naar de pijpen van het grootkapitaal? Voor toekomstige generaties zal de intense relatie tussen kunst en wetenschap vanzelfsprekend zijn. Verbeelding en

wetenschappelijke nieuwsgierigheid liggen in elkaars verlengde. Beide zijn op zoek naar weetwerkelijkheid. Wij zijn droomwezens! Het gaat om de verkenning van een metawerkelijkheid, het *tussenwerkelijke* en hoe die te betrekken in onderzoeksprojecten. Zodat er daadwerkelijk geëxperimenteerd gaat worden in proefprojecten. Wetenschappers en kunstenaars die elkaar versterken in gezamenlijk geformuleerd onderzoeken en experimenten. Voorbeelden zullen volgen, talrijke! Andere tijden! Focus op je eigen sterfelijkheid en die van de Ander. Wees vreedelievend. Schaf geweld af. Oorlog is een aberratie. Oefen je eigen sterven, elke dag. Memento mori. Je bestaan is relatief, want eindig. Elke seconde wordt zo kostbaar. Laat je niet kisten. Breek met alle regels en wetten. Weiger van nu af nog langer onderdanig te zijn. Geen bazen meer, geen knechten. Dood aan de uitzuigers! Begin te leven.'

Uitzinnige reacties.

Philippus daalde omzichtig de traptreden af, terwijl het publiek juichte. Er kwam een besnorde man in een grijze regenjas op hem af. Hij sprak Bestevaer aan. Op een gegeven moment haalde hij een brochure van *Paradise Now* uit zijn zak. De man pakte de tegenstribbelende Bestevaer bij de arm en leidde hem kordaat de zaal uit. Philippus noteerde als laatste het geroep van de man op de barkruk, die hem zijn halleluja's bleef naroeppen.

9

Bruno Brouwer maakte de volgende dag tijdens zijn zoektocht door de *Citadel* naar de Engel kennis met meerdere specifieke locaties. Zo trof hij - na zijn onvergetelijke avonturen op de bovenverdieping in de jacuzzi, op de eerste verdieping de Rode Zaal, de Blauwe Zaal, de Gele Zaal en de Groene Zaal. Op de overloop, die luxueus bekleed was met een langharige witwollen tapijtstof, klonken door verborgen speakers paringsgeluiden.

Allereerst in de Rode Zaal aangekomen, heerste daar een ouderwets nachtclubsfeertje. Het was eigenlijk een klein theatertje, met een podiumpje dat kon ronddraaien, kleine tafeltjes die in de ruimte stonden opgesteld, een bar in de hoek. Rode lampjes, sfeervol. Ook hier liepen weer de meest fraaie animeermeiden rond, dit keer met biggenmaskertjes op, en die - behalve dat zij een *tropical* drankje serveerden, ook niet te beroerd waren om even bij je op schoot te komen zitten, waarbij zij er geen bezwaar tegen hadden als je met je stijve pik even hun spleetje binnengleed. Integendeel. Zo bewogen zij zich van de een naar de ander, mannen of vrouwen, dat maakte hen niet uit, terwijl op het podium een seksoptreden plaatsvond. Bruno keek met ogen op stokjes naar het draaitoneeltje met daarop een zwarte reus, die met zijn enorme lid in de aanslag een witblond

anorexiameisje begon te penetreren: het was de man van de peniskoker, geen twijfel mogelijk. Vol bewondering aanschouwde Bruno hoe dit stel zich vakkundig in alle mogelijke standjes wrong, waarbij het opzienbarende lid van de man stokstijf overeind bleef staan, een prestatie waarvoor menig pornoacteur hem benijd zou hebben. Het anorexiameisje – vast een voormalig turnstertje, stond nu in een boog gespannen, met haar handen en voeten op de grond, haar vagina hooggeheven, wijd opengesperd, klaar om de reus te ontvangen. Dieper en dieper zakte het lid centimeter voor centimeter in het vlezige kutje, totdat hij er helemaal in zat. Daarna trok de man zich heel langzaam helemaal terug, en stak daarna, nog druipend, opnieuw toe. En zo ging dat door, minutenlang, hemeltergend traag.

Eenmaal in de Blauwe Zaal toegetreden, viel Bruno hier van de ene verbazing in de andere. Alles was hier - ongelooflijk - ijskoud! De in koud blauwig licht badende ruimte omvatte een ijspiste, via een houten omloop kon je daar om heen lopen. Blote meisjes met hertengeweitjes op en witte kunstschaatsen ondergebonden, draaiden hier hun perfecte rondjes en axels, met hun kontjes hoog opgestoken soms achteruit schaatsend, om zo vlak langs de handvol naakte toeschouwers te scheren die hier en daar geile aanmoedigingen riepen vanaf de omloop. Hier konden de

bezoekers ook zelf schaatsen ombinden om vervolgens via twee klapdeuren deze arena te betreden. Bruno, die dit wel een aardige uitdaging vond, stond binnen een mum van tijd op een paar stalen Noren, en nog wel in zijn maat ook. Hij duwde de deurtjes open en gleeed de baan op, achter de meiden aan. In een wilde achtervolging had hij het gemunt op een schalks type met prachtige borsten, die net zo zwierig waren als de rondjes die zij draaide over het ijs. Ineens botste Bruno in een onbewaakt ogenblik frontaal tegen haar op, ze hield zich staande door hem vast te grijpen. Hij voelde hoe haar keiharde tepels zich in zijn borstkas boorden. Nu stelden zich een drietal meiden zich aan één kant op, met hun blote konten gericht naar de overzijde, alwaar een drietal mannen, onder wie Bruno, hun geluk mochten beproeven in een wedstrijdje. In klaar-voor-de-start houding, klonk even later het *AF* van een wat oudere struise dame, die als spelleidster optrad. En ja hoor, daar vlogen de mannen al uit de startblokken, de kunst was nu om als eerste met je pik de anus aan te tikken van een van de voorovergebogen meiden aan de overkant. Bruno zette alles op alles en met een paar flinke slagen van zijn goed getrainde Hollandse benen vloog hij als een speer over het ijs en boorde zich in het wijd openstaande kontgat van het middelste meisje, die geen kick gaf. Mijn god, wat een belevens! Als beloning kwam een van de meiden,

nu met een wit schortje om, aanzetten met een zwart rond dienblaadje met Glühwein. Bruno nam een slok en voelde zich in de 7e(!) hemel. Dat je midden in een dergelijke iglo toch een stijve kon krijgen!

Later opende hij de deur van de Gele Zaal. Hier was het heel zonnig en licht. Ook hier kwam hij ogen te kort. Deze ruimte omvatte een soort speeltuin. Er stonden klimtoestellen opgesteld, er was een glijbaan, hij zag een draaimolen, en schommels. Een wipwap, die op rubber autobanden landde, ontbrak niet. Ook hier waren een paar slechts met berenmutsen getooide meiden bezig zich uit te leven op de toestellen, samen met de bezoekers. Bruno zag een leuk uitziend meisje, ook met zo'n berenmuts op, naar de wipwap lopen. Hij wachtte tot zij zich geïnstalleerd had – haar benen wijd gespreid en trok aan de hoge kant van de wipwap om hem naar beneden te trekken. Daar ging het even later. Door te landen op de rubberbanden vlogen zij beiden steeds bij iedere neerwaartse beweging een stukje de lucht in. Hij voelde zijn ballen aangenaam klotsen over het fraai gepolijste hout van het zitje. Ook het berenmeisje tegenover hem werd steeds gelanceerd, waarbij haar borsten heerlijk op/neer dansten. Heel even dacht Bruno aan het dansen van een berin. Nadat zij was gestopt, nam zij hem bij de hand en liep richting de

schommel. Zij zette hem op een zwart geschilderde ster op de vloer. Het berinnetje ging voor hem op de grond zitten en begon hem te pijpen. Hij werd geil en kreeg een stijve. Ze pakte zijn hand en maakte hem duidelijk dat hij moest zorgen dat hij stijf bleef. Zij haastte zich en kwam even later met schommel en al spoedig met haar vagina in de buurt van zijn priemende geslachtsdeel. En ja, de daaropvolgende keer was het raak en goed ook, hij gleed helemaal naar binnen, erin en eruit. Wat een feest! Zo bleef hij een tijdje staan, steeds wist zij zijn lul als een anemoon even naar binnen te zuigen en weer uit te spuwen. Tenslotte gingen zij samen hand in hand naar de glijbaan. Het meisje placeerde hem dit keer onderaan de glijbaan op weer zo'n zwarte stip, alwaar hij moest gaan zitten. Weer pijpte ze hem stijf en maakte zich - zodra zijn lid stram in de houding stond, snel uit de voeten, ging het trappetje van de glijbaan op, en zoefde met een vaartje, haar benen wijd gespreid, recht op zijn geslachtsdeel af. Met een klap kwam zij precies goed neer, dieper dan dit kon niet.

Bruno ging de laatste ruimte, de Groene Zaal binnen. Het eerste wat hem opviel was het doolhof, met in het midden een kale boom. Het labyrint bestond verder uit manshoge, tot in de puntjes bijgeknipte heggen. Alles was hier thematisch op de natuur geïnspireerd. De wanden

waren, - net als in de ontvangsthal, met klimop begroeid. Over de band klonk het geklater van beekjes. Op het plafond was een wolkenlucht geschilderd. Langs de wanden stonden overal tropische bomen van plastic opgesteld, in een veelsoortige potterie. Op de vloer lag een laag zwarte aarde.. Hij hoorde vogelgekrijs, van allerlei pluimage. Ineens trippelde een bangelijk vogelmeisje met een eendenmasker op langs, gevolgd door een blote bejaarde heer met een jagerscap op en een dubbelloops jachtgeweer in de hand. Andere naakte bezoekers renden en sprongen als faunen door de groene ruimte, of kropen rond, dierlijk, op handen en voeten. Ze maakten bij elk sletje wat ze tegenkwamen paringsbewegingen, anderen wentelden zich als kobolden om en om in de diepzwarte aarde, omklemd door een van de vogelhoertjes. Nog steeds kon Bruno het maar niet verkroppen dat hij de Engel nog niet ontmoet had. Ineens hoorde hij luide kreten, als van een pauw. Het geluid kwam uit het doolhof. Hij sloeg het eerste het beste pad naar rechts in en sloeg een hoek om. Doodlopend. Terug ging het, hij sloeg nu af naar links en toen weer naar rechts, rechtdoor. Doodlopend. Hij hoorde opnieuw de schrille kreet van de pauw, nu vlakbij. Hij sloeg opnieuw een paadje in, dit pad was heel smal, hij kwam bij een houten ophaalbruggetje, dat openstond. Hij hoorde een geluid, als van een waterval, vlakbij. Hij liet de brug

zakken, ging erover, sloeg weer een hoek om: hij stuitte op de waterval. De pauw krijste nu in zijn oren. Hij begreep dat hij toch echt door de waterval heen moest. Zogezegd, zo gedaan. En daar ontwaarde hij de kale boom, met op een van de takken, onbewogen: de Engel. Toen zij hem zag - drijfmat, spreidde zij meteen haar vleugels wijd en begon te schreeuwen. Het sidderen van de pauwenvleugels in combinatie met haar wijdopen ogen, die hem hooghartig aanstaarden, deden hem stokstijf stilstaan. Een buitenaardse ervaring. *Zij* was het.

10

Inspecteur Doppejan hing zijn doorweekte regenjas op de kapstok. Philippus Bestevaer had reeds plaatsgenomen op een stoel bij diens bureau, de inspecteur zedenmisdrijven zette zich tegenover hem. Het akkefietje waar deze vlijtige overheidsdienaar nu al maanden mee bezig was: het ontrafelen van een internationaal opgezet kinderpornonetwerk. Er was sprake van onverklaarbare verdwijningen van kinderen. Achter hem hingen op een enorm prikbord sterk uitvergroete pornofilmfoto's. Onopgemerkt had Bestevaer reeds zijn ogen goed de kost gegeven en heel even was zijn blik blijven kleven op de foto van één van de vermiste meisjes. Krijg nou wat..zij was het! De inspecteur vouwde zijn handen en stak van wal.

‘Goed, mijnheer Bestevaer, ik zou u in voorlopige hechtenis kunnen nemen op verdenking van een zedenmisdrijf. Betaalde seks met een minderjarige is verboden. Alvorens ik dat echter doe, wil ik u een eerlijke kans geven om ons zoveel mogelijk te informeren. Doet u dat niet, is dat uw goed recht, alleen dan zie ik mij genoodzaakt de brigadier te vragen u in de boeien te slaan en af te voeren naar het Huis van Bewaring. In het Huis van Bewaring verblijven verschillende soorten verdachten bij elkaar in één complex. U bevindt zich dan wel tussen behalve witteboord-criminelen,

geweldplegers, drugsdealers en andere overtreeders aldaar. Omdat wij nog niet zeker zijn wat iemand exact heeft gedaan, houden we het regime daar streng. U zegt het maar.'

'Wat zou dan het vervolg zijn?' Bestevaer probeerde tijd te winnen.

'De rechter-commissaris komt u dan na een paar dagen opzoeken. Dat is een rechter die toezicht houdt op de voortgang en rechtmatigheid van het opsporingsonderzoek dat onder leiding staat van de officier van justitie. Onder de taak van de rechter-commissaris valt onder meer: het beslissen of iemand in het kader van de voorlopige hechtenis langer mag worden vastgehouden. Uw cel is voorzien van televisie, wasbak met stromend water, toilet, een raam met een glazen ruit, enkele stopcontacten en een luchtafvoer. De rechter-commissaris kan echter een gedetineerde media-beperkingen opleggen. Dat wil zeggen dat een gedetineerde gedurende een bepaalde periode, bij aanvang van zijn vestiging in een Huis van Bewaring, geen televisie op zijn cel mag hebben, geen kranten mag lezen, geen brieven mag ontvangen of versturen, niet mag bellen en geen contact mag hebben met zijn medegedetineerden. Zo'n maatregel wordt zo lang opgelegd, als voor het onderzoek door politie en het Openbaar Ministerie noodzakelijk wordt geacht. Zo'n gedetineerde krijgt binnen een Huis van Bewaring

dan een specifieke rode kaart waarop zijn naam en registratienummer vermeld staat, alsmede de datum van binnenkomst. Ik vrees dat u in aanmerking zult komen voor een dergelijke kaart.'

'Goed. Vraagt u dan maar' monkelde Bestevaer zachtjes.

'Dank u. Heel verstandig van u. Nu dan. Laten we beginnen bij het begin. U weet inmiddels dat ik van de zedenpolitie ben. Het gaat mij dus om uw seksleven. Gewenning kan ervoor zorgen dat veel voorkomend seksueel gedrag na een tijdje saai lijkt. Het missionarisstandje kan dus slaapverwekkend worden - vooral voor mensen met een hoog libido, die het liefst iedere dag van bil gaan.' Doppejan gaf hem een vette knipoog.

'Hoe weet u dat?' Bestevaer voelde zich toch enigszins betrappt, als een kleine jongen. De inspecteur bleef hem zwijgend aankijken. Toen ging hij gewoon weer verder met zijn kruisverhoor.

'U voelt zich hierdoor aangesproken? Die verveling kan ervoor zorgen dat je nieuwe en meer exotische varianten van seks gaat uitproberen. Dat geëxperimenteer leidt vaak tot het ultieme doel: een heviger orgasme. Nu ja, u bent toch genoegzaam hierin theoretisch geschoold? Het is ons bekend dat u zelf ook - laten we zeggen - op dit terrein nogal uitgesproken, om niet te zeggen totaal afwijkende seksuele voorkeuren heeft.'

‘Zoals?’ ‘Poepseks?’ Bestevaer schrok en besloot snel tot zijn verdediging over te gaan.

‘Kijk, seks is doorgaans een tamelijk vieze, zwetende en soms zelfs stinkende zaak. Als hevige seksuele opwinding onze diepe walging voor al die lichaamssappen en uitwerpselen niet zou hebben onderdrukt, had de menselijke soort het - evolutionair gezien, nooit overleefd. Onderzoek toont duidelijk aan dat, wanneer mensen seks hebben, hun afkeer-reflex uitgeschakeld wordt en..’

Zo oreerde Philippus maar wat in het wilde weg, in de hoop de dans verder te kunnen ontspringen, maar de inspecteur onderbrak hem:

‘Ik stel mij zo voor dat u onder de douche staat met een eh..gehuurd meisje. Jullie zijn intiem, en dan plast ze ineens over u heen. Omdat u als de ontvangende man opgewonden bent en uw afkeer-reflex uitgeschakeld is, komt u er zo achter dat u er blijkbaar van houdt, als menselijk eh..afval een onderdeel uitmaakt van uw seksleven. Zulke verhalen zijn schering en inslag hoor, dit komt u toch bekend voor?’ Doppejan fronste zijn wenkbrauwen.

Prof. Bestevaer knikte stuurs. Wat wisten ze nog meer van hem?

‘Hoe dan ook, alles wat *taboe* is, zal waarschijnlijk

de grootste opwinding veroorzaken' probeerde Philippus zijn zaak te veralgemeniseren.

'Juist. Als u zo iemand bent, die dus een kick krijgt van dingen die eigenlijk taboe zijn, zou het dan kunnen dat blootstelling aan urine of poep tijdens uw seksuele ervaringen, u een dieper orgasme bezorgt?' Doppejan bleef maar persisteren.

Bestevaer blik bleef heel even hangen op de foto van het meisje. Wat wilden ze toch van hem? Wat waren zij op het spoor?

Philippus had als oude hippie zijn leven lang niet alleen tal van theoretische exercities gemaakt met betrekking tot de *vrije liefde*. Ook in de praktijk stond hij zijn mannetje. Eerlijk gezegd, kon het hem niet ruig genoeg eraan toegaan. Hij was voor alles in, zelfs bestialiteit of scatologie. Voor de meesten van ons waren uitwerpselen inherent walgelijk, maar voor Bestevaer niet. Daarbij kon het gaan om het kijken naar een zich ontlastende sekspartner of zelf bekeken te worden tijdens het poepen. Ook kon hij het opwindend vinden om bepoept te worden of zichzelf over zijn partner te ontlasten (*brown shower*). Een erotiserend aspect hierbij was dat je elkaar insmeerde met verse ontlasting. De besmeurde persoon werd vervolgens afgespoeld met urine (*golden shower*). In sommige gevallen had hij ook de eigen uitwerpselen of die van de partner gegeten. Best

smakelijk en een heuse liefdesdaad. Bestevaer had een theorie ontwikkeld die uiteenzette hoe iemand zich hiertoe aangetrokken kon voelen. Mijn god, als ze maar met hun politiepoten van zijn poepmeissie afbleven. Hij was gek op haar en haar afval. Hij besloot een tipje van de sluier op te lichten voor de steeds ongeduldiger wordende inspecteur Doppejan.

‘Nu, ik heb hier wel een theorie over. Iemand is niet vies van zijn eigen stront of poeplucht. U niet en ik niet. Wel die van een ander. Getver, wat stink jij naar poep. Als je *dat* obstakel nu weet te overbruggen kom je op gelijke voet met iemand, er is sprake van totale vrijheid, grenzeloos, ultieme eenwording, je voelt je volledig compatible met de ander.’

In een flits bedacht Bestevaer dat het woord *compatible* het *safeword* van het Geheime Genootschap was. Dat hield hij maar beter wijselijk voor zich.

‘Helder. De persoonlijkheid kan daarbij een rol spelen, neem ik aan? Er zijn waarschijnlijk een paar kenmerken die de ene mens meer gevoelig maken voor het opzoeken voor dit soort kicks dan de ander? Ik denk hierbij met name aan een zekere zucht naar hevige sensaties?’ Doppejan likte even ongemerkt zijn lippen af.

Ineens gooide hij de foto van de Engel met de wijd

opengesperde benen, met de gemaskerde mannen om zich heen op het bureau.

‘Herkent u deze *setting*?’ vroeg hij op de man af. Bestevaer aarzelde. Doppejan wachtte af. Hij keek dwars door Philippus heen. ‘*Paradise Now*’ fluisterde deze, zwetend.

‘Zeker. Wij zijn uw gangen nagegaan. Wij zijn er ook achter gekomen dat er sprake is van de meest onwaarschijnlijke *settings* in *Paradise Now* en dat een bezoeker blootgesteld wordt aan iets zeer ongewoons of exotisch, om hem of haar maar een zo onvergetelijk mogelijke seksuele ervaring te bezorgen. Een vrouw sprak over geweldige seks in een grot met een eenogige, een jongeman kwam tijdens zijn verblijf enthousiast voor het eerst klaar in de kont van een van de rijpaarden. Wat zegt u daarop?’

‘Wat wilt u nu eigenlijk van mij?’ vroeg Bestevaer, best kribbig.

‘Ik wil graag uw mening horen over *Paradise Now*. Wat vond u daarvan? U heeft daar rond gekeken en eh..uw ding gedaan. Hoe komen mensen hiertoe en wat gebeurt daar allemaal? U bent immers ook nog eens theoretisch geschoold, legt u het mij eens uitgebreid uit, alstublieft? Neemt u vooral de tijd, ik noteer.’

Bestevaer stond versteld over wat zij allemaal over

hem wisten, hij kon maar beter meewerken. Hij schoot in zijn rol als hoogleraar.

‘Gebeurtenissen kunnen in de hersenen specifieke associaties vormen - associaties die steeds sterker worden, als ze uiteindelijk maar steeds beloond worden met een overweldigend orgasme. Als die weg naar beloning eenmaal is gevormd, wordt de associatie tussen het fetisjvoorwerp en seksueel plezier elke keer sterker. Daar speelt men in *Paradise Now* maar wat graag op in, op alle mogelijke manieren. Er is bijvoorbeeld - zo ontdekte ik allengs - ook sprake van BDSM* in de Citadel.’

‘Daar wil ik het dus graag met u over hebben. Hoe kijkt u daar tegenaan?’ Doppejan zat nu op het puntje van zijn stoel.

*BDSM (afkorting voor Bondage and Discipline (BD), Dominance and Submission (DS) en Sadism and Masochism (SM)) is een term voor seksuele voorkeuren en rollenspellen, die gebruikmaken van opgelegde fysieke beperkingen, intense zenuwprikkels, of het spelen van een machtsspel. BDSM omvat een breed spectrum aan activiteiten, interpersoonlijke relatievormen en subculturen.

‘Er is een neurologisch onderzoek dat suggereert dat de delen van je hersenen die oplichten bij pijn en genot elkaar grotendeels overlappen. Denkt u daar maar aan als het gaat over het gebruik van

BDSM. Dit verklaart namelijk waarom BDSM zo populair is. Er valt nog wel veel te leren hoe deze associaties zich verhouden.'

'Toe, Philippus. Laten we elkaar tutoyeren? Vertel mij alles wat je hierover weet, zoveel mogelijk details graag.'

Bestevaer besloot de beste man verder nu maar te vertrouwen.

'*Bondage* is het verminderen van de bewegingsvrijheid van de partner met behulp van bijvoorbeeld touw, boeien of restrictieve kleding. *Discipline* is het geven van opdrachten, eventueel met echte of gespeelde bestraffing. *Dominantie en submissie* is het uitoefenen van, of zich onderwerpen aan macht, vaak in de vorm van rollenspel. Sadomasochisme tot slot is het genieten van het veroorzaken (*sadisme*) of ondergaan (*masochisme*) van pijn.'

Doppejan was driftig aan het schrijven.

'Bij BDSM kan gebruik worden gemaakt van speciaal daarvoor gemaakte seksspeeltjes, bijvoorbeeld instrumenten die de vrijheid beperken (*zoals halsband, hand- en voetboeien, andreaskruis, touw en mondknevel*), penetrerende speeltjes (*zoals buttplug, dildo en vibrator*), instrumenten om mee te slaan (*zoals cane, bullwhip, single tail, plak, gesels*), gesmolten was,

elektrospeeltjes (zoals elektrische vliegenmepper, laagspanningsapparatuur en violet wand) en instrumenten om pijn mee te veroorzaken (zoals naalden en messen). Ook huishoudelijke objecten kunnen als speeltje worden gebruikt (zoals bijvoorbeeld pollepels, boterkwastjes, uienkam, wasknijpers of ijsblokjes).

Doppejan schoof hem een document toe.

In een onderzoek uit Vlaanderen door het psychiatrisch onderzoekscentrum van de Universiteit Antwerpen werden attributen door beoefenaars gerangschikt volgens deze gebruiksfrequentie: ijsblokjes gebruik van blinddoek gebruik van handboeien/touw slaan met zweep gebruik van wasknijpers, tepelklemmen, kaarsvet.. las Philippus. Hij knikte bevestigend. Hij kwam nu steeds meer op dreef. De beste man wilde gewoon het naadje van de kous weten. Prima. Zolang het maar niet langer over hemzelf ging en zijn toch best wel bijzondere voorkeuren voor eh.. *verenigbaarheid*.

‘BDSM kan in slaapkamercontext beoefend worden, maar ook als een *levenswijze*, waarbij het een plaats inneemt in het dagelijks leven. Er bestaan hier verschillende gradaties in. *Een extremere variant is TPE (Total Power Exchange)*, waarbij de totale macht in handen van de dominant is en hij of zij dus over ieder aspect van het leven

van de onderdanige kan beslissen.'

Bestevaer had zelf een lange geschiedenis met dit soort seksualiteit achter zich, hij was maar liefst vier keer getrouwd geweest, bij de vijfde keer had hij zich net op tijd teruggetrokken, hij voelde geen verliefdheid meer.

'Hoe gevaarlijk is dit alles?' vroeg de inspecteur fluisterend.

'Er kan een veiligheidscode of *safeword* voor de onderdanige worden afgesproken om het spel acuut te beëindigen, in het geval dat er iets misgaat dat de ander niet ziet of voor het geval er een harde grens wordt overschreden.'

Bestevaer wiste zijn voorhoofd met een grote witte zakdoek.

'Dankjewel, beste Philippus, dat is voorlopig voldoende voor nu.'

Hij pauzeerde even en keek Bestevaer diep in de ogen. Toen rukte hij de foto van het meisje van de muur en gooide deze voor Philippus' neus. Die verstijfde, godverdomme, hij zat als een rat in de val. Hij voelde hoe de adrenaline door zijn oude lijf raasde.

'Philip, ik zal er niet langer doekjes om wikkelen: ik wil dat jij vandaag nog vertrekt en wel naar *Paradise Now*. Van nu af aan ben jij onze *mol*

daró. Je krijgt alle kosten vergoed. Dit is één van de meisjes die vermist wordt. Onderzoek alles, wat er daar ook nog verder moge gebeuren. Zoek het uit. Tot op de bodem. En breng ons regelmatig verslag uit. Als je hulp nodig mocht hebben, zijn wij er voor je. We gaan deze beerput tot op de bodem leegschrapen, dat moet jou toch aanspreken. Als je hieraan meewerkt, ga je verder vrijuit. Wat denk je ervan?’

Bestevaer dacht na, hij kon geen kant op en moest dit spelletje voorlopig meespelen. Hij stopte de foto in zijn binnenzak. Hij knikte vermoeid. Ineens grijnsde hij breed.

‘Het is wel belangrijk te vermelden dat niet iedereen die een keer gekke seks had in een grot of paardenstal, of met poep e/o pies, daar structureel een voorkeur voor ontwikkelt. Dat u dat weet.’

De mannen drukten elkaar bijna vriendschappelijk de hand.

‘Point taken, m’n beste. Mijn bijzondere aandacht gaat uit naar het Geheime Genootschap, Bestevaer’ fluisterde Doppejan hem op de valreep toe. ‘Doe je best om hun wachtwoord te kraken’.

In een van de torenkamers van Paradise Now bevond zich de machinekamer van de onderneming. Hier hield jonkvrouwe Else van Montferlandt tot Braeckesteijn, alias Cleopatra, bij tijd en wijle kantoor en gaf zij leiding aan een aantal administratieve medewerkers. Opgewonden geroezemoes wekte verwachtingen.

Vandaag was Donald Quaedvlieg op bezoek, de compagnon en *vliegende keep* van de onderneming. Hij zat - aangenaam keuvelend met de bepaald niet onknappe meisjes van de administratie, onder het genot van een dampende cappuccino, te wachten op *zijn Engeltje de Braeck*, zoals hij haar altijd noemde. Hij kende haar temperament van *vuurvogel*, hij wist haar geschreeuw op de juiste waarde te schatten. Haar stekelige karakter sprak hem aan.

Paradise Now beschikte op haar hoogtepunt als onderneming over €24 miljoen vermogen. Het Paradise Now-beleggingsfonds was echter met dik 60% in omvang gekrompen door negatieve resultaten en vertrekkende participanten. Ook werd de tent bedreigd door een claim, nadat via *Follow the Money* bekend was geworden dat de Autoriteit Financiële Markten hem, Donald Quaedvlieg had berispt wegens misleidende uitlatingen over de rendementen. Volgens Else de

Montferlandt zat zij daardoor in een zakelijke houdgreep (stemrecht op basis van 50/50) bij haar mentor Donald Quaedvlieg, met wie eerst de erotische en vervolgens de zakelijke relatie momenteel danig bekoeld was, (na de-tot-overmaat-van-ramp mislukte overnamepoging door een vermogensbeheerder). Donald Quaedvlieg deed in alle gevallen net of zijn pooierneus bloedde. Voor hem was het *business as usual*. Hij was deze ochtend uitsluitend verschenen om het varkentje *de Braeck* eens grondig te wassen. Het stak de fameuze 30-jarige beurshandelaar dat zijn zakenpartner hem plots publiekelijk had

uitgemaakt voor ‘*..aartsleugenaar met een veel te groot ego*’. Het zoveelste signaal dat er iets helemaal scheef zat tussen haar en hem, de grote Donald Quaedvlieg! Hoe verzuurd was zo langzamerhand hun relatie, waarin ooit onbestaanbare erotiek zo’n belangrijke rol gespeeld had. Hij was gekomen om een en ander te lijmen en maalde deze keer dus niet om de gebruikelijke billenkoek, hoewel hij hun exotische vrijpartijen wel miste, dat was zo. Zijn Engeltje kon er wat van (en geld was ook niet alles).

Jonkvrouwe Else van Montferlandt tot Braeckesteijn, zijn Meesteres, stapte gepikeerd het kantoor binnen. Donald stond op om haar te omhelzen. Impulsief besloot zij direct af te koersen

op haar zakenpartner, evenwel dit keer *zonder* enige omhelzing, om onaangekondigd verhaal te halen bij de man, die met haar aan de wieg stond van hun inmiddels zo beruchte beleggingsfonds. Hij, 's lands bekendste beursgoeroe en voormalige vaste klant: de beroemde Don Quaedvlieg, zij zou hem geen poepje, maar een stoot diarree laten ruiken! Alle hoeken van de beerput zou ze hem laten zien. Als zij al een engel was, dan tenminste een wraakengel!

Ruim een decennium geleden raakte Donald, student technische bedrijfskunde te Eindhoven, geïnfecteerd met het beursvirus. De Brabander maakte naam met een website waarop hij verhaalde over het succes van contrair beleggen, het ingaan tegen heersende marktopvattingen. Het leverde hem een topbaan op als commerciële man bij *Marktgevoel*. Hij had op een gegeven moment Else leren kennen op een borrel voor investeerders. Veel later, na een ruige orgie in Paradise Now met een stuk of vijf bloedgeile meiden en met Else in een sublieme hoofdrol, sloot hij een monsterverbond met haar als *partner in crime* en vertegenwoordigde voortaan het bedrijf naar buiten, om te beginnen in *Business Class*. Met zijn commercieel uitgesproken profiel, paste hij vrijwel naadloos in dit RTL-cultprogramma en met Barry Mensch als zijn welhaast natuurlijke *vriend*, wist hij in *no time* de

financiële weg voor het Beleggingsfonds Paradise Now met vele goudstukken te plaveien.

Opmerkelijk was wel, dat tot vrij recent een artikel circuleerde op de site van het programma, waarin stond dat Donald Quaedvlieg *aan de touwtjes* trok bij Paradise Now. Dat het andersom was en Else toch echt het opperhoofd was, ach, wat maakte dat nu uit. De beleggers vochten hoe dan ook om de stukken, zoveel *trust* had hij bij beleggers weten te genereren, het geld stroomde met bakken binnen. Dat hij hier en daar iets te flatteus met de huidige winstcijfers en met name de nog te verwachten reusachtige rendementen had gegoocheld op de website, ach, wie nam hem dat kwalijk? Niemand, behalve de AFM dus. En, - van meet af aan, Else, die nu haar falsificerende argumenten in zijn oor stond te toeteren. Donald Quaedvlieg noemde haar visie '*volstrekte kolder*' en zei niets '*met deze rottigheid*' te maken te hebben. Hij wees *de Braeck* er fijntjes op, dat de website niet van hem was: deze was eigendom van de *weledele heer B. Mensch*. Die had Else gemeld het inmiddels verdwenen bericht met de enorme winstcijfers van haar '*prachtbordeel*' niet te kennen en had haar ter overdenking het volgende statement meegegeven:

'Donald ziet nu eenmaal altijd ergens wel een prima kans om goudgeld te verdienen. Ik raad je aan heel zuinig te zijn op zo'n kostbare zakenpartner.'

Donald Quaedvlieg had destijds zijn protegé Else ook bij zijn zakelijke vriendenkring – ‘*de Heeren van Smirna*’ - geïntroduceerd. Vanaf 2015 verscheen zij daar meerdere keren aan tafel. Tot groot vermaak van de leden mocht zij hen komen vertellen over haar grootste uitdaging: het exploiteren van haar erotische goudmijn: *Paradise Now*. Zij schetste met verve haar toekomstdroom voor een ‘*parelsnoer*’ van Europese elitebordelen. Tegen betaling nodigde Else van Montferlandt tot Braeckesteijn de ‘*Heeren*’ tenslotte uit voor een geanimeerd lang en opwindend weekend in haar super exclusieve bordeel. In de loop van de week erna stroomden er nog veel meer miljoenen binnen. Bingo!

Onbekend bij beleggers *en* bij Else was, dat Donald Quaedvlieg tevens partner was bij een nieuwe, exclusieve vermogensbeheerder: *Mountain High*, alwaar hij ook 5% stemrecht had. Hij wendde een deel van de Paradis-miljoenen aan voor een groter *aanmerkelijk belang* in Mountain High, met als doel dat nieuwe bedrijf naar de beurs te brengen, waarna Paradise Now voor heeeeeeeeel veel meer dan de huidige inleg overgenomen zou worden door Mountain High. Else was bepaald niet trots op deze *move* van Donald. Zij riep dus furieus ‘*..hierin gvd niet gekend te zijn.*’ Een ‘*reversed takeover*’ was een hellend vlak.

'..fuck you! doe dat gvd met je eigen centen, niet die van anderen!' had zijn Engeltje, met haar zacht omfloerste stem, naar hem geraspt. Zo waren de eerste barstjes ontstaan in hun tot dan toe prima relatie. Wat daarna niet hielp is dat Donald Quaedvlieg betrokken raakte als adviseur bij de beursgang van Mountain High en de met interne ruzie gepaard gaande ondergang ervan.

Genoeg reden voor Else om op de rem te trappen: *'..genoeg is genoeg: nu haal jij zo snel mogelijk die rotdeal van je van tafel en zorg je ervoor dat je onze pecunia op tijd eruit hebt gesleuteld.'*

Donald werd uitgekocht bij Mountain High met de hulp van een koopjesjager: Karel Kok. Deze centenkrabber verstrekke Else de Montferlandt, als de zakenpartner van Donald, c.q. Paradise Now, daartoe naar verluidt een schamele €100.000.-

Een fiasco dus al met al, deze hele mislukte *move* van Donald: de vele miljoenen van beleggers in Paradise Now waren voorgoed verdampt, dankzij het debacle met Mountain High. Een keihard gelag voor Else, die noodgedwongen niets anders kon doen dan *Donalds'* leergeld te betalen.

Donald vond geld het slijk der aarde, en zeker als het 't geld van anderen betrof. Een strop om haar nek, nu nog een touw. Zij roste zijn billen bont en blauw hoe hard hij ook kermde.

Hoewel de privérelatie daarna snel bekoelde, zelfs tot ver onder nul, bleef de zakelijke band tussen mentor en leerlinge tot op heden nog voortbestaan. Hij was nu eenmaal *vliegende keep*: hij, haar pooier en neukbeestje, was expert in het zoeken naar de tientallen meisjes. Ze kwamen overal vandaan, Honduras, Jamaica, Ghana, Polen, Roemenie, *you name it*. Dagelijks was er behoefte aan *vers vlees* zoals hij de sletjes noemde. Op hoogtijdagen liepen er soms 50 klanten rond, die zoveel als ze wilden konden neuken, met gemiddeld zo'n 40 meisjes. Dit was een superslimme formule: op grote schaal dure seks aanbieden tegen zo weinig mogelijk kosten. Zo'n formule kon alleen slagen als er genoeg mooie jonge vrouwen voorhanden waren. En daar zat hem nu juist het probleem. Er waren maar weinig vrouwen die vrijwillig wilden werken, gewoon, omdat het geen goede job was. Het grote geld werd in veel bordelen verdiend aan vrouwen die er *niet* vrijwillig werkten en meestal uit het buitenland kwamen. Bordeelhouders probeerden in de media regelmatig de indruk te wekken dat hun bordelen *schoon* waren; dat ze zich aan de wetten hielden en dat ze samenwerking met mensenhandelaren streng afwezen. De realiteit zag er natuurlijk vaak heel anders uit. Vrouwen werden maar al te vaak met fysiek geweld gedwongen. Donald werkte nauw samen met een crimineel network van *Hells Angels* en *United*

Tribuns die desnoods met geweld vrouwen tot prostitutie dwongen. En Donald wist daarvan. De vrouwen werden niet alleen met fysiek geweld gedwongen, ook ging het vaak om psychologische druk, oftewel: regelrechte intimidatie, vaak volgens de loverboy-methode, waarbij de pooier deed alsof er sprake was van een liefdesrelatie. Donald had een klein legertje geformeerd van dat soort door de wol geverfde mannen die de dames *begeleidden* in hun dagelijkse bezigheden.

Paradise Now werd voor het gros van de meiden daarmee een hel. Als de teefjes niet genoeg geld verdienden, werden ze geslagen – met vuisten, met een riem, met een douchekop. Als een vrouw geen dubbele *shift* wilde draaien omdat ze ziek was, of met het verdiende geld eigen schulden wilde afbetalen, kreeg ze ook klappen. Soms werd een meisje door een paar van die mannen naar een veld meegenomen om daar mishandeld te worden, zodat niemand haar kon horen gillen. De volgende dag moest ze weer aantreden in Paradise Now. Een Turkse gast, genaamd Ibrahim, een goede vriend van Donald, was berucht. Hij sloeg de meiden op het hoofd, - niet op het lichaam, om zichtbare blauwe plekken te voorkomen. De vrouwen moesten zijn naam op hun lichaam laten tatoeëren, met als enige vrijheid, dat ze zelf de plek mochten aanwijzen. Sommigen liet hij een borstvergroting ondergaan. Mensenhandel. De Engel wist dat hun

megabordeel in de persoon van Donald met mensenhandelaren samenwerkte, om zo veel mogelijk geschikte vrouwen aan hun klanten te kunnen presenteren. Het zat haar niet lekker. Sterker nog, ze haatte hem zo langzamerhand hierom. Else voelde meer voor exclusiviteit. En distinctie! Zij recruteerde liever een stelletje mooie meiden van de Kunstakademie, die wilden tenminste uit zichzelf wel eens wat bijklussen. Zij zocht professionele hoeren, het liefst nymfomanes.

Aangezien de wantrouwende directrice, in de persoon van jonkvrouwe Else van Montferlandt tot Braeckesteijn en de zich zogenaamd van geen kwaad bewuste jongeheer Donald Quaedvlieg, als mede-eigenaar, niet meer in staat waren om persoonlijk, noch zakelijk, adequaat met elkaar te communiceren, zag Else van Montferlandt die ochtend kortom geen andere uitweg meer dan Donald Quaedvlieg knarsetandend voor te stellen om zijn 50% belang in Paradise Now aan haar te verkopen. Zij stelde hem voor dat hij via meerdere transacties maximaal €1,5 mln. van Paradise Now, - dat hij nu eenmaal mede had helpen oprichten, zou ontvangen. Onder juridische dreiging van Donald: *het betrof een feitelijk onjuiste beschuldiging* - wiste Else op zijn dringende verzoek eerst nog haar Twitterbericht, waarin zij hem had uitgemaakt voor '*..aartsleugenaar met een veel te groot ego*'. Vervolgens probeerde

Donald er van meet af aan veel meer uit te trekken, hij had – tezamen met de miljoenen van de Paradise- beleggers, immers ook nog eens het grootste deel van zijn eigen geïnvesteerde geld verloren? Else de Montferlandt legde hem uit dat boze beleggers inmiddels ruim ruim €14.400 mln. inleg uit het fonds hadden teruggetrokken, zij zag zich genoodzaakt Paradise Now als onderneming te *herbalanceren*. De deal van Donald met Mountain High was nu eenmaal verre van ideaal gebleken. Helaas. *‘Gelukkig draaien wij hoeren hier ook nog hele goede transacties, met het idee miljardair te worden’*, riep zij Donald toe. Deze bleef persisteren dat het echt veel te weinig was. Maar Else de Montferlandt raakte meer en meer achterdochtig. Rond diezelfde tijd circuleerde namelijk een mail dat een claim van de zijde van de gedupeerde beleggers tegen Paradise Now in voorbereiding was. Donald Quaedvlieg gaf weliswaar toe *‘al een jaar’* te weten van boze beleggers, maar meldde haar dat hij *‘elke vinger afbeet’* die hem in verband bracht met de claim. Volgens de door Donald ingehuurde advocaat Wijnand-Jan Bos was de zaak kostentechnisch echt niet opportuun voor de ruim veertig gedupeerden die zich gemeld hadden. Dit vond Else na inzage maar een suggestieve conclusie. Zij kon het niet nalaten bij Donald Quaedvlieg *totale* opheldering te eisen en die ontkende nog maar weer eens opnieuw zijn betrokkenheid bij de

claimactie.

Was deze gladjaker niet gewoon bezig via een achterdeurtje nog veel meer naar binnen te harken? Hoe had zij ooit iets om deze man kunnen geven? Ze haatte hem. Al haar harde werken was grotendeels teniet gedaan door deze klootzak.

Met een nieuwe bak koffie erbij gingen de twee een laatste ultiem gesprek aan. De deal werd uiteindelijk afgerond op €1.8 mln.

Ongeacht het verloop, was de afloop helder: Donald stond op om het kantoor voorgoed te verlaten, Else van Montferlandt besepte dat de vriendschap voor altijd over was.

Ineens viel zij Donald om de hals.

‘Kom nog even met mij mee, laten we als vrienden uiteen gaan, ik wil je tot slot nog iets heel bijzonders laten zien, het gaat om onze nieuwe en heel speciale attractie: *‘Het Laatste Avondmaal’*. Else’s stem klonk ijzig sexy. Haar aandacht lag vooralsnog op *overleven* met Paradise Now. Ze maakte een vastberaden indruk.

‘Het is in de kelder.’

Donald was nog even drukdoende met het informeren van zijn tegenwoordige partner in business: *ROBOTICA voor het Betere Beleggen (laat ons fameuze algoritme voor u werken)*

Hij verstuurde het volgende triomfantelijke WhatsApp berichtje:

: Afgemaakt op 1.8 Het is geen slechte meid, alleen niet stabiel genoeg.

De gewiekste Quaedvlieg, - mild gestemd in het vooruitzicht van de spoedige ontvangst van €1.8 mln. - sloeg een moment later een arm om zijn ex-geliefde, *zijn Engeltje de Braeck*, en volgde haar vrolijk de trappen af, naar de kelders met de ondergrondse gewelven, in de diepste donkerte, daar, waar hij nog nooit eerder geweest was. Cleopatra zelve ontstak aan het begin van een lange gang een toorts. Donald rilde, heel even maar.

12

Inspecteur Doppejan stond voor een raadsel. Nadat hij poepexpert Bestevaer uitgebreid gebriefd had en hem met een gratis vliegticket op pad had gestuurd richting Paradise Now, om zoveel mogelijk inlichtingen te verzamelen omtrent het vermiste meisje en het verdere reilen en zeilen aldaar, was er alweer een volgende vermissing gemeld. Het ging dit keer zelfs om een Bekende Nederlander, nota bene een huisvriend van de heer B. Mensch, beroemd dus (dat dan vooral in Noordwijk en omstreken). Het betrof een zekere Donald Quaedvlieg. Deze Quaedvlieg was *partner in business* van het internationale borddeel Paradise Now en zelfs voor de helft eigenaar. Na een werkbezoekje aan de *Citadel* bleek hij ineens spoorloos te zijn verdwenen. Zijn telefoon stond uit, op zijn kantoor in Den Haag had niemand meer iets van hem gehoord of gezien. Quaedvliegs' vennoot, Else de Montferlandt, was op Doppejans' verzoek reeds aan een grondig verhoor onderworpen door de Duitse recherche. Zij bleken niet alleen zakenpartners, maar vormden ook al geruime tijd een hecht liefdespaar, aldus de jonkvrouwe. Haar administratieve medewerkers konden dit zonder meer beamen. Behalve de boekhouding, hadden '*Frau de Montferlandt*' en '*Herr Quaedvlieg*' tijdens diens werkbezoekje ook hun liefdesrelatie een flinke *boost* gegeven.

‘Ach, zij waren toen zo hartstochtelijk intiem met elkaar geweest: het was juist zo’n heerlijk ouderwetse vrijpartij, en nog wel in de zendelingenstand.’

Tenslotte had Else een heus traantje weggepinkt. Doppejan dacht er het zijne van. Een van de administratief medewerkers had zich immers laten ontvallen dat de geliefden kort voor de vermissing een hoogoplopende ruzie hadden gehad. Hij had inmiddels al een hoop nader onderzoek gedaan naar die

Quaedvlieg. In zijn jarenlange ervaring met zedenzaken wist hij één ding zeker, stuk voor stuk hadden betrokkenen geen enkel gevoel van moraliteit. Seks was koopwaar, zeker voor dit uiterst gewiekste zakelijke paar, de sjeike, want adellijke hoerenmadam, gechaponnereerd door haar Haagsche pooier in maatpak.

Als het om ondernemen en bordelen ging, was juist volstrekte immoraliteit zelfs het criterium, anders verdiende je immers niets. Naar buiten toe werd er mooi weer gespeeld, al te vaak ging het om moderne slavernij, uitbuiting, geweld. De meisjes werden steevast eerst mentaal gebroken en dachten dan *‘never nooit niet’* meer aan weglopen. Zij werkten zich het gompes, dag in dag uit. Het was een keiharde business en tevens gore mensenhandel, en wel in vrouwenvlees. Vaak

voelde Doppejan plaatsvervangende schaamte. Quaedvlieg bleek zelf ook helemaal geen lekkertje. Zover was Doppejan al wel na een paar dagen. Die kouwe- kakhommel fungeerde - behalve als het nette, c.q. Haagsche gezicht naar buiten, daarnaast ook als vliegende keep bij Paradise Now. Overal vandaan wist hij *worldwide* meisjes te sprokkelen voor die goed draaiende toko. Tevens was het Doppejan gebleken dat vervolgens leden van motorbendes als de *Hells Angels en United Tribuns* al die meisjes en vrouwen met fysiek geweld, dan wel via stelselmatige intimidatie, tot prostitutie dwongen. En die keurige keurmeester Quaedvlieg wist daarvan. De gladjanus.

Hoe het er in dit soort internationaal werkende bordelen aan toeging wist Dopppejan als geen ander. Er waren maar weinig vrouwen die er vrijwillig wilden werken, gewoon, omdat het geen goeie *job* was. Bordeelhouders probeerden regelmatig de indruk te wekken dat hun bordelen *clean* waren; dat ze zich aan de wetten hielden en dat ze samenwerking met mensenhandelaren streng afwezen. De realiteit zag er natuurlijk heel anders, dat wil zeggen, des te grimmiger uit. Soms verkeerde zo'n vrouw simpelweg in financiële nood. De vrouwen werden niet alleen met fysiek geweld tot prostitutie gedwongen, meestal ging dat gepaard met uiterst geraffineerde, psychologische *pressure*. Vaak werkte de bendeleden via de

loverboy methode, waarbij de pooier deed alsof er sprake was van een heuse liefdesrelatie.

Ingenieus hielden zij aldus de meisjes in een ijzeren houdgreep. De vrouwen hadden allemaal stuk voor stuk zo hun eigen pooier, aan wie ze al hun geld moesten afgeven. Tel uit de winst, de dames werden bedankt. Angst regeerde, die gasten aarzelden niet om de meiden - alsof het beesten waren, met zweepen af te ranselen of te verkrachten. Regelmatig verdwenen er allerlei meisjes, ook bij Paradise Now was dit schering en inslag. De vaak straatarme meiden kwamen overal vandaan en waar zij dan na hun vlucht in hun wanhoop uithingen, *God knows*, het was verdomd moeilijk om er een vinger achter te krijgen. Een zeldzaam recent getuigenis van een afgetuigd meisje dat had weten te ontsnappen uit Paradise Now, loog er niet om. Ook al was het bordeel zelf dan nog zo exclusief, het was voor elk van die meiden een regelrechte hel. Een vrouwelijke vleesmolen, een gruwelijk inferno dat dag en nacht doordraaide. Eraan ontsnappen betekende maar al te vaak: *de dood*. De geharde Doppejan wilde de onderste steen boven.

Doppejan had zelf jaren geleden in 2008 tijdelijk een ontsnapt meisje uit Oost-Europa in huis genomen. Haar pooier Ibrahim Özdemir had haar destijds gedwongen een grote tatoeage van een kruis, *en* een draak *en* een doodskop op haar rug

te laten zetten, afbeeldingen die overduidelijk helemaal niet pasten bij zo'n jong meisje. Zij mocht tenslotte zelf de plek aan wijzen waar zijn naam kwam te staan, ten teken dat ze van hem was. Nima kreeg zulke ernstige trauma gerelateerde gezondheidsklachten, dat haar pooier zijn interesse in haar verloor. Uiteindelijk wist de Duitse politie haar, - tijdens een razzia in het bordeel waar zij werkzaam was, te bevrijden. En zo was zij later Doppejans' vrouw geworden. Ze had inmiddels met succes een studie rechten doorlopen en sprak zich regelmatig uit als activiste voor het Zweedse prostitutiebeleid, dat het kopen van seks strafbaar stelt. Met andere woorden, de hoerenloper zelf was voortaan de lul. Haar en nu ook Doppejans' uiteindelijke doel: meer transparantie in de seksbranche en meer bescherming voor de vrouwen was echter bij lange na nog niet bereikt. Nima had tegenover hem de Quaedvlieg-zaak enorm belangrijk genoemd. Het zou voor het eerst zijn dat een bordeelhoudster ter verantwoording werd geroepen, aan de hand van het getuigenis van het recentelijk ontsnapte meisje. Seksbazen moesten begrijpen dat ze zich niet meer overal uit konden kletsen. Zodra duidelijk werd wat er werkelijk aan de hand was in bordelen zoals Paradise Now, zouden steeds meer mensen vraagtekens zetten bij het veel te liberale prostitutiebeleid, zo was de gedachtegang. Nima's strijd was de zijne geworden. Doppejan had

daarom besloten zich voor meer dan 100% in te zetten voor dat ontsnapte meisje en haar vele medeslachtoffers uit het verleden, en niet te vergeten: voor zijn eigen Nima. Deze had toch niet voor niets een man gehuwd met meer dan een kwart eeuw ervaring in de opsporing van mensenhandel? Hij was door de wol geveerd als geen ander en leek wel een terriër. Hij lustte die bordeelbazen rauw. Niet dan?

Het grote geld werd in de internationale bordelen verdiend aan vrouwen die er niet vrijwillig werkten en meestal uit het buitenland kwamen. Het was een superslimme formule: op grote schaal peperdure vrije seks aanbieden tegen zo weinig mogelijk kosten. Maar zo'n formule kon alleen slagen, als er genoeg mooie jonge vrouwen voorhanden waren. En daar zat hem nou juist het probleem. Experts bij de politie, zoals Doppejan, wisten precies hoe het systeem in de megabordelen functioneerde en hadden heel vaak zo hun verdenkingen dat de bordelen met mensenhandelaren samenwerkten om zo veel mogelijk geschikte vrouwen aan hun klanten te kunnen presenteren. Ook de vermiste Quaedvlieg had een aantal goede 'vrienden' die dag en nacht voor hem klaarstonden voor hand- en spandiensten. Doppejan had een belangrijke ontdekking gedaan. De hem allang bekende Ibrahim Özdemir was één van hen. Genadeloos type, valse hond. Een

crimineel verleden als vrouwenhandelaar.
Levensgevaarlijk.

Tussen een verdenking en een veroordeling lag een lange, moeilijke weg. Die lange weg naar een uiteindelijke veroordeling van Ibrahim was al eerder in Doppejans' carrière begonnen. In 2008 was de focus van het Nederlandse onderzoek naar hem allengs meer op Stuttgart komen te liggen. Na een paar maanden droeg de Nederlandse politie, in casu Doppejan, het uitgebreide dossier over aan de politie in Stuttgart – waar ze niet van half werk hielden. Tijdens een grootscheepse operatie waaraan bijna duizend agenten meewerkten, viel de politie vier enorme grote bordelen in Stuttgart gelijktijdig binnen. Kantoren, privéhuizen en auto's van bordeelmanagers en investeerders, - woonachtig in zes verschillende Duitse deelstaten, Oostenrijk en Bosnië, werden doorzocht en hun administratie, telefoons en computers werden in beslag genomen. Het resultaat was een hele reeks veroordelingen voor mensenhandel. 'n Uitgebreide zoektocht van het Duitse rechercheteam naar de beruchte Turkse vrouwenhandelaar, die een 15-jarig Nederlands meisje in een van de bordelen volledig zou uitbuiten als seksslavin, leverde helaas niets op. Ibrahim Özdemir ontkwam toen helaas nipt aan strafvervolging. Nu zat Doppejan opnieuw achter hem aan. Dit keer zou hij hem voorgoed pakken..net als z'n *big boss*: die

glibberaal Quaedvlieg. Die Jonkvrouwe vertrouwde hij ook voor geen cent.

Doppejan was zelf nooit in Paradise Now geweest, wel in andere bordelen, waar steevast bendeleden de baas speelden over de meiden. Als inspecteur wilde hij om te beginnen precies weten wat er financieel allemaal speelde. Barry Mensch had op zijn dringende verzoek flink uit de school geklapt en hem tot ver achter de komma op de hoogte gebracht van Quaedvliegs' financiële reilen en zeilen, inclusief diens relatie met de *Heeren van Smirna*. Doppejan wist dat dit een clubje van klootzakken was, gespecialiseerd in het witwassen van hun maar al te vieze zaakjes. Wat een stinkende beerput, hij nam zich voor deze tot op de bodem uit te mesten. Hij wist wat voor stront hij in de kuip had.

Hij las nog eens zijn aantekeningen over Paradise Now door. De *Citadel* had drie verdiepingen. Van buiten zag het eruit als een sjiek *welnesshotel* met een Eftelingachtige ingang, die iets van duizenden-eén-nacht moest suggereren. Deze wellness-oases waren een type bordeel dat hij in Nederland nog niet zo kende. Paradise Now profileerde zich als een exclusieve seksclub, maar het was in feite een megabordeel..En dan die entreprijzen! Binnen liepen zowel mannen, als vrouwen gemaskerd rond. De vrouwen die er hun diensten aanboden, waren zonder uitzondering naakt, op

hun hoge hakken na. Voor die hoge entreprijs kregen de bezoekers toegang tot de buffets, de sauna's, de whirlpool's en het stoombad. En niet te vergeten: onbeperkte seks met zeker 50 meiden, naar keuze. Als men veel seks wilde, was het dag en nacht pakken wat je pakken kon gedurende het verblijf. Klanten konden er overnachten in een eigen appartement. Het bordeel was verder opgezet als een soort sprookjespark met voor elk wat wils. Tal van *settings en shops* maakten het bezoek tot een extatische ervaring. Op maat gesneden theatrale opstellingen, die je in opperste vervoering moesten brengen, tot het anonieme toetreden tot het ledenbestand van het *Geheim Genootschap Compatible* aan toe. Met name dit laatste had al een tijdje Doppejans' speciale aandacht.

13

Philippus Bestevaer had zichzelf op kosten van Doppejan getrakteerd op een luxueus ritje vanaf het vliegveld met een heuse VIP-limousine. Hij had echter in het vliegtuig zoveel wijnflesjes zitten lurken in de *businessclass*, dat hij in de zacht zoevende auto in slaap was gesukkeld. Hij rekende af met een flinke fooi, stapte uit en rekte zich eens even flink uit. Hij voelde zich dadelijk thuis.

De *Citadel* lag voornaam te stralen in de ochtendzon en de duiven koerden hun geile liedjes. Alsof hij niet weggeweest was.. Wat een plek, het was me toch een oase van grote schoonheid! De prachtig aangelegde tuin, geheel ommuurd, de eeuwenoude cypressen, de paardenwei waar een paar hengsten vrolijk galopperend stoeiden rondom een prachtige merrie! In de groentetuin zag hij hoe de twee stokoude gardeniers, de kromgegroeide Yvonne en halfblinde Francois als molletjes in de diepzwarte aarde aan het wroeten waren. Nog niet zo'n slecht idee van die Doppejan om juist hem op pad te sturen naar misschien wel het meest beruchte bordeel van Europa. Hij ademde diep de zuivere lucht in en moest denken aan een Franse filosofe, die hem ooit had uitgelegd wat het *ware leven* was. Haar simpele exposé was hem bijgebleven. *La vraie vie*.

Je bent op voorjaarsvakantie in een mediterraan land. Je wandelt over een onverhard pad omringd door de overweldigende natuur naar het dichtstbijzijnde dorpje, om brood te gaan kopen. Het is al aangenaam warm, de zon staat in het zenith en brandt fel op je stadsgezicht. Je ademt diep in.

Je ruikt de sterke geur van wilde kruiden, tijm, rozemarijn, oregano, salie. Wilde citroenen, jasmijn, kappertjesplanten, je proeft een vijg, een granaatappel. Je hoort het geraas van de krekels. Het dorpje doemt op, ijl. Je stapt even later dit visioen binnen. Aangekomen op het pleintje bloeit de mimosa extatisch, het goud van ontelbare takken spettert als kostbaar vuurwerk in de rondte. Vanuit de nauwe straatjes klinken de stemmen van herders, wijnboeren. Dan sta je ineens stil: de geur van versgebakken brood waait je tegemoet. Dit alles is te mooi om waar te zijn. Dit is pas werkelijk leven, besef je, vanuit je totale verwondering. Je besluit om ook als je weer thuis bent voortaan voor altijd zo waarachtig open te staan voor het bestaan.

De deur zwaaide open en de reusachtige poortwachter lachte hem breed toe. Hij bleef vanaf het bordes even naar hem staan kijken.

‘Mijn beste heer Philippus Bestevaer, namens Paradise Now heet ik u van harte wederom

welkom!' schalde het over het terrein.

Bestevaer glimlachte ietwat bedeesd. Hij dacht in een flits terug aan een docu over de Koning der Zoeloes in Zuid Afrika. Duizenden jonge Zoeloe-meisjes voerden in Ulundi, de hoofdstad van het koninkrijk der Zoeloes, de jaarlijkse traditionele *umhlanga* (rietjesdans) uit, in de hoop te worden uitgekozen tot 's Konings nieuwe vrouw. Met lange suikerrietstokken en heerlijk huppelende borsten presenteerden de schaars geklede maagden zich aan hun Koning: rokjes van katoen of saffier, kralenkettingen, hier en daar een koket hoedje, dat was het wel zo'n beetje. Bestevaer had destijds vaag iets van jaloezie op 's mans polygamie gevoeld. Hij kon het niet ontkennen, hij kicke zelf ook op zwarter dan zwarte ladies. En hoe jonger, hoe spiritueler naar zijn mening.

Intussen was de Papoea de trap afgedaald. Zijn peniskoker bungelde losjes op en neer, terwijl hij Bestevaers' koffer overnam.

'Wij vieren vandaag een jubileum, beste heer Bestevaer, ik zag in de computer dat u ons voor de 10e keer met een bezoek vereert!'

Hij lachte bulderend. Philippus besloot enigszins bedeesd met hem mee te lachen.

'Is dat zo, Pierre, hoe gaan de zaken? Hebben jullie het druk? Ga jij zelf ook nog iedere dag weer

van bil op dat draaittoneeltje?’

Nu was het zijn beurt om heel hard te hinniken. Pierre kon alles hebben, zeker van deze oude hippie, die hem zojuist een vette fooi had toegestopt. De mannen schudden elkaar lang de hand.

‘Ik wil alles van je weten hoor. Zijn er ook in ruime mate poep/ piesklanten aanwezig? Zijn er weer veel nieuwe meisjes bijgekomen? Niets lekkerder dan een verse meisjesdrol! Hoe draaien de zaken financieel? Trekt de Jonkvrouwe het nog wel?’

Bestevaer begon hem maar meteen flink uit te roken, hoe meer info hij van meet af aan verzamelde, hoe beter.

‘Kom verder, oude poeperd, ik zal jou eens even flink *updaten*, net zolang totdat je stijf staat van hier tot Browntown!’ bulderde Pierre, terwijl hij de filosoof schaterend op de schouders sloeg.

Hij pakte de vaste klant bij diens arm en hees hem de trap op. Hij mocht deze oude hippie wel, hij praatte tenminste geen poep. Pierre nam overigens al zijn vaste klanten maar wat graag een beetje in de maling. Hij wist als geen ander hoe hij hen het beste kon opgeilen met zijn verhalen over de ‘*nieuwste attracties*’. Driekwart was uit de duim gezogen, maar dat maakte niet uit. Als de neuronen maar op de juiste manier gingen

knetteren, de inhoud deed er eigenlijk nauwelijks toe. Feilloos zette hij de toon voor een wereldnummertje, op maat gesneden. Hij wist hoe hij zijn pappenheimers 'happy' kon maken. Eerst afrekenen natuurlijk.

'We verheugden ons zo op uw komst dat we voor deze gelegenheid iets heel speciaals hebben georganiseerd. Wilt u niet eerst naar uw kamer?'

'Helemaal niet!' protesteerde Philip heftig, de toegangsprijs pinnend. Werk aan de winkel, zijn geslacht begon al te bollen.

'Kleedt u zich in dat geval maar vast snel uit voor een aardig spelletje en trek dan wel deze badjas aan, het speelt zich namelijk af in de paardenstal.' Pierre reikte hem een masker aan.

Bestevaer deed wat hem gezegd werd en stond even later met een paardenmasker op in badjas klaar bij de portiersloge. Pierre moest zich inhouden om niet in lachen uit te barsten. Hij overhandigde Philippus een paardenzweep en beval hem nogmaals de paardenstal aan:

'..als het ultieme lustoord voor iemand die nogal gek van poep is'.

Pierre hield vervolgens de voordeur voor hem open, en zo ging Bestevaer in vol ornaat op weg naar het koetshuis, de zweep wiegde bij iedere stap heen en weer. Af en toe steigerde hij als een

paard, of trok hij zijn knieën hoog op in een poging tot een klein drafje. Hij zwaaide vrolijk naar Yvonne en François, maar de oude kobolden keken niet op of om. Te druk met onkruid in de weer, je moet wat op je ouwe dag (onkruid vergaat niet, dat wel).

Het koetshuis lag er verlaten bij, maar ineens hoorde hij gehinnik. Hij opende de staldeur op een kier en keek recht in het blozende gezicht van een pikzwart sletje, dat zich als Duitse Dirne had opgedirkt. Hoe oud zou zij zijn? Hooguit 15? Zij had twee vlechtjes en was gekleed in een Schots geruit rokje en had een doorzichtige blouse aan, die was afgezet met witte kant. In haar diepe décolleté blonken - extra omhoog gebonden - twee ebbehouten tieten, die zich eerst in zijn hoornvlies priemden, die daarna al snel doordrongen tot ver achter zijn netvlies en ja hoor, daar begonnen al wat eerste neuroontjes te vuren, die hem op een stijve kwamen te staan. Hij legde even zijn handen op haar kontje en duwde haar met die heerlijke buffer zachtjes tegen zich aan en kuste haar door het vele pijpen strak geworden lipjes. Ze smaakte naar hooi en meer. Het onderdanige wicht boog zich uitnodigend voorover, wat wilde zij van hem? Zij wees naar de zweep! Ach, nee toch, eh..nu, waarom ook niet? Hij gaf haar een beheerste zweepslag, het zwarte vlees sudderde even zachtkens na. Ze gaf een kreetje van genot en vroeg om meer. Nu daalde de zweep met een

forse uithaal nogmaals op die jonge tienerbillen neer, mijn god, dit was wel opwindend zeg, hij kreeg de smaak te pakken en begon haar appelwangen stevig af te rossen. Ineens pakte zij tussen haar benen door zijn Karel de Grote en duwde hem naar binnen. Alsof hij de grotten van Han binnenvoer. Een sprookjesgevoel overviel hem, hij doolde in haar op en neer, al huppelend. *'Hop, paardje. Hop!'* riep hij begeesterd en meteen begon hij met zijn dressuur, net zolang totdat zij vreselijk begon te steigeren en te hinniken. Een raspaardje, dat was zij. Een merrie die op stal stond hinnikte van de weeromstuit van harte mee vanuit haar box. Na zijn galop, kwam zij omhoog en glipte hij uit haar, maar zie eens, Karel stond nog steeds stokstijf. Dat was het voordeel van ouder worden: je deed over alles dan wel twee x zo lang, in dit geval werkte dat in zijn voordeel. Een almaar uitgesteld orgasme, kon het mooier? Zij ging hem voor naar de paardenbox, de merrie stond met haar spleet en reet naar hen toe. Zij zette een trapje neer en beval hem erop te klimmen. Nu beval zij hem eerst zijn vuist in de paardenkut te steken, dat vond het beest wel aangenaam, vooral als hij dieper ging, zijn arm ging met gemak in zijn geheel naar binnen. Hierna gaf zij opdracht de anus van de merrie rondom te masseren met beide handen. Hij trok zich terug uit de merrie en staarde intussen gebiologeerd naar haar giga poepgat. Zij deed het hem eerst voor. Hij

deed wat hem gezegd werd. Toen hij ermee stopte, verkocht zij hem met de zweep een harde tik voor zijn ouwe-mannen-billen: '*Doorgaan!*' Hij deed wat hem gezegd werd. '*Blijf doorgaan!*' schreeuwde zij nu, terwijl zij hem maar op zijn ouwe mannenkont bleef meppen, hij raakte in alle staten. De enorme paardenanus voor zijn neus begon dankzij de massage te sidderen en te beven. Een laatste venijnige zweepslag klonk, en ja hoor, daar spleet het poepgat open en begon het dier ineens te schijten, met handenvol tegelijk: verse poep! Bestevaer kon zijn geluk niet op, hij ontlastte zichzelf tegelijkertijd ook in alle hevigheid, smeerde zich in met de paardenvijgen, stak er een paar in zijn mond en begon kirrend van geluk met de paardenstront naar het meisje te gooien. Hij gooide haar neer in de hooiberg en smeerde niet alleen haar gezicht, maar ook haar geslacht vol stront. Daarna begon hij haar leeg te zuigen, alsof het de allergrootste delicatessen betrof.

Ineens stopte hij ermee.

Doppejan, de inlichtingen! Hij was helemaal vergeten waarom hij hier gekomen was. Toen kreeg hij een idee. Dit lieve stalmeisje, deze heerlijke *happy hooker*, kon hem vast meer vertellen over haar tientallen collega's. Hij had extra *pecunia* van Doppejan meegekregen om er een aantal mee aan de praat te krijgen.

‘Wie was zij zelf eigenlijk? Hoe oud? Waar kwam zij vandaan? Hoe lang werkte zij hier al? Wie was haar pooier? Hoeveel verdiende zij en hoeveel geld mocht zij zelf houden? Werd zij medisch gecontroleerd op ziektes? Kon zij wel gaan en staan waar zij zelf wou? Was zij weleens geslagen? Kende zij nog anderen die geslagen werden? Was er weleens iemand vermist? Wat gebeurde er dan, werd er dan ooit aangifte gedaan? Kende zij de Engel, wist zij wie Quaadvlieg was?’

Het besmeurde meisje begon te huilen. Bestevaer pakte schielijk zijn portemonnee.

14

Bruno had dan wel de Engel in het vizier, tegelijkertijd was er een vreemde kilte in hem neergedaald. Hij stond als versteend haar aan te staren, niet in staat enige beweging te maken. Zij had hem onderaan de kale boom bij zich geroepen. De Engel sprak hem toe, zacht kabbelende teksten fluisterend, vrijwel onverststaanbaar.

Voorzichtig schuifelde hij naderbij.

‘Blijf vooral naar mij kijken, zwarte panter, kom, je mag mijn Gulden Snede bewonderen, kom maar mijn Koning, ik ben jouw Koningin van de Nacht, je hersenschim, je wederhelft, je almoeder. Ik ben jouw wilde roos, je veenbrand, ik zit onder je nagels, jij hoerenloper.’

Intuïtief omklemde hij de kale boom, zijn hoofd hoog naar haar opgeheven. Zij hield haar benen wijd gespreid en Bruno, inmiddels iets dichterbij geklommen, wist niets beters te doen dan van onderen met wijd open mond naar haar geslacht te staren, die rode roos van vlees. Ineens begon het te klateren en slobberend dronk hij haar warme pis, die al gauw langs zijn mondhoeken droop. Mijn god, wat een godendrank, hij voelde hoe het goudgele vocht zijn lichaam veroverde en hem begon te verwarmen, van top tot teen gloeiend. Hoger ging het, hoger. Dit was zijn alles, hij wist

het, zijn zon en maan, zijn lid stond al zo stram, het vagevuur van haar hete kut gloeide nu vlak boven hem. Een iel woordenstroompje ontsnapte als vanzelf aan zijn nog naborrelende mond. Hij, de altijd zo stille, introverte, liet zich volledig gaan.

‘Mijn Pauw en Engel, je hebt mijn dorst reeds opgemerkt toen ik je langzaam naderde en omhoog keek vanaf de oprijlaan die bewuste avond en nu heb ik jou eindelijk weten te traceren.. Vanaf het eerste moment zoog mijn blik zich aan je vast, als een magneet werd ik naar je togetrokken. Je vreselijke schreeuwen zonet waren de blinde kreten van de ware hartstocht. Je mag mij doden als je dat wilt, ik ben van jou, de jouwe ja, voor eeuwig.’

Bruno spande nu zijn handen als klauwen om de boom en probeerde haar van onderen te likken. Hij hapte naar haar. Zijn pantertong slingerde zich om en om, maar hij bereikte haar net niet, hij hapte in het luchtledige. Tergend langzaam bewoog zij de tak waar zij op zat heel zacht heen en weer, hij bleef maar reiken, zijn klauwen had hij reeds in haar gespreide benen geslagen. Hij moest haar verorberen, nu.

‘Ik zie je ogen die vonken van de lust. Je wilt mij opeten. Mijn vlees is van mij, je kan er niet bij. Je verlangt mij te graag, ik kan je niet belonen, ik ben niet te koop, ik ben asexueel, ik ben ‘n fantoom.’

‘Nee, nee, ik kom bij je, wacht, ik kan niet verder leven zonder je, ik heb je al ingeademd, je zit al in mij, nu ik nog in jou, vrees niet, ik zal lief voor je zijn, je eerst strelen, overdekken met mijn kussen, als voorbodes van het uiteindelijke geweld van mijn overheersing’ spooft Bruno zijn vorige teksten in haar richting.

‘Je jaagt een schim na, ik ben een fluïdum van wat een vrouw zou moeten zijn. Mijn geest is een wrakke boot, die lekt en volloopt met zeeschuim. Ik ben verminkt, voorgoed verslagen door alle mannen ter wereld die op mijn vagina hun ultiemste verlangens gebotvierd hebben. Ik ben geruïneerd, kapot geneukt, ik ben mentaal een mongooltje, lief als een Engel, zo gevaarlijk als een krokodil. Ik waarschuw jou, dat ik je levend zal verslinden.’

‘Verslind me, droomvrouw, ik geloof je niet, wees niet langer onbereikbaar. Ik zal je helen met alles wat ik in mij heb, ik zal mijn mannetje staan, en jij je vrouwtje. Als je kleine engeltjes wil, prima. Als je mij als slaaf wil, of als pispaal, ik ben er voor jou.’

‘Ach jongen van mij, je blik spreekt voor zich, je bent de panter, gevaarlijk, onberekenbaar, als water vloeiend ben je, ik zie geen harde kern, nergens. Kameleon! Je woorden zijn als mirre, ja goud, je ziel is die van een valse hond, alle mannen zijn straathonden.’

‘Ik ben vloeibaar, dat is waar, dat is omdat ik altijd open sta, voor welke ervaring dan ook. Wij mannen hebben de wijde wereld nodig, en die van je gespreide kut. Ik weet pas wie ik zelf ben als ik in je klaargekomen ben. En dat niet voor één keer, maar voor duizend keer. Minstens. Om mijzelf te doorgronden heb ik mij verkocht aan jou voor de rest van mijn armetierige leven. Ik heb je dus nodig.’

‘Ik sta niet tot je beschikking, duidelijker kan ik het niet maken. Je mag mij verafgoden, je doet maar. Je mag je aftrekken op het virtuele beeld dat jouw geestesoog ‘s nachts van mij vormt. Doe maar. Bezitten zul je mij niet en nooit. Jouw geest zal ik bezetten, je zult mij altijd blijven zoeken. Mijn vlees en gebeente is niet meer van deze wereld.’

‘Hoe hou jij je op de been, Engel, zonder man die je niet alleen verafgoodt, maar ook letterlijk met huid en haar verslindt?’

‘Dat is mijn geheim. Ik heb daar een oplossing voor gevonden. Die wil je leren kennen? Kom zaterdagavond naar de besloten bijeenkomst van het Geheime Genootschap. Je zult versted staan. Je bent welkom. Vrees voor je leven en voor je dood.’

‘Een gewaarschuwd man telt voor twee’
repliceerde Bruno.

Plotseling klapwiekte De Engel woest met haar vleugels en vloog weg door de ruimte. Zij zat met een katrol vast aan een staalkabel, als een volleerd acrobate vloog zij over hem heen, haar atletische lichaam strakgespannen, als een snaar. De vleeshaak trok aan het vel tussen haar schouderbladen. Ten leste klonk de pauwenkreet.

Bruno wist genoeg, zij was het, zijn hele leven had hij naar haar gezocht, dit was haar dus. Zijn bloedmooie evenknie. Zijn enige, zijn alles. Hij kon wel huilen van geluk. Hij besloot voorgoed te blijven. Niemand kon hem nog tegenhouden. Men zou hem gaan missen op zijn werk. Dat moest dan maar. Hij zou een nieuw leven gaan beginnen. Met haar. Eindelijk voelde hij hoe een tintelende mentale lichtheid zijn afgeragde lichaam begon te doorstromen. Elektrificerend, vonkend. Door de speakers klonk luid de opzweepende aria van de Koningin van de Nacht.

Der Hölle Rache kocht in meinem Herzen (uit: Die Zauberflöte)

Mozarts beroemdste aria werd door een echte coloratuursopraan gezongen. De stratosferische F6 was een noot waaraan je nauwelijks kon denken zo hoog, laat staan dat je hem kon zingen. Om deze aria tot een goed einde te brengen diende een zangeres over een enorme hoogte, een immense vocale wendbaarheid en bovendien

een grote dosis woede te beschikken. Dat zat bij de Engel wel goed, bedacht Bruno zich, terwijl hij zich uit de boom liet zakken. Zij, de Oerhoer, wat een wraakengel!

Op de grond lag een verdwaalde pauwenveer.
Bruno raapte hem op, als een kostbaar relikwie.

Opnieuw stopte er een taxi voor het bordes van Paradise Now. Professor Celeste Clark stapte moeizaam uit, zij was doodmoe van de lange reis. Anderzijds verheugde zij zich nu al op de zoveelste besloten bijeenkomst van het Geheime Genootschap op zaterdagavond. Toen Pierre op het bordes verscheen klaarde haar gezicht meteen op. De atletische reus was met een paar sprongen de trap af, rende op haar toe en tilde de zwarte vrouw, - die toch echt wel wat woog, hemelhoog op, alsof het een veertje was en draaide haar schaterlachend met borrelglazen bril en al in de rondte. Miguel Decker, die inmiddels aan de andere kant uitgestapt was en bij de kofferbak een behoorlijke hoeveelheid bagage aan het uitladen was, keek geamuseerd toe. Wat een verschijning deze godenzoon met zijn imposante peniskoker. Pierre schudde hem hartelijk de hand en nam de zwaarste koffer.

‘Kom verder, kom verder’ kirde hij uitnodigend, terwijl hij zijn vrije arm om Celestes’ schouders sloeg. Onderaan het trappetje kon hij het niet laten zijn hand even op haar wiebelkont te leggen. Zij vond het wel best. Pierre was altijd haar steun en toeverlaat geweest. Zij hadden al zoveel samen meegemaakt in de *Citadel*, waar zij reeds jarenlang kind aan huis was. Zij was deze man voor eeuwig dankbaar voor de talloze keren dat hij

- tussen zijn drukke werkzaamheden door, kans had gezien zich mentaal in haar te verdiepen. Zij had ooit dankzij hem geleerd wat vrijheid inhield. Die speciale avond bij het zwembad was haar altijd bijgebleven.

Zij kon het gebeuren zich zo weer voor de geest halen. Het was in een nacht dat zij de slaap niet kon vatten, dat zij naar buiten waren gegaan, om bij het zwembad nog een laatste glas te drinken met elkaar. Pierre wilde alles weten over haar planeet, over Mars en Microben, was één en al oor, stelde de juiste vragen.

Op een gegeven moment zei hij tegen haar dat hij eigenlijk ook een soort een Marsbewoner was. Hij begon te vertellen over zijn verleden. Een soort Atlantisverhaal ontspoon zich.

Pierre kwam voort uit een eeuwenoude Ethiopische herderscultuur. De acht stammen die in de Omovallei leefden, waren voor hun levensonderhoud afhankelijk van de jaarlijkse overstroming van de Omorivier. Het lagergelegen gedeelte van de Omovallei waar hij vandaan kwam, was een opvallend mooi gebied met verschillende ecosystemen, zoals savannes, oude vulkaanlandschappen en één van de weinig overgebleven ongerepte rivierwouden in dat deel van Afrika. In 2011 begon de regering van Ethiopië grote kavels vruchtbaar land in het Beneden-Omo

gebied te verpachten aan Maleisische, Italiaanse, Indiase en Koreaanse bedrijven voor de productie van onder andere palmolie. Tegelijkertijd werd begonnen met de gedwongen verhuizing van locale stammen naar hervestigingsdorpen, om plaats te maken voor palmolieplantages. En voor een giga stuwdam. Ook de vrijwel uitgestorven stam van Pierre, de Suri, die langs de westelijke oever van de Omo leefde, werd onder dwang verdreven naar nederzettingen buiten hun landerijen, om plaats te maken voor het megalomane project. De Suri werd te kennen gegeven dat ze hun veekuddes, - die onmisbaar waren voor hun levensonderhoud, moesten opgeven en dat zij slechts enkele koeien mochten houden in de nieuwe dorpen. Hun communale graanopslagplaatsen en kostbare weidegronden werden verwoest. Wie zich verzette tegen deze landroof en herhuisvesting werd doorgaans afgeranseld en gevangengezet. Pierre was één van hen en werd gepakt voor sabotage van materieel. Hij wist te ontsnappen en na veel ontberingen speelde hij het klaar om naar het Westen te vluchten. Hij streed nu op afstand voor zijn volk, zoveel hij kon. Zijn salaris maakte hij vrijwel geheel over aan zijn familie.

Deze man had geschiedenis. Celeste voelde een diepe bewondering voor de innerlijke beschaving van deze dappere krijger. Zij, het adoptiekind,

voelde zich meer dan verwant met zijn tragische geschiedenis. Zij vertelde hem hoe zij zelf oorspronkelijk was geboren als bastaardkind en later was geadopteerd door blanke ouders uit Massachusetts. Hoe zij - immers net zo pikzwart als hij - zich altijd en overal een buitenbeentje had gevoeld. Hij had haar hand gepakt en die gekust aan de binnenkant, langdurig. In hem had zij die avond een echte vriend gevonden. Zij was uit wanhoop naar Paradise Now gekomen om zich aan te bieden aan welke man of vrouw dan ook. Zij wilde seks, met wie dan ook. Pierre wijdde haar in en wel op onvergetelijke wijze. Hij nam alle tijd voor haar en onthulde voor haar langzaam maar zeker al de geheimen van haar lichaam. Aldus begeleidde hij haar in Paradise Now op haar zoektocht naar sexueel genot, bracht haar later in zijn kleine zolderkamertje tot extreem diepe orgasmes. Alles aan hem was organisch, hij liet haar geheel en al zichzelf zijn. En zo ontdekte zij de hitte van haar schoot, de homeostase van de wellust werd haar tweede natuur. Zij was een geleerde en intellectueel, zeker, maar zij was ook één en al begeerte, hoe dan ook zinderend, basaal, vaak op het zenuwslopende af. Zijn dierlijke wereldbeeld was dat van de herdersjongen die hij ooit geweest was. Het hare van de knetterende microben, die als vanzelf deden wat zij van hen vroeg: *vereniging*. Zo werden zij van tijd tot tijd een prachtig en krachtig

koppel van gelijkgestemden, *for the time being*.

Miguel Decker lag onderuit gezakt op een roodfluwelen divan op hun slaapkamer stil te luisteren naar het geklater van de douche. Zijn nieuwe vriendin had hem destijds in de trein verteld dat zij gewend was om minimaal een half uur te douchen. Het was een enerverende dag geweest, niet alleen de reis, maar ook de dooltocht door de *Citadel*, samen met Celeste, die als een volleerd reisleidster hem op sleeptouw had genomen langs alle attracties.

Zij hadden zich in de gigantische aankomsthal eerst uitgebreid gelaafd aan de overheerlijke spijzen. Miguel had zijn ogen uitgekeken. Overal lagen kronkelende paren of groepjes van bezoekers die zich uitleefden op elkaars geslachtsdelen en poepgaten. Er klonken af en toe kreten van vrouwen die orgastisch begonnen te jammeren of van klaarkomende kerels, die een rauwe schreeuw gaven. Als bij toverslag had hij één van de serveersters op hoge hakken op zijn schoot aangetroffen, die - onder het goedkeurend oog van Celeste, hem onder zijn ballen kietelde en hem - glibberig als zij was, even in zich toeliet. Hij had iets later vol bewondering de performance van Pierre op het draaitoneeltje bijgewoond. Hoe die tergend langzaam het turnstertje, dat in een strak gespannen boog stond, met zijn enorme pik had bepoteld! En hij had natuurlijk een wedstrijdje

geschaatst op de kunstijsbaan, met als rijke beloning de toegang tot de heerlijke anus van een van de voorovergebogen sletjes. Celeste en hij hadden gewipt, dat wil zeggen, op de wipwap. Jezus, hoe die enorme borsten van haar bewogen, iedere keer als hij zelf met een klap op de rubberen autoband neerkwam. Bloedgeil werd hij van haar, hoe zij hem steeds ondeugend aankeek vanachter die borrelglazen. In de Groene Zaal tenslotte hadden zij achter elkaar aan gezeten in het doolhof, en plotseling waren ze met een knal op elkaar gebotst. Daar gebeurde het.

Hij was op zijn knieën gezakt om zich met tong en al te begraven in haar prachtige roze kleurige spleet, het liefst was hij met zijn hele hoofd naar binnen gekropen. Celeste, met haar bizonmasker op, begon zwaar te ademen en bijpassende geluiden te produceren. Als hij omhoog keek zag hij het berglandschap van haar zware borsten. Haar huid trilde onder de hoogspanning van alle microben die nu *en masse* oprukten naar haar geslachtsdeel. Haar stromend vocht bedekte zijn mond en wangen. Daar, tussen de heggetjes, liet Celeste zich nu ook zakken en begon aan zijn roede te sabbelen. Wat een zuigkracht had ze. Zij slikte zijn flinke pik nog net niet helemaal haar slokdarm in. Wederopstanding! Hij was opgestaan om haar ruggelings te beklimmen. Als vanzelf gleed hij naar binnen. Celeste begon te waggelen

en ging loeiend als een koe aan de wandel, hem meesleurend. Ineens stond Pierre voor hen, breed lachend. Hij ging plat op zijn rug liggen, aards. Celeste waggelde over hem heen. Een moment later voelde Miguel de enorme lul van Pierre vlak naast zich. Hun beider lullen zaten diep in haar kut. De onvergetelijke kakofonie van hun gezamenlijke, multiculturele orgasme was tot diep in de kelders van de Citadel hoorbaar.

‘Hello, mister Decker met *ck*, how are you?’

Miguel schrok op, hij was zeker even in slaap gesukkeld. Celeste stond voor hem, in vol ornaat, dat wil zeggen, poedelnaakt, op haar bril na. Alles aan haar ademde evolutie, hij wilde een kind van haar. Hij voelde de minimale trillingen van haar geile vibraties. Het leek wel of zij onder stroom stond. Zij was één brok natuur. Een godsgeschenk.

‘I am fine, thank you. Heb je al je zonden eindelijk weten af te wassen, professor Clark? Dat zijn er immers nogal wat?’

‘Geen beginnen aan’ giechelde Celeste.

‘Ik zat mij net te bedenken hoe wij het feit dat wij als oude hippies onze vrije seksopvattingen hier uitleven, te rijmen valt met een zo op het oog nogal rauw kapitalistisch verdienmodel.’

‘Ach ja, het is hier zeker ook *business as usual*.

Het is anderzijds echt wel bijzonder, Miguel, hoe Paradise Now de grenzen weet op te zoeken. Het is toch een soort *no mens land* met al die meiden?’

‘Dat kun je wel zeggen, volgens mij zijn sommige meisjes nog niet eens 16, ik sprak er eentje al Bar in de Rode Zaal en die kwam uit Honduras. Een kind nog! Zo van het land geplukt, ze heeft een pooier die haar bij voorkeur op de wc neukt, met haar hoofd in de toiletpot. Na een beetje doorvragen begon zij bijna te huilen.’

‘Pierre zegt dat ze allemaal goed verdienen, ‘t is hun eigen keuze.’

‘Daar heb ik mijn twijfels over, schat. Als je arm bent, heb je weinig keus. Ik heb zoveel meegemaakt in mijn werk destijds voor *Childs’ Right*, dat wil je niet weten.’ Hij voelde zijn lul klokken.

‘Het echte feestje moet nog beginnen. Wacht maar, morgen is het zaterdag. ‘s Avonds komt het Geheime Genootschap bijeen.’

‘Kun je niet alvast een tipje van de sluier oplichten? Ik brand van nieuwsgierigheid.’ Miguel kwam half overeind.

Zij kroop bovenop hem, duwde hem zover mogelijk naar achteren en sloeg tegelijkertijd haar sterke dijen om zijn hoofd.

‘ ’t Gaat zeker om wurgseks?’ miespelde Miguel, terwijl hij zich wanhopig aan haar natte kut én aan haar ijzeren dijklem probeerde te ontworstelen, - overigens tevergeefs.

‘Whatever you want, darling’ zoemde Celeste in zijn oor, terwijl zij haar benen tot het uiterste spande.

‘Stop it, ik geef mij over.’ Miguel hapte naar adem. ‘Je diepste wensen zullen morgenavond vervuld worden.’ ‘Ok. Heel benieuwd. En dit was al zo opwindend.’

Hij stak tenslotte zijn hoofd tussen haar trillende tieten die als rijpe trossen boven zijn hoofd bungelden en begon aan een van haar reusachtige tepels te zuigen. Hij, de tot voor kort impotente, was tot nieuw leven gekust door Moeder Aarde. Celeste keek bijna religieus neer op haar liefdesbaby en glimlachte geheimzinnig. Morgen was de grote dag, de dag des oordeels.

Er reed een busje de oprijlaan op. Het betrof een Airport-shuttle. De chauffeur stapte uit en met een zwaai ging de zijdeur open. Er sprong een jong vrolijk ding uit, dat als een hertje voor het bordes heen en weer begon te rennen, gevolgd door een broos oud heertje, die moeizaam met wandelstok in de aanslag de uitstap waagde. Toen hij eenmaal beide voeten op de grond had, bleef hij eerst even met een fijnzinnige glimlach staan kijken naar het opgewonden kirrende meisje. Vervolgens probeerde hij zijn portefeuille te voorschijn te halen, ten einde de rit af te rekenen met de chauffeur. Waar was die verdomde portefeuille nu toch weer? Hij voelde in zijn zakken. Niets. Hij opende zijn jas en begon alle zakken van zijn versleten colbert te doorzoeken. Ook niets. Verdikke, die zal zij toch niet..hij riep het jonge kind, Merijntje Spel, erbij en vroeg haar ernaar. Zij toverde het ding binnen de kortste keren te voorschijn uit zijn kontzak.

‘Je hebt toch zopas nog die kauwgomballen voor me gekocht bij de benzinepomp, weet je nog?’ vroeg ze bij-de-hand.

‘Ja, nu weet ik het alweer’ antwoordde Fidel Meester, knorrig, hij was immers niet voor niets 81.

Zij hadden de nodige uren gereisd en hij was eerlijk gezegd doodmoe van al het gekwebbel van

het jonge ding. Zij ging maar door over Facebook, Tik Tok en Instagram en over haar vioolleraar die soms maar al te graag aan haar tietjes zat.

Wat kon hem dat schelen?! *Hij* wilde aan haar tietjes zitten, wat zullen we nou krijgen. Op een gegeven moment was zij in het vliegtuig in slaap gesukkeld, met haar mooie hoofdje in zijn oude-mannenschoot. Hij durfde niet te bewegen, maar kreeg al snel overal kramp. Hij had zichzelf weten af te leiden met behulp van een muziekje voor miljoenen door de koptelefoon, terwijl hij haar fraaie Amsterdam-zuid gezichtje af en toe streefde en haar tere nekje zachtjes masseerde. Eindelijk werd zij weer wakker. Hij had juist - door heel sterk te focussen in zijn denken op dat nu zo nabije en ongetwijfeld kletsnatte spleetje van haar, een soort van stijve ontwikkeld in die grote witte onderbroek van hem, maar dat liep dus jammer genoeg op niets uit. Alleen de vreselijke pijn in zijn benen waren hem van harte gegund, ouderdom, het moest verboden worden. Zij zat inmiddels al lang weer rechtop en wees door het vliegtuigraampje naar de landingsbaan, het was zo ver. Toen begon ze ineens vreselijk te *shaken*, omdat ze doodsbang werd om te pletter te vallen. Hem maakte het helemaal niet uit, het was immers hoe dan ook onomkoombaar, *de dood*. Hij neuriede heel zacht even de melodie van 'Der Tod und das Mädchen' van Schubert voor zich uit:

Gib deine Hand, Du schon und zart Gebild! Bin Freund und komme nicht zu strafen Sei gutes Muts! Ich bin nicht wild, sollst sanft in meinen Armen schlafen.

Het mocht niet baten. Ze begon te jammeren en te mekkeren als een pasgeboren lammetje. Iedereen keek nu naar hem! Ze dachten natuurlijk dat hij de opa van dat arme schepseltje was. Hij wist zich geen raad. De stewardess moest erbij komen, die gaf haar een slokje water en klopte haar bemoedigend op de schouder.

Goed zo, heel profi ! Toen klonk het gebruikelijke commando:

Flight attendants/Cabin crew, please take your seats for landing.

De stewardess wist niet hoe snel zij haar best wel fraaie kont moest keren. En dus stond hij er weer alleen voor. Merijntje begon nu te schreeuwen als een speenvarken. Hij wist niet waar hij moest kijken, het was werkelijk beschamend. Hoe hij ook op haar inpraatte, er was geen land mee te bezeilen. Bij elk woord van troost van zijn kant, gaf ze nog meer gas. Hij voelde een neiging opkomen om het vliegtuigkussentje op haar mooie smoeltje te drukken, maar zag er toch maar vanaf (als excuus bedacht hij nog wel, dat hij zich later in alle gevallen op overmacht kon beroepen, het betrof immers een lustmoord).

Eindelijk! met veel geraas en geklapper was het vliegtuig min of meer veilig geland. Het was de slechtste landing die hij ooit meegemaakt had. Er stond veel wind, de vleugels sloegen wild heen en weer, het zag er voor een willekeurige vliegtuigspotter ongetwijfeld meer uit als een *lame duck*, dan als een hypermoderne yet. Niettemin, ze waren er.

Controleer vooral ook de omgeving rond uw stoel in verband met alle persoonlijke bezittingen die u heeft meegenomen aan boord.

Gelukkig, de knuffel, die de hele reis naar pis had liggen stinken onder notabene zijn stoel, werd weer teruggevonden.

Wees voorzichtig met het openen van de bagagebakken, er kunnen artikelen zijn verschoven tijdens de landing.

En ja hoor, toen Merijntje de bak veel te wild openmaakte, kreeg *hij* bijna haar best wel zware vliegtuigkoffer op zijn arme ouwe harses.

Een uur of wat later. Nadat zij zich een beetje hadden opgeknapt in hun appartement, lag Merijntje inmiddels te midden van een paar teefjes in het bubbelbad in één van de torenkamers naar het plafond te staren. Zij zat met haar mooie hoofdje nog in het sprookje van de talloze sekssettings die zij samen bezocht hadden en

dacht terug aan met name al die gemaskerde botergeile kerels, die als vliegen op de stroop afkwamen en aan al haar openingen wilden zitten. Jeetje, dit was toch wel even iets anders dan je puistige vriendje een keer aftrekken. Zij was nog maagd, maar wist, - als een volleerde Lolita, al alles van seks. Die ouwe knar van een Fidel met zijn verschrompelde lichaam was niet bepaald sexy, zoveel was zeker. Wat te doen? Hij lag nu nog te dutten, zou zo wel komen, maar klaarkomen..? Met wie kon zij dan het beste aanpappen? Zij wilde maar wat graag ontmaagd worden, maar door wie?

Fidel verscheen ineens in vol ornaat in de torenkamer, dat wil zeggen, die ouwe gek had een stijve van hier tot Tokio! Hoe was het mogelijk, dat had zij niet achter hem gezocht. Hij wenkte dat zij met hem mee moest komen, hij wilde naar een stoomcabine met haar. Hand in hand liep hij voorop, hij trok haar achter zich aan alsof hij de buit al binnen had. Wat was hij in vredesnaam van plan? Zij zou haar mooie perzikenhuidje zo duur mogelijk verkopen, zoveel was zeker. Het was anders wel een enorme schat, zij voelde een sterke spirituele binding, alleen fysiek niet.

De deur was van glas, je zag geen hand voor ogen, zoveel stoom hing er in de cabine. Hij ging haar voor, pakte een douchekop, draaide een koude kraan open en spoot de gloeiend hete

betegelde banken zeiknat. Grote stoomwolken ontnamen je het gezicht, zij kreeg haast geen adem meer. Hij had haar hand losgelaten, waar was hij nu?

Ineens klonk snoeihard de aria *Erbarme dich* uit de *Matthäus Passion*.. Bach! Zoveel wist Merijntje er nog wel van. Op dit moment leek zij in geen enkel opzicht op iets als een maagd. Zij had hem met voorbedachte rade verleid. Nu was het zijn beurt. Op de toppen van haar tenen sloop zij rond in de cabine, op zoek naar de oude geilaard. De muziek nam langzaam, maar zeker bezit van haar. Ze bewoog hoe langer hoe meer op het ritme van de muziek, haar donkere ogen begonnen te tranen van de hitte, haar glimlach verdween, zij had zich laten inpalmen door zijn charme en elegantie. In het vliegtuig wilde hij al alles van haar weten, wat zij at als ontbijt, welke jongens zij leuk vond, welke boeken zij las, welke muziek zij mooi vond. Daar, ineens zag ze hem, helemaal achterin, zittend op de betegelde bank, vlak boven het rooster waar de stoom uitkwam, als een geestverschijning. Heel langzaam liep zij op hem toe, hij had zijn ogen gesloten. Toen sloeg hij met zijn hand met een heel licht gebaar op zijn knieën, ten teken dat zij op zijn schoot moest komen zitten. Geruisloos liet zij zich over hem heen zakken, gebiologeerd door de heftige muziek. Zijn pik stond nog zo stijf als een dirigeerstok en gleeed gemakkelijk haar harpje

binnen. Zo bleven zij zitten, roerloos, luisterend naar de verschrikkelijke droefenis van de alt, de vibraties sneden door hun zielen, hun lichamen verdampten, zij waren één vlees, één geest geworden. Vol-ledig één. Merijntje omklemde het oude lichaam en voelde zijn doorrookte hart tekeergaan. Dit was het dus.

Vereniging.

Zij haalde minimaal adem, dat ging ook bijna niet, vanwege alle stoom. Zij voelde zich heilig, zo zittend op zijn kaars. Fidel, zijn handen op haar appelbillen, werd overspoeld door herinneringen. De speelfilm van zijn ziel. De muziek. Doodsbesef. Elke activiteit hadden zij gestaakt, behalve die van het grote niets.

Het maagdelijke bloed stroomde uit haar, richting het afvoerputje.

Pierre keek met gefronste wenkbrauwen naar het beeld van de bewakingscamera. Er had iemand op de elektrische bel bij het ijzeren toegangshek gedrukt. Hij ontwaarde een kleine timide figuur, zo te zien een jongeman, met hoogblond, bijna wit haar. Op zijn rug droeg deze een klein rugzakje. Een verdwaalde rugzaktoerist wellicht, die dacht op deze manier de *Citadel* even te kunnen bezichtigen? Het gebeurde ook wel dat brutale bewoners uit de naburige bergdorpen de stoute schoenen hadden aantrokken om een poging te wagen de Citadel binnen te komen om een al te nieuwsgierig kijkje te nemen. De geruchtenmachine werkte nu eenmaal op volle toeren. De Citadel was daarentegen dermate zwaarbeveiligd, alsof het een of ander conferentieoord voor staatslieden betrof. Het terrein was geheel en al ommuurd, met meer dan manshoge muren, bovenop staken vlijmscherpe glassplinters omhoog, die niet bepaald uitnodigden om erover heen te klimmen. Overal hingen camera's. De staljongen zorgde tenslotte ook nog voor een paar Rottweilers die in de kennel naast het koetshuis vertoefden. Geen pottenkijkers, a.u.b...

Pierre had inmiddels het ijzeren toegangshek vanuit de portiersloge elektronisch geopend. Het ging om Raoul Brugman, een jonge historicus uit

Nederland, reservering voor drie dagen, inclusief toegang tot de besloten meeting van het Geheime Genootschap, as. zaterdagavond. Hiervoor hadden zich totaal twaalf mensen aangemeld, het maximaal aantal deelnemers. Pierre zette een vinkje bij zijn naam.

De *intake* begon. Eerst de check van de doktersverklaring en daarna volgden verdere uitgebreide instructies met betrekking tot kleding en bagage, die door Pierre persoonlijk naar zijn kamer gebracht zou worden (*fooi!* - niet vergeten - dacht Raoul onmiddellijk). Zijn kostbaarheden kon hij opbergen in het kluisje.

Tenslotte had hij gekozen voor een vogelmasker, *de uil*. Hij had zich uitgekled, zijn spiegelbeeld sprak boekdelen. Hij draaide langzaam zijn gemaskerde hoofd met de scherpe snavel heen en weer en groeide - als de wijsneus die hij immers al was, al snel in zijn rol van wijze betweter. Zijn echtgenote Floortje, - die in de veronderstelling verkeerde dat hij naar een of ander Congres was, moest hem zo eens zien. Bij wijze van lach gaf hij een schor uilenkreetje. Hij gaf de reus een vette fooi (even voelde hij de neiging opkomen om de biljetten in diens peniskoker te laten glijden). Zoals altijd lachte Pierre breed, stak zijn duim omhoog, gaf hem een pasje, noemde het kamernummer en drukte daarna met zijn hand op de knop die iets weg had van een wijdgeopende anus. De met

donkerrood leer gecapitonneerde dubbele deuren zwaaiden voor de zoveelste keer automatisch en vrijwel geruisloos open. Het was vrij donker, maar Raoul deed een fiks aantal dappere passen naar voren en gaf zijn knipperende uilenogen goed de kost. Halleluja zeg!

Het eerste wat hem opviel was de zalige warmte en volmaakte rust, het leek hier tijdloos eraan toe te gaan. De gemaskerde naakten, de immense open haard met zijn alles doordringende dennengeur, de gobelins aan de wanden, de dierenhuiden, de klimop, de enorme kroonluchter met echte kaarsen, de schitterend gedekte tafels met de heerlijkste spijzen, de koperen tapkranen met fonkelende wijnen, de engeltjes die op hun hoge hakken naakt rondfladderden om de gasten te bedienen, de brandende fakkels aan de muren, de *chaises longues* met daarop de hoertjes, de een nog mooier dan de ander. Er klonk een zacht gemurmel van conversaties. Zijn brein, - immer ingesteld op denken en intellectuele genoegens, begon te koken. Hij mocht dan tot nu toe een best wel opwindend, verborgen seksleventje geleid hebben, dankzij zijn dagelijkse porties porno, dit was toch wel iets heel anders. Er werd hier geëxperimenteerd, en hoe!

In allerhande standen en opstellingen werden de meest gewaagde seksuele acties ondernomen door de bezoekers. De zo slaapverwekkende

zendelingenstand die hij thuis dag in, dag uit (*pfff*) gewend was: het was hier hoogstwaarschijnlijk niet en nooit aan de orde! De talloze indringende erotische taferelen hadden een magnetische uitwerking op onze jonge held. Zijn emotionele intelligentie werd aangesproken, hij *voelde* ineens van alles! Het leek wel een schilderij van Jeroen Bosch, waarin hij terecht gekomen was. Het woord 'tactiel' kwam juist in hem op, toen hij ineens van achteren tussen zijn korte benen door in zijn kruis gegrepen werd. Hij gaf een korte uilenkreet. Een meisje, of liever gezegd een bijna-kind nog, dook omhoog en lachte schaterend, terwijl zij hem opnieuw aan zijn piemel trok. Zij was niet alleen bloedmooi, maar keek ook nog eens sensibel uit haar fonkelende ogen. Zij leek hem wel tamelijk gedrogeerd, ze gedroeg zich nl. zo gek als een deur. Ze danste wild op en neer en gaf hem steeds zetjes tegen zijn borstkas.

'Ik ken jou' fluisterde ze hitsig in zijn ongetwijfeld rode oor. 'Jij bent toch Raoul Brugman?'

Hij kon dit toch moeilijk gaan ontkennen en knikte kortaf.

'Hoe kom *jij* hier nu terecht? Ik heb trouwens al je boeken gelezen.'

'Cool. Ik doe wetenschappelijk onderzoek naar de actuele status van gekapitaliseerde seksualiteit, met name die in exclusieve bordelen als deze.'

Snel schakelen en uit zijn nek lullen, hij was er goed in. Intussen nam hij haar op. Wie was zij? En hoe oud? Zij leek wel apestoned! Merijntje, - want die was het, barstte in lachen uit en begon flink hard aan zijn pik te rukken. Zij was echt manisch, jezus, wat een spring in het veld zeg!

Himmelhochjauchzend!

‘Haha..de actuele status van betaalde seks - die is goed zeg, ik voel anders de jouwe bepaald nog niet actueel stijf worden!’ gierde ze.

‘Voordat je verder gaat, ik kan het je uitleggen, ik kom net binnen. Ik kom eigenlijk speciaal voor de besloten bijeenkomst van het Geheime Genootschap zaterdagavond.’

Intussen was een spiernaakte stokoude baas erbij komen staan, in zijn rechter bibberhandje hield hij een dirigeerstokje. Walrus met ijzeren brilletje. Met zijn linkerhand wreef hij over zijn grijze hangsnor. Beneden zag het er ongeveer hetzelfde uit.

‘Poesje, wat is dit allemaal, kom je mee, ik wil eindelijk weleens uitgebreid lunchen, je gaat toch niet met Jan en Alleman ervantussen?’ Hij keek Raoul argwanend aan door zijn beslagen brilletje.

Hij gaf haar een venijnige tik op haar appelvormige billen, die meteen lichtelijk rood kleurden. Raoul zag nog meer verse sporen. Het leek wel bloed? Jeetje, hoe primitief wou je het hebben? En wat

deed *zij* hier, gechaperonneerd door die ouwe? Zag hij het goed, was haar hals gestriemd door het een of ander? Fuck, de feminist in hem stond op, zij werd gemaltraiteerd, zo jong nog!

‘Nee hoor, Opa Fideldijdop, *nog* niets aan de hand, toch, Raoul?’ Zij gaf hem een vette knipoog en vervolgde:

‘Deze Raoul is de beroemde Brugman, hij is hier voor een serieus onderzoek naar de actuele kapitale status van je dirigeerstok.’

Ze wees naar Fidels sterk vergrijsde miezemuisje. Raoul was de beroerdste niet en presteerde het in een schaterend lachen uit te barsten. Wow, wat een gevat meissie zeg! Hij zou normaal gesproken zelfs zeker weten in zijn broek gepiest hebben van het lachen. ‘t Probleem was, die had hij momenteel niet aan. Hij voelde echter wel het een en ander langs zijn benen lopen. Tja.

Fidel snapte er maar weinig van.

‘Kom kinders’ bromde hij, ‘laten we iets van die heerlijke bouillon gaan slurpen. Merijntje hier doet zich trouwens de godganse dag tegoed aan de verse kreeft, zij lust er wel pap van..’ gniffelde hij.

‘Ze hebben hier tal van exotische paddenstoelen. Dat lijkt mij meer iets voor de jongeheer Brugman, die kan wel een portietje afrodisiacum gebruiken’ trachtte Merijntje de jongeman te stangen.

‘Ze serveren ook sprinkhanen hoor, Brugman’ toeterde Fidel, op een drafje, hem over zijn schouder toe. ‘Potentie is hier alles!’

Op weg naar de lange eettafel riepen sommige hoertjes vanaf hun *chaises longues* dat zij ‘*zu haben*’ waren, blijkbaar was de komst van de frisse, Germaans uitziende jonge heer niet geheel onopgemerkt gebleven. Het beloofde in elk geval blijkbaar weer eens wat anders dan het legertje seksverslaafden dat zij verplicht dagelijks over zich heen moesten laten komen. Hij moest er eigenlijk wel een beetje van blozen. Zijn glimlach was binnen de kortste keren bevroren. Die verdomde verlegenheid ook. Hij was natuurlijk geen geharde hoerenloper. Hooguit een beetje luie intellectueel, die ter afwisseling van het soms zo saaie schrijven van puur idealistische boekwerkjes, zich daarnaast graag verlaagde tot het consumeren van eindeloze hoeveelheden virtuele porno. Hoe ranziger, hoe liever het hem was. Hij de keurige, de Bijbelvaste, de integere, de nietsontziende Gutmensch moest toch ook ergens zijn vederlichte neiging tot het Kwade kwijt? Hij zag dit als een tamelijk onschuldig tijdverdrijf, het was zijn privégeheimpje, Florian, zijn bevallige echtgenote, behoefde er niets van te weten.

Nu de spiernaakte springerige Merijn zo vrolijk voor hem uit huppelde, begon er onontkoombaar - onder het geroep en gesis van de talloze sletjes

die hij passeerde, iets onvermijdelijks in hem op te borrelen, dit keer geen vlinder, meer een stier die aan een veel te kort touw het Ki-station wordt binnengeleid en niet kan wachten om de klaarstaande tochtige dame te verwennen met een hoeveelheid sperma waar je u tegen zegt. Die Merijn was - toegegeven, wat wild, maar wilde vast en zeker wel door hem betutteld, besnuffeld en uiteindelijk dood geknuffeld worden, was zijn inschatting. Hij moest alleen bedenken hoe hij de oude maestro kon omzeilen en ineens kreeg hij een idee. Hij zou die ouwe, - zogenaamd voor zijn onderzoek, eens kunnen polsen welke klassieke muziek een pornografische ondertoon had? Kon de weledele heer Fidel Meester wellicht op zoek gaan naar wat voorbeelden van puur pornografische muziek? Ja? Ach, wat buitengewoon vriendelijk van u. Graag, ik zou daar enorm mee geholpen zijn. Achter Fidels rug zag hij Merijntje al wild enthousiast, doch geluidloos, in haar frêle handjes klappen. Kon Fidel wellicht ook uit eigen werk putten in dit verband? Meent u dat? Had hij zelf wel eens iets echt geils gecomponeerd, iets ranzigs, iets onder de gordel, iets..? Hij werd ruw onderbroken in zijn gepeins.

‘Ik vroeg u wat jongeman, bent u een muziek-liefhebber?’ vroeg Fidel dreigend. Hij prikte met zijn vlijmscherpe mes richting Brugman. Ze waren inmiddels aangeschoven aan de lange eettafel.

Merijntje zat tussen hen in, bleek en uitgehongerd, evenals Fidel trouwens. Exquise wijnen te over, champagne, truffels, kreeft, ganzenlever, kaviaar. De kaviaar was uiterst kostbaar, - volgens de serveerster, die zo te zien van Mongoolse afkomst was, dat wil zeggen, zij had duidelijk het Syndroom van Down, maar was niettemin gezegend met een paar prachtige volle borsten. Eerlijk gezegd, bezat zij de mooiste tieten die Raoul ooit gezien had. En hij had er, zo schatte hij, zeker wel 5.000 zien passeren (of eigenlijk 10.000). Hij kon er zijn ogen niet vanaf houden. De kaviaar was van een vis die minstens 100 jaar oud was. De kostprijs was meer dan 3.000 euro per kilo. Verder wees de Mongoolse de gasten op het allerduurste rundvlees, de Kobesteak, afkomstig van de Japanse Wagyu koeien. Voor deze dieren was alleen het beste gras goed genoeg. Om te kunnen smullen van een filet van 200 gram moest je volgens haar wel 100 dollar neertellen. La Bonnotte aardappels, de duurste ter wereld. Op slechts zeer kleine schaal geproduceerd en dat alleen op het eiland Noirmoutier in Frankrijk. Deze aardappel werd bemest met zeealgen en gedijde alleen in een oceanisch klimaat. Een kilo kostte tot 500 euro. Tenslotte, het menu van de dag: rode tonijn. Hoogst zeldzaam. Afgelopen november had de internationale organisatie die belast was met het vastleggen van visquota voor rode tonijn beslist om het quotum voor de vangst in de

Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee met 40 procent te verlagen. Volstrekt onbetaalbaar dus. De wat lijzige klank van de stem van deze volstrekt onschuldige serveerster, had haar kundig gekapitaliseerde *en* gememoriseerde opsomming, in combinatie met haar regelmatig zacht deinende borstpartij, tot een spannende performance gemaakt. Erotiserend. Zij boog lichtjes en verdween jammer genoeg uit het zicht van Raoul, die het nu verder weer met de knikkerpotjes van Merijntje moest doen. Haar overvolle *spirit* maakte echter veel goed. Fidel praatte honderduit over wat zijn grote liefde was. Muziek. Prima, hij stond zijn mannetje.

Raoul besloot ten aanval te gaan. De contramine was nu eenmaal zijn ding. Hij keek Fidel zo arrogant mogelijk aan, terwijl hij zichzelf wat vegetarische salade opschepte. Hij zou die ouwe vloeren, zeker weten.

‘Muziek gaat wat mij betreft over luisteren, hetgeen ik een deugd vind. Maar iedereen doet altijd alsof muziek de hoogste kunstvorm is, jullie *marketing* is werkelijk uitstekend.’ Hij noteerde tevreden de korte flikkering van haat achter Fidels’ brillenglasjes.

‘Muziek is emotie. Muziek kan sensueel en langzaam zijn, maar ook opgezwollen en gepassioneerd of licht en zwoel, of donker en

wellustig. Muziek is er voor alle stemmingen en voor alle sferen' deed Merijntje braaf haar bakvisdefinitie in het zakje.

Hoorde Raoul hier niet een vage echo van het Conservatorium? Hij nipte bedachtzaam aan zijn champagne en wachtte rustig af wat Fidel zou antwoorden.

'Muziek is in elke geval de enige kunst, die de concrete wereld waarin wij leven nadrukkelijk *niet* tot onderwerp heeft' repliceerde Fidel met zijn mond vol, die bloedrood zag van de Japanse biefstuk. Raoul zag dat zijn gebit soms even losliet, brrr.

'Is dat zo? Bestaat er niet zoiets als bijvoorbeeld *pornografische* muziek? *Lust*, als motor voor drama?' Ziezo, uit zijn tent lokken die kerel. Fidel moest dood, niet letterlijk, maar toch.

'Onderdrukte lust, van haat of zelfhaat vervulde lust, gesublimeerde lust, perversies, de liefde van man tot man, platonisch liefde, dat komt allemaal zeker aan de orde, maar altijd geabstraheerd' bromde Fidel.

'Heeft u een bijzondere middag of avond gepland en bent u op zoek naar de juiste muziek? Volgen hier een aantal sexy klassieke muziek suggesties.' Merijntje had overduidelijk besloten Raoul een handje te helpen om de oude baas om zeep te

helpen.

‘Jij moet altijd alles met ironie behandelen, vooral de dingen die je dierbaar zijn’ monkelde Fidel verongelijkt tegen zijn slettebakje.

‘*Ravel’s Bolero*. Degene die daar niet van in de juiste stemming komt, komt dat nooit. Zelfs Arie Boomsma vrijt op deze muziek’ riep Raoul vrolijk. Hij kreeg er echt zin in om samen met Merijntje de grijsaard het graf in te pesten. Dat zou hem leren.

‘Erotische en stimulerende muziek is zonder twijfel *Brahms: het Clarinet Trio*.’ De oude vos, Fidel, droogjes, wist van geen wijken.

‘En denk eens aan *Carmen van Bizet*: zwoel, sexy en provocerend.’

Merijntje sprong ineens op tafel en begon wild te dansen. Er kwamen wat bloterikken op het rumoer af. Sommigen klaptten in hun handen. Al snel ontstond er nu een uniek gezelschapsspel.

‘Niets is sexier dan *Giacomo Puccini’s La Bohème*, vooral de tenor- aria *Che Gelida Manina*’ opperde Raoul luidruchtig.

‘Ook *Si, mi chiamano Mimi* en het liefdesduet *O soave fanciulla* zijn niet voor niets wereldwijde hits geworden’ riep een Italiaan met zwart geverfd haar.

La Bohème is één van de meest romantische

opera's ooit, daar horen we pure passie en sensualiteit' riep een gezette blote Duitse 50-plusser, die met belangstelling had meegeluisterd. Intussen gaf de dikzak zijn ogen de kost. Merijntje was niet meer te houden.

Zij wervelde als een volleerd animeermeisje tussen de etensresten door, met een rode sjaal gaf zij een net niet helemaal gelukke imitatie van *Isadore Duncan* weg. Er ontstond langzamerhand een soort van ooploopje van geilaards.

'*Mussorgsky's Night on Bald Mountain* is ook een aanrader. Toegegeven, het is een beetje duistere musac, maar wel sfeervol. Het doet denken aan gepassioneerde seks, ergens in een bezemkast op een kasteel in een donkere en regenachtige nacht.' Raoul kreeg de lachers op zijn hand. Hij wisselde een veelbetekenende blik met het dansende gansje.

'*Les Préludes* van *Franz Liszt* omvat alle fasen van het voorspel, langzaam opklimmend tot een hoogtepunt!' riep een volgende blote toeschouwer begeesterd.

'Voor pure erotica in muzikale form, kun je toch ech het best bij *Richard Strauss* terecht. D'r is zoveel omp uit te kieze, maar als u ech wilt hore wat een ech grote komponis kan suggereere met musiek, probeert dan maar es de oeverture van *Der Rosenkavalier*. Ech! Deze opera gaat over

gespoten. Raoul kon het niet nalaten haar benen af te likken, richting het Heilige der Heiligen. Ze gilte het uit, als een biggetje.

Fidel was met een ruk opgestaan. Profetische woede. Schreeuwend:

‘Tedere, ontroerende erotiek vind je in *String Quartet No. 2 in D* van *Borodin*. Niet zozeer voor de verleiding, meer als muziek.’

Zijn muze stond met wijd gespreide benen nog immer op tafel als een jong katje te kronkelen tussen de kreeften, te midden van alle andere muziekliefhebbers. Met haar fijne vioolhandjes kneep ze één voor één de duurste aardappels ter wereld fijn. Ze probeerde intussen nog de Koningin van de Nacht na te doen, maar haar hoge coloraturen lieten te wensen over. Raoul was expres bleven zitten, en nog wel op de eerste rij, het uitzicht op de toegang tot haar Hades maakte alles goed.

Ineens stond Fidel op en sloeg de krolse Merijn met een harde tik van zijn dirigeerstok van tafel. Ze tuimelde regelrecht in de schoot van haar jonge aanbieder. Raoul voelde zijn beginnende stijve snel groeien en probeerde deze luststengel te verstoppen achter een vijgenblad.

Fidel nam afscheid van de ‘jonkies’, hij zou zich terugtrekken in de slaapkamer om nog een laatste

compositie te schrijven met als titel : *Je suis prêt* (ik ben er klaar mee). Hij zwaaide vermoeid met zijn stokje.

‘Bingo!’ dacht Raoul.

‘Nog een BN-er!’ dacht Merijntje, terwijl zij Raoul aan zijn piemel voorttrok, richting een van de rood befluweelde bedstedes achterin.

Pierre vinkte de namen van Sabine Fledderus en Boris Landré aan. Deze zo op het oog studenten hadden zeker hun halve studiebeurs omgekieperd om een lang weekend Paradise Now te kunnen boeken? Of dat grietje had een steenrijke vader, zo zag ze er wel uit, met haar parelketting en geplisseerde grijze rok. ‘*Wel een stoot zeg*’ dacht hij nog, toen Sabine hem hun doktersverklaringen ter hand stelde. Hij keek e.e.a. even snel routinematig door op soa’s. Als een jachthond rook hij seksueel overdraagbare aandoeningen. Geslachtsziekten zaten ze bij Paradise Now echt niet op te wachten. Het was meestal een virus of bacterie die een klant al in zijn lichaam had en doorgaf aan anderen door seks. Dat kon met de penis in, of bij de vagina of anus zijn van hun meiden. Maar je kon sommige soa’s ook doorgeven met je mond of vingers. Je kon door een soa erge klachten krijgen. Meteen, of na een lange tijd. Sommige kon je niet genezen. Syfilis natuurlijk, maar tegenwoordig ook sommige vormen van gonorroe. Meestal waren ze wel goed te behandelen. Op een keer was de pleuris uitgebroken. Er was iemand uit USA nota bene, een of ander zwijn uit de filmwereld, die zeker tien meiden besmet had. Die werden stuk voor stuk doodziek, konden niet meer werken. En wat een antireclame voor de business was dat! Het bleef

wekenlang doodstil in de club, het gerucht verspreidde zich razendsnel. Het ging als een lopend vuurtje, dat er van besmetting sprake was. Een kleine ramp, dat was het. Sindsdien hadden ze de lat zo hoog mogelijk gelegd, dus alleen met een doktersverklaring mocht je naar binnen (bij de meisjes, hahaha).

‘Ik zie dat jullie ook geboekt hebben voor een bijeenkomst van ons Geheime Genootschap? Die meeting begint morgenavond om exact 24.00 u. ‘t Is verstandig om morgen nuchter te blijven, niets te eten en te drinken, behalve water of thee. ‘Nog vragen?’

Nee, deze kids waren *smart* genoeg, soms moest hij die hoerenlopers wel drie keer hetzelfde verhaal vertellen. Dat ze met hun tengels van vrouwelijke bezoeksters af moesten blijven, tenzij zo’n vrouw het toestond en wel wat wou. Hij drukte het meisje met de parelketting op het hart om duidelijk nee te zeggen, als ze geen zin had. Er liepen speciale bewakers rond in hun blote reet, een vrouw behoefde maar even te piepen, wie het ook was, of er werd ingegrepen. *No worries* dus. Hij wenste hen veel plezier, drukte op de anusknop en terwijl de deuren als vanouds openzwaaiden, keek hij vooral de blonde meid, die prachtige borsten en een dito kont had, zo lang mogelijk nog na. Ze had alleen haar parelketting nog om gehouden. Wat een beauty!

Boris die een leeuwenmasker op had, had zijn witte badjas om zijn schouders geslagen. Als filosoof van de wiskunde had hij een zeer hoog IQ, zijn emotionele intelligentie echter was om zo te zeggen ver beneden Amsterdams peil. Sabine liet er geen gras over groeien en trok enthousiast aan zijn badjas. *'Weg met dat ding!'* Ze gaf het één na het andere gilletje, terwijl zij de sprookjesachtige locatie in zich opzoog. Waar zij ook keek, er was zoveel te zien en te beleven dat haar hersenen bijna uit elkaar barstten. Zij wervelde van de ene hoek naar de andere met in haar kielzog haar nieuwe vriend, die zijn ogen intussen goed de kost gaf. Hij, Boris, doorzag meteen het gebeuren, alsof het een *formule* was, bekeek de fraai uitziende hoeren, - die zich vast iedere ochtend uit en te na opdirkten, als zetstukken op een chique schaakbord. *'Monumentenzorg'* wist hij, terwijl hij onder de dikke lagen *pancake* de kale uitzichtloosheid vermoedde van deze totaal afgeragde meiden, die van over de hele wereld geronseld werden om hier kut en kont te verkopen. Alles was gedaan om het zo romantisch mogelijk te laten schijnen, hij trapte er echter niet in. Terwijl Sabine overal als een kind zo blij op reageerde toen zij door de talrijke zalen zwalkten, doorzag hij het gehele gebeuren als één grote farce, een hele dure poppenkast, een volmaakte machinerie van vrouwenvlees, als koopwaar uitgestald, te koop voor welke arme ziel ook, als deze de waanzinnig

hoge toegangsprijs maar neergeklapt had. Sabine intussen ging helemaal op in het aanbod om haar heen van de talloze blote kerels in alle soorten en maten en Boris liet zich maar zo'n beetje meeslepen, totdat hij ineens stilstond bij een van de bedstedes, die in alle hoeken en gaten van de Citadel te vinden waren. Sabine was druk in gesprek met een opvallend blonde jongeman, van zijn eigen leeftijd. In de bedstede lag een meisje, roerloos. Er klopte iets niet, ze lag erbij als Sneeuwwitje, doorschijnend, lijkbleek, met geloken ogen. Hij besloot omzichtig polshoogte te gaan nemen. Hij kwam naderbij, stapte de bedstede binnen en raakte het meisje even aan, maar zij reageerde niet meteen. Hij begon zachtjes tegen haar te praten, maar zij gaf geen enkel teken van leven.

Aarzelend wat te doen hield hij zijn hand voor haar mond, om te voelen of zij nog ademde. Dit was gelukkig wel het geval. Hij moest iemand gaan waarschuwen. Hij draaide zich om, met het idee iemand te alarmeren, toen een handje ineens zijn piemel greep. Het was het meisje, zij trok er glimlachend aan. De kleine nymfomane begon zachtjes te fluisteren dat zij – terwijl ze nog half dronken was, voor het eerst in haar kontje geneukt was door die blonde gast daar en dat zij nu lag bij te komen. Wie was hij? Boris stelde zich voor en vroeg of zij hulp nodig had. Zij antwoordde niet en

kroop in plaats daarvan dicht tegen hem aan. Een kind nog!

‘Mag ik bij jou blijven, mijn partner is componist en 81 en slaapt. Wil je dat ik je pijp?’

Boris begreep weinig van haar verhaal, voordat hij zich had kunnen bedenken, had het kind met haar sappige kinderlipjes zijn lolly d’r mondje ingezogen, godverdee, wat moest hij hiermee?!

Sabine was ook gemaskerd, en wel als een koe. Zij vond het leuke beesten, vooral omdat ze zo onverstoorbaar waren. Zij herkende zichzelf in die vegetatieve dieren, het eeuwige vreten, herkauwen, schijten, piesen, om tenslotte af en toe met een of andere stier te dollen, het was haar ook net zo om het even. Seks beschouwde zij als een blijkbaar? noodzakelijk kwaad. Zij praatte het liefst door over teleporteren, al zat er een olifant in haar vulva. In Raoul, want die was het, had zij een slimme gast getroffen, die zij zonder moeite haar studieverhalen op de mouw kon spelden. Hij luisterde vol aandacht, terwijl hij op zijn beurt stiekem haar uiers tot *zijn* studieobjecten maakte. Alle Jezussen op een rij, wat een imposant berglandschap had ze! De reusachtige schlucht die hij onderaan die heerlijk zachte blubberbuik vermoedde zou er ook wel niet om liegen. Het krappe kontgaatje van die Merijntje was één ding, hij viel nu wel meteen in het andere uiterste. Uit

zijn ooghoeken hield hij haar vrindje goed in de gaten, maar die liet zich als een stuk slachtvee pijpen door de kleine nymfomane in de bedstede. *So far, so good.*

Hij stelde Sabine voor om zich ook fysiek te verstrengelen, wellicht viel er het een en ander te teleporteren, grapte hij. Zij liet zich prompt op de grond zakken en toen hij bij haar binnendrong, nota bene in de zendelingenstand, begon zij zacht te loeien, als een koe. Boris, die net aan zijn hoogtepunt toe was, spitste ineens zijn oren. Hij keek op. Sabine, gebaarde naar hem, dat hij moest komen. Het blonde hoofd lag tussen haar enorme tieten, terwijl het onderlichaam van die kleine Germaan pompbewegingen maakte in de diepte. Merijntje was alweer in slaap gesukkeld. Hij gooide zijn badjas over haar heen en begaf zich naar het hecht verstrengelde paar. Ineens herinnerde de filosoof van de wiskunde zich hun gesprek in Dubai.

‘We willen twee quantumbits met elkaar verstrengelen waar geen directe connectie tussen bestaat, met behulp van een derde quantumbit in het midden.’

Inmiddels lag Sabine bovenop het kleine blonde mannetje om hem vakkundig te melken. Boris schoof achter haar rug aan haar poepgat binnen, in de wetenschap dat dit was wat zij werkelijk

wilde. Sabine liet nu al de lucht uit zich stromen in een klaaglijk en onvergetelijk loeien, dat hij de rest van zijn leven nog zou horen, bij welke willekeurige neukpartij dan ook. Het was het geluid van de eeuwigdurende kosmische verstrengeling, de grondtoon die al miljarden jaren oud was, tijdloos.

De komst van Sen Özdemir met zijn trouwe Yasemin aan zijn zijde en met hun uitgebreide gevolg, zorgde altijd voor de nodige beroering in Paradise Now. De zwaarste en tevens rijkste crimineel uit Amsterdam had zo zijn speciale wensen als hij kwam voorrijden in zijn limousine. De directie reageerde dienovereenkomstig. Hier en daar hingen ineens bordjes in het Turks. De meisjes hadden zich ook snel aangepast aan de verandering. Turken zijn gek op dikkerds als het om hoeren gaat, dus de meest mollige meiden kregen ineens ruim baan. Ook de lokale hoteliers waren uiterst flexibel om zoveel mogelijk aan de specifieke wensen van de Turkse gasten te voldoen. Het motto '*andere landen, andere gebruiken*' was met name van toepassing op het te serveren voedsel. De man gaf vele duizenden per dag uit, tel uit de winst. Dat betekende niet dat varkensvlees volledig van het menu gehaald werd. Bij het ontbijtbuffet werden overeenkomstige producten echter speciaal geëtiketteerd. In de Citadel bevond zich ook een speciaal ingericht restaurant, dat gespecialiseerd was in Euro-Aziatische gerechten met Ayurvedische kruiden. Eigenaar Akram was geboren in Pakistan en had jaren gekookt in het duurste restaurant van de regio, voordat hij zijn eigen exclusieve keuken in de Citadel opende. Sen en Yasemin, plus de rest

van de Turkse clan, kwamen er dagelijks samen voor het avondeten, wat behoorlijk uitgebreid kon zijn.

‘We hebben een speciaal menu voor onze Turkse gasten. En om gezondheidsredenen gebruiken we over het algemeen geen varkensvlees..’

verklaarde Mohammed Akram aan iedereen die het maar wilde horen, met een geheimzinnig glimlachje. Werd aanvankelijk bier niet langer geserveerd, omdat het de stinkend rijke moslims zou kunnen storen, na verloop van tijd werd duidelijk dat zij het allemaal niet zo nauw namen met al die islamitische geboden.

Sen deed overdag *business* met een paar klanten in het Hammanbad. De superrijke Sen zelf bezocht maar heel zelden de vele attracties in de Citadel. De 75-jarige verscheen bijna nooit in de straatjes. Hij verbleef het liefst in zijn goed bewaakte schuilplaats, een van de allerduurste appartementen op de bovenverdieping van Paradise Now. In het beste geval getuigden de enorme limousines met donkere ramen die af en aan reden van zijn aan- of afwezigheid. Gelukkig voor de locals met hun winkeltjes was zijn vrouwelijke metgezel wel behoorlijk aanwezig in het resort. Yasemin vermaakte zich prima met de bubbelbaden en was met name ‘s middags in de sauna’s te vinden. Als Sen en zijn lijfwachten niet in de buurt waren, ging

zij maar wat graag dollen met een of andere loslopende jonge hond. Verder gaf zij bakken met geld uit in de lokale Citadelwinkeltjes. De winkelgemeenschap had hier inmiddels ervaring mee. Yasemin had als Turkse vrouw iets meer aandacht nodig. Ze kwam vaker kijken en nog eens kijken, en nog eens, totdat ze uiteindelijk besliste. En natuurlijk moest de prijs steevast omlaag. Zonnebrillen waren zonder twijfel immer haar eerste keus. Ook de lokale parfumerie, waarin Yasemin als vrouw van de wereld zichzelf voorzag van de meest exclusieve geuren, verdiende goudgeld aan haar. En ook de volgelingen van de grootvorst lieten goed geld achter in het chique resort.

En, liet Else de Montferlandt de klokken in de familiekapel bovenin de Citadel nog op zondag luiden, zoals te doen gebruikelijk? Nee, die waren stilgezet. Hoe klonk het ook weer in het Latijn 2000 jaar geleden? *Pecunia non olet!* Geld stinkt niet!

Zo was Sen met de zijnen dus een van grootste sponsoren van de Citadel. Soms vond er een speciaal besloten optreden plaats voor Sen en de zijnen in de Rode Zaal. Yasemin lag dan allang in haar hemelbed in haar uppie na te genieten van haar ondeugende avonturen overdag. Sen echter kwam op een heel andere manier aan zijn trekken. Hij was dol op het verhaal over Mehmet de II.

De jonge Mehmet wilde als Ottomaanse heerser de machtigste man ter wereld worden door Constantinopel te veroveren. Toen hij vier jaar was, begon hij al de vaardigheden te trainen die de Ottomanen op het slagveld schier onoverwinnelijk gemaakt hadden. Hij zette later de expansie- en consolideringspolitiek, die onder zijn vader sultan Murat II begon, met succes voort. Mehmet maakte op jonge leeftijd van het Osmaanse Rijk een wereldmacht en verwierf de bijnaam De Veroveraar. Hij wist Constantinopel (het huidige Istanboel) te veroveren en maakte een einde aan het Byzantijnse Keizerrijk. Hij begreep als 19-jarige veldheer dat, - als hij de Romeinse wereldmacht voorgoed wilde verslaan, hij de Romeinse gouverneur uit Constantinopel moest zien te verjagen. Na de uiterst gecompliceerde verovering van deze stad, - die een sleutelpositie aan de Bosporus innam, stortte het Romeinse Rijk inderdaad ineen en beleefde het Ottomaanse Rijk 300 jaar lang haar hoogtijdagen. Zijn troepen belegerden de dubbel ommuurde stad met 80.000 man. Er waren voorafgaand reeds 23 (!) nederlagen geleden, inclusief die van zijn vader. Het was een schijnbaar hopeloze onderneming. Mehmet wist echter als jonge jongen reeds dat dit zijn ultieme opdracht was. Zijn grote voorbeeld was Alexander de Grote. Hij liet een gigantisch kanon bouwen met een diameter van 1 meter, waartegen de stadsmuren uiteindelijk toch nog

opgewassen bleken te zijn. Dit enorme kanon slingerde wekenlang met grote kracht reusachtige stenen kogels in de richting van de onneembaar geachte stadswallen. Intussen zon hij op een plan om de giga zware ijzeren ketting die de Gouden Hoorn afsloot en die honderden meters lang was, eenvoudigweg te vermijden. In het diepste geheim liet hij op een landtong een doorgang door een bos op een heuvel aan de overzijde van de stad kappen, ten einde zijn schepen met behulp van ossen en een enorme hoeveelheid mankracht over die heuvel te kunnen slepen, om ze vervolgens aan de andere kant van die heuvel weer in zee te laten glijden. Een gerucht gaat dat de uiteindelijke doorbraak van de stadsmuren plaatsvond door een stommitieit van een Byzantijnse patrouille die een stadsingang per abuis onbeveiligd achterliet. Eind mei 1453 moest de stad zich na een indrukwekkende laatste aanval van Mehmet's elitetroepen, de Janitsaren en na een al even moedige verdediging door het Italiaanse huurleger, eindelijk gewonnen geven. Constantinopel vormde de poort tot het Westen, dat nu openlag voor de Ottomaanse veroveraar. Bij de inname van de stad sneuvelde ook de laatste Byzantijnse keizer, Constantijn XI te midden van zijn troepen. Mehmet liet de plundering echter vrij snel stoppen om zijn toekomstige hoofdstad veilig te stellen.

De nieuwe Ottomaanse overheerser toonde zich

opvallend mild tegenover andersgelovigen in de veroverde gebieden. Er werd geen actief vergeldings- of actief bekeringsbeleid gevoerd. Terwijl hij bezig was de stad tot een Turkse, islamitische stad om te bouwen, was hij tegenover de joden en christenen coulant, zeker als zijn beleid vergeleken wordt met het beleid in Spanje (inquisitie en vervolging van niet-katholieken) of Duitsland (waar joden zwaar gediscrimineerd en vervolgd werden). De profeet Mohammed stichtte volgens Mehmet geen nieuwe religie maar corrigeerde, vervolmaakte en vulde de andere religieuze boodschappen aan. Hierdoor bestond er wat Mehmet II betreft tegenover de andere *'volkeren van het boek'* een principiële tolerantie. Hij werd gezien als een streng, maar ook als eerlijk en rechtvaardig leider. Zelf was hij een pragmaticus in hart en nieren, hij geloofde in tolerantie en gezond verstand. Ook hield hij later kunstenaars, humanisten en wetenschappers aan zijn hof, zowel Italiaanse en Griekse, als uit de islamitische wereld. Verder wordt gezegd dat Mehmet nadat hij Constantinopel veroverde, zes talen vloeiend sprak. Hij liet de Venetiaanse schilder Gentile Bellini zijn portret schilderen. Mehmet stichtte een universiteit in Constantinopel, liet moskeeën en het Topkapi paleis bouwen. Hij was de eerste sultan die zich op grotere schaal met het uitvaardigen van wetten bezighield. Hij voerde ook een politiek van landhervormingen.

Met deze initiatieven beperkte hij de plaatselijke aristocraten in hun macht, die veel grond in hun bezit hadden en een factor van belang vormden in het Ottomaanse rijk.

Het was niet voor niets dat Sen een heel hoge pet op had van deze alleenheerser. Deze potentaat was zijn grote voorbeeld. Wat hem aansprak in dit verhaal was allereerst het despotische. Sen was zelf ook een absolute Einzelgänger, hij vertrouwde niemand, ook Yasemin niet en zichzelf al helemaal niet. De selectie van al zijn personeel deed hij uiterst zorgvuldig en bij voorkeur zelf. Om beurten liet hij zijn lijfwachten, als het om eten of drinken ging, voorproeven. Partners in crime liet hij eerst helemaal doorlichten van tevoren. Als er ergens een vuiltje aan iemand kleefde, begon hij er niet aan. Zijn acties waren altijd strak georganiseerd, niets werd aan het toeval overgelaten. De man werd gevreesd, maar was ook geliefd. Hij was namelijk aan de andere kant ook op een bepaalde manier verlicht en zelfs progressief te noemen. Hij zou nooit zomaar iemand voor zijn raap (laten) schieten, daar moest echt wel een heel goede reden voor zijn. Hij stond open voor nieuwe ideeën of een alternatieve aanpak. Sen was een goede luisteraar en nam zijn mensen serieus. Hij ging ook met zijn tijd mee en had allerlei nieuwe ontwikkelingen bestudeerd, de politie sprak al van een *crime change*. Zo moest bijvoorbeeld de

overslag van grote partijen drugs in Rotterdam geautomatiseerd zijn en supersnel werken. Hij zette de nieuwste vormen van AI cybercrime* in bij zijn worldwide business.

* Cyberstalking, cyberafpersing, phishing, malware, password-cracking, ransomware, botnet, cryptojacking, defacing, identiteitsfraude, pinpasfraude, helpdeskfraude.

Om Sen in de juiste sfeer te brengen werd de Rode Zaal door de technische dienst geheel en al omgebouwd tot een Turkse nachtclub. Overal werden grote kussens gedrapeerd om op te zitten/liggen, waterpijpen kwamen tevoorschijn en werden in gereedheid gebracht, rode lampionnen werden aan de muren opgehangen, lage tafels met Turkse snacks* werden geïnstalleerd, Perzische tapijten uitgerold. Sens' lievelingsmuziek van de zangeres Sezen Aksu schalde snoeihard door de ruimte, net als thuis. Overal stonden grote ketels met thee. Niets mocht eraan ontbreken of werd aan het toeval overgelaten. Een legertje hoeren in alle soorten en maten had de Rode Zaal in bezit genomen, swingend op de luide muziek. Sommigen hadden sluiers om of waren slechts gekleed in negligé. De Oosterse sfeer zat er meteen goed in. De vrouwen vleiden zich op de kussens in een kring rond het draaitoneeltje. Sen - door zijn manschappen vaak de Sultan genoemd, kwam even later binnen in vol ornaat, d.w.z., hij had een schitterend lang krijgsgewaad aan, rijkelijk geborduurd, daaronder was hij spiernaakt. Een

paar lijfwachten stelden zich bescheiden op bij de ingang, er kon niemand meer in of uit. De overige mannen vleiden zich neer bij de waterpijpen en binnen de kortste keren stond het blauw van de hasjwalmen. Özdemir nam plaats op het draaitoneeltje. De *boss* draaide zijn rondjes, terwijl hij aan zijn eigen waterpijp lurkte en bediend werd door de jongste meisjes. Een paar oudere ladies produceerden iets wat op een buikdansje moest lijken. Hij bekeek de meiden van zijn harem met een half oog, stuk voor stuk. Toen sloeg iemand op een gong en als bij toverslag gingen de vrouwen in een kring op hun rug liggen, met hun knieën opgetrokken, richting het draaitoneeltje. En daar stapte Sen de Sultan al van het podium af. Zijn imposante krijgsgewaad gleeed van hem af, wat overbleef was een schriel oud mannetje. Eén voor één liep hij de vrouwen langs.

* Lahmacun, Turkse pizza/bagels, pogaca, gehaktbroodjes, gözleme, gevulde flensjes, kisir, salades, sarma, gerolde druivenbladeren, pilav, kommetjes rijst, Yogurt tatlisi.

Sen zakte hier en daar door zijn knieën om zich met zijn hoofd tussen hun benen, snuivend aan hun vulva, tegoeed te doen aan hun lekkernijen, soms likkend, dan weer vingerend, om daarna uiterst kalm telkens het *heft* van zijn kromzwaard voor een kort moment in hun honingpotje te dopen. Uiterst traag bewoog hij het fraai geciseleerde handvest van goud een paar maal op en neer in het betreffende hoertje, of dat nu een roodharige,

of een krullebol, een brunette, een blondine, of een pikzwarte was. De vrouwen produceerden een bibberend gehijg en soms een gilletje, zodra hij tot hun schedes toetrad met zijn archaïsche dildo. Dit ritueel herhaalde zich, totdat hij de ronde gedaan had langs de gehele harem. Alle hoeren bleven in de cirkel liggen, hun knieën hoog opgetrokken. Het leek wel een tentoonstelling van vleesetende planten, zo exotisch. De vruchten van hun schoot maakten klokkende geluiden, zo verlangden zij ernaar hem als eerste te mogen ontvangen. Eindelijk verwaardigde hij zich om zich daadwerkelijk fysiek in een van de zuignappen te laten plonzen, om vervolgens zich met de uitverkorene te verpozen en zich te vermeien! Bij één van hen stak hij nu zijn eigen vleespen diep in haar vulva. Uiterst traag bewoog hij heen en weer. Er helemaal in, dan weer er helemaal uit. De ene keer duurde het maar heel kort, soms duurde het wat langer voordat hij zich weer geheel uit de vrouw terugtrok. Nooit ging het snel. De andere vrouwen in de cirkel knorden zachtjes van genot. Tenslotte stond hij op en begon de uitverkorene stelselmatig met zijn riem af te tuigen. Het werd doodstil, alleen de slagen van de riem, gevolgd door haar gekerm, was keer op keer te horen. Uiteindelijk spietste hij de gewonde sloerie *stante penis* aan zijn lul, - en bewoog razendsnel in haar op en neer, alsof hij een Ottomaans paardje bereed, totdat de uitgeputte vrouw zich totaal

overgaf en zachtjes begon te jammeren van genot en hij kort daarop zelf ontplofte, terwijl hij in een flits aan zijn grote Held dacht en hoe die ooit zijn buskruit had laten knallen. Druipend trok hij zich terug.

Hij gaf een brul die nog het meest aan een oorlogskreet deed denken: '*Huuurrrhaa!* (dit betekent: *sla dood!*)

Zijn manschappen riepen het hem in koor driewerf na: '*Huuurrrhaa! Huuurrrhaa! Huuurrrhaa!*' Hij vond dat hij al met al niet voor zijn voorvader onderdeed.

Zodra hij zich definitief terugtrok, frommelde hij een fors stapeltje papiergeld in de hoerenkut.

20

Aan het eind van de lange onderaardse gang bevond zich een steile trap die afdaalde naar een enorme massieve eiken deur, die toegang gaf tot de onderaardse grotten die zich onder de Citadel bevonden. Else haalde een grote, hand gesmede sleutel uit haar tas. Quaedvlieg was al iets minder in zijn nopjes. Het was hier steenkoud en aarde-donker. Hij wilde zijn ex-compagnon niet al teveel voor het hoofd stoten en deed zijn uiterste best om haar nu nog zoveel mogelijk ter wille te zijn. Hij had immers zijn superdeal op zak. Hij speelde dus zo vrolijk als hij kon nog voor de laatste keer haar spelletje mee. Aan de andere kant, hij stond te springen om lekker aan de slag te gaan met zijn dagelijkse deals. Wat was zij toch van plan? Hij had nog meer te doen. Geld moest immers rollen, hahaha! Nu vooruit dan, hij voelde zich niet te beroerd om op haar verzoek zijn inmiddels gevallen *Engeltje de Braeck* even bij te lichten met de toorts, zodat zij de grote middeleeuwse sleutel in het antiek smeedijzeren slot kon steken. Naast de deur hing het eeuwenoude bord met dankzij het vochtige, ondergrondse klimaat, nauwelijks leesbare tekst: **Toegang tot Het Magisch Labyrint. Uitsluitend te betreden des nachts, om klokslag 24.00u., en alleen door mensen met een sterke Psyche. Wie verdwaalt, is ten dode verdoemd, gij zijt gewaarschuwd.**

Else duwde tegen de deur, die krakend openging. Donald volgde haar, de trouwe hond. De grot lag er koud en kil bij, de toorts flakkerde.

Ze moesten eerst met een bootje! Else stapte in de gereedliggende platbodem, wees hem het bankje waarop hij kon zitten en begon met een lange vaarstok te bomen. Geroutineerd zette zij zich hier en daar af tegen iets op de bodem of tegen een stuk rotswand.

Ijzige stilte. Alleen het zachte geplons van de vaarboom was te horen.

Else Montferlandt had wraakgevoelens, en flinke ook. Zij was ooit de initiator geweest van het Citadelconcept. Het idee van een exclusieve seksclub in een historische setting was destijds uit de nood geboren. De Citadel was immers familiebezit. Zij had haar vader op zijn sterfbed gezworen het domein nooit van de hand te zullen doen. De Citadel eiste echter zoveel onderhoud. Het bestond niet alleen uit het enorme slot, het kasteel met zijn talloze zalen en kamers. Daarnaast had je eromheen nog allerlei opstallen, zoals de oude smidse, opslagplaatsen, de bijgebouwen voor graanopslag, de stallen en het koetshuis en zelfs het voormalige nonnenklooster behoorde tot het domein. Iets hoger stond dan nog de familiekapel. Dit alles was destijds in slechte staat. Zoals zovele adellijke bezitters van dit soort

vastgoed, zag zij zich na het overlijden van haar vader genoodzaakt een commerciële weg op te gaan met het familiebezit. Zij was planmatig te werk gegaan en stap voor stap had zich het seksproject in de Citadel tot een prima winstmachine ontwikkeld, ondanks de nodige aanvankelijke tegenslagen. Zo moest het dak van het kasteel worden vernieuwd, terwijl de business zo goed en zo kwaad als dat kon, tijdelijk doorging in het voormalige nonnenklooster. Daar had zij als eerste project gelukkig de kamers voor de meiden reeds gerenoveerd, die konden nu prima tijdelijk als peeskamertjes dienen. Het was kortom een hele toer om de onderneming niet alleen op te zetten, maar ook om deze aan de praat te houden. Haar geldschieters begonnen af te haken, zij zagen het bordeel meer en meer als een bodemloze put. Echter, zij worstelde, maar kwam boven, en hoe!

Quaedvlieg kwam toen op haar pad, zij hadden elkaar leren kennen tijdens een borrel voor investeerders. Later, - na zijn bezoekje aan het bordeel, dat ontaard was in een *bunga bunga* party met een stuk vijf van haar beste meiden en met haar in een absolute hoofdrol als zijn Meesteres, was hij kort daarop, in een vroeg stadium dus, aangehaakt als partner. Zij was allang blij met zijn aanvankelijke voortvarende aanpak, waarbij hij investeerders met het grootste gemak de zo

broodnodige pecunia uit de zak wist te kloppen, onder andere via het programma *Business Class* van B. Mensch. Het geld stroomde binnen.

Haar zakelijke relatie met Donald, de voorkomende Hagenees, charmant, slim en verleidelijk, mondde als vanzelf uit in een persoonlijke relatie. Hij zette haar op een voetstuk, prees haar ondernemerszin en moed om door te gaan en wel ten koste van alles, hield de deur voor haar open, hield lange monologen om te expliciteren hoe mooi hij haar wel niet vond, ging regelmatig met haar shoppen en hielp haar daarna weer in haar jas, overlaadde haar met dure kadootjes, net zolang totdat zij op een keer half dronken in bed waren beland. Hij werd een klein jongetje tussen haar stevige dijen, zo bedeesd. Hij wilde allerlei geile spelletjes spelen en zij was overal voor in. Het fijnste vond hij het als zij met twee handen tegelijk zijn teelballen voorzichtig terugduwde in de holtes waar zij ooit verborgen hadden gezeten. Hoe die er ineens weer uit waren komen floepen! Hij schreeuwde het dan soms uit van de pijn, maar ach, waarom ook niet, zij, Meesteres, was toch de Quaedste niet..? Hij dronk zijn champagne uit haar schoentje, als was was hij in haar handen. Met haar fraaie lange vingers diep in zijn reet, wist zij exact hoe zij haar mannetje's prostaat kon kietelen. Gek werd hij ervan.

Toegegeven, hij wist ook haar op te winden, als zij

weer eens met hoge hakken over zijn gezette pens danste, 't stouterdje dat ze was..zij propte ook rustig haar gestrekte voetje tot diep achter in zijn mond. Dat was nog eens pijpen! Met haar zweep kreeg hij billenkoek. Dat waren mooie tijden en dat alles was nu voorgoed voorbij, bedacht Else, met enige spijt.

De platbodem gleed bijna onmerkbaar door de watergangen in het grottenstelsel. Quaedvlieg had een sigaret opgestoken. Zij vervolgden zwijgend hun weg, die Else duidelijk op haar duimpje bleek te kennen.

Later zorgde Quaedvlieg als vliegende keep voor een constante aanwas van nieuwe meiden die hij *worldwide* wist te ronselen met behulp van die teringlijers van de diverse motorclubs. Hij neukte de dames stuk voor stuk tot ze groen en geel zagen, alles onder het mom van 'de keuringsdienst van waren'. Zij haatte hem daarom inmiddels uit de grond van haar hart. Hij was een aartsleugenaar, zo glad als een aal, een absolute windvaan, seksueel een totaal verknipt misbaksel. Intimiteit zei hem niks. Alsof zij een ding was, zo ging hij met haar om. Een rotzak, een klootzak, een lul. Geen harde kern. En bekakt dat mijnheer was! Hoe bekakter iemand praatte, hoe grotere schoft. Zij kende haar pappenheimers inmiddels. Al die corpballen waren hetzelfde, ons kent ons, als een stelletje afgetrainde apen bestuurden ze hun grote

bedrijven en ondernemingen. Geen gevoel in hun sodemieter, alleen maar erop uit elkaar de balletjes toe te spelen. Allemaal waren ze dan wel *loaded*, maar ook hoogst beklagenswaardig. Geen greintje gevoel in hun donder, stelletje kouwe kikkers. Ze dachten dat alles te koop was met hun stinkende geld. Ze haatte hen, terwijl zij het tegelijkertijd van deze groep mensen moest hebben. Zij wist hoe ze op haar kickten, op haar trotse verschijning en intelligentie. Ze konden de pot op. Aan haar lijf geen polonaise. Zij zou blij zijn als ze voorgoed van die kwal van een Quaedvlieg verlost zou zijn. De pooier! Ze zou ook die klootzakken van de motorclubs allemaal hun congé geven. En de meiden loonsverhoging.

Donald Quaedvlieg, de vrolijkheid zelve, had het op een zingen gezet. Hij kende eigenlijk nog maar één liedje uit zijn studententijd, (Rechten, Leiden), dat hij destijds zong als lid van het *Corps Minerva*:

‘Als ik tweemaal met mijn fietsbel bel, nou dan weet je het wel, nou dan weet je het wel..’ schalde zijn doorrookte stem door de grotten.

Else hield zich op de vlakte en vond er het hare van. Wat een hufter was het toch. Zij kreeg steeds meer de pest in. Zij kon eenvoudigweg niet geloven, dat zij ooit vaag iets gevoeld had voor deze windbuil, met zijn mooie praatjes. Hij had totaal geen klote, dat was het. Het was geen man,

maar een ontaard kind. Dreumes! Zuigeling! Van de vele kwaliteiten die Else bezat, was er één dat ze een *vrouw* was. Na haar studietijd in Leiden was zij op een gruwelijke manier verkracht door zo'n stel corpsballen, na afloop van een reünie in de Citadel. Zij had voorgoed haar seksuele onschuld verloren. Het was dierlijk en primitief geweest en het had haar voor de rest van haar leven beschadigd. Zij had het er niet bij laten zitten. Seksueel misbruik was het enige misdrijf, waarvoor zo'n corpsbal veroordeeld kon worden, terwijl er nul bewijs was dat haar beschuldiging kon stutten, anders dan haar verhaal..Ze geloofde dat ze streed tegen een groot onrecht dat haar was aangedaan. De kakkineuze advocaat van de tegenpartij had het over '*leugenachtige*' beschuldigingen van een uitgekookte vrouw met '*seksuele aberraties*'. In werkelijkheid zou zij gewoon hebben ingestemd met de seksuele contacten. Hoe anders waren de liefhebbende mailtjes te verklaren, die zij nog lang na de vermeende verkrachtingen (*Miss you guys*) aan haar '*vrindjes*' stuurde? Else toonde zich bereid tijdens de kruisverhoren snoeihard tegen welke man dan ook te zijn. Haar allergrootste kracht was haar overtuiging. *Zij* was voortaan de Meesteres, over welke situatie dan ook. Typisch Else. Eerst eindeloos zoeken naar bewijsmateriaal. Dan inconsistenties blootleggen in getuigenissen. En zo de rechter ervan overtuigen dat hij maar één

conclusie kon trekken. Daarbij haalde ze ook flink uit naar politie en justitie, die veel te wantrouwig zouden zijn bij aangiften van seksueel misbruik - (terwijl uit onderzoek gebleken was, dat een *derde* van de aangiftes door vrouwen *fake* was). Dat wist Else donders goed. Het was gewoon ook het door haar noodzakelijk geachte tegengeluid, dat Else allengs meer en meer was gaan oppoetsen en bijvijlen. In haar aanklacht gebruikte zij bijvoorbeeld ook *'dat de daders machtige mannen waren, die met hun geld alles konden krijgen wat zij maar wilden en die daardoor tot het uiterste gingen'*, aldus Else, tijdens het verloop van het proces.

'Edelachtbare, ik kijk dagelijks huilend in de spiegel naar mijzelf en ik zeg: ik ben het slachtoffer van een roedel wolven met de sleutels van het paleis, waar iedereen naar binnen wilde. En wat die beesten van kerels deden was mij gebruiken, en gebruiken, en nog eens gebruiken.'

Het door haar aldus breed uitgevente getuigenis had haar geen windeieren gelegd. Zij kreeg zelfs een riante schadevergoeding. (Al had het haar ook de verdenking opgeleverd minstens net zozeer door grote geldbedragen te worden gedreven, als door haar juridische principes). Als Else haar denkwijze over mannen en seksueel misbruik tot zijn uiterste consequentie doortrok, belandde zij vanzelf bij het standpunt dat vrouwen *altijd*

slachtoffer waren. Zij wist dat dit niet waar was. Zij had echter een speciale radar ontwikkeld voor zaken, waarin die onverzoenlijke houding haar tot voordeel strekte. Er was niets dat voorkwam dat een willekeurige man haar volgende slachtoffer werd. Lang voordat zij weer eens voor een rechter stond, hadden haar beschuldigingen zijn leven reeds totaal overhoopgegooid en ging zij net zolang door, totdat zijn reputatie totaal was vernietigd. Zij was een geweldige zeurpiet. Ze klaagde en ze klaagde en ze klaagde, totdat zij gewonnen had. Het werkte, en hoe.

Na afloop van een laatste proces dat door haar gewonnen was, zei Else deemoedig tegen de rechter het te betreuren dat *'mannen niet meer echt mannen kunnen zijn en vrouwen niet meer echt vrouwen'*.

De boot gleed geruisloos door het grottenstelsel. Quadvlieg schoot zijn sigaret in het ondiepe water. Hij vroeg Else of het nog ver was?

'Wacht maar, je gaat iets heel bijzonders tegemoet. Geduld!'

Else had één echt grote liefde in haar leven gekend. Een paleontoloog was iemand die fossiele resten of sporen van organismen bestudeerde, om daarmee de evolutie van het leven op Aarde in een ver geologisch verleden te reconstrueren. Zij was in een vorig leven in dit prachtvak *cum laude*

afgestudeerd. Ze werkte destijds naast haar studie als suppoost in Leiden, in Het Volkenkundig Museum. Haar vader betaalde dan wel deels haar studie, zij moest zelf ook werken voor de kost - vond hij. Allengs was zij steeds meer gefascineerd geraakt door deze wetenschap, die zich bezighield met de memes van de oertijd.

Vanuit de jaren '60 tuimelde Else als kind, samen met een paar tienerjongens, tijdens het spelen in de catacomben van de Citadel, bijna letterlijk terug in de Oude Steentijd. Ze waren aan de wandel in de lange gang, met slechts een kleine zaklantaarn, toen de hond die ze bij zich hadden, plotseling verdween. Een snelle zoektocht bracht aan het licht, dat het dier vermoedelijk in een spleet in de grond moest zijn gevallen, want ze hoorden hem in de verte blaffen. Dus ontdekten ze - in de geest van Kuifje, waar de jongelui bekend mee waren, de oude stenen trap en begonnen ze aan de gevaarlijke afdaling vijftien meter naar beneden, alwaar het pikkedonker was. Hoe de hond te vinden? De zware eiken deur stond op een kier. Met de zaklantaarn lazen ze de vrijwel vergane tekst op het bord ernaast en huiverden. Ze hoorden de hond binnen ergens blaffen. De spleet bleek dus de ingang van een grottenstelsel! Ze begrepen dat het water te diep was om te voet verder te gaan. Ze klotsten door het water naar de stokoude platbodem. De jongens gaven de boot

een duw, terwijl Else de vaarboom pakte. Zo voeren ze een tijdje, al bomend, de route was met bloedrode verf gemarkeerd. Totdat ze bij een bruggetje belandden, ze stapten uit. De hond klonk vlakbij. Hij blafte luid. Stilletjes schuifelend ging het verder, de brug over, het licht van de zaklamp werd geringer, de lamp was al een paar keer bijna uitgegaan.

Ze traden iets later binnen in de eerste grote grot, waarvan de wanden en het plafond waren bedekt met kleurrijke schilderijen van dieren: bizons, oerossen, leeuwen. Op mysterieuze wijze waren de grotten verder versierd met decoraties: handafdrukken, en nog meer tekeningen van grote wilde dieren. Een van de jongens vertelde later dat ze verbijsterd in de grot begonnen rond te rennen *'als een groep wilde indianen, die een oorlogsdans opvoerden'*. Een ander herinnerde zich hoe de getekende dieren in het flikkerende licht van de lamp als in een spannende animatiefilm leken te bewegen.

'We werden helemaal horendol', zei weer een ander, 'ook al zal de verzadiging met koolstofdioxide in die slecht geventileerde grot daar wel iets mee te maken hebben gehad. We schreeuwden het uit.'

Die ander, dat was Else, zij wist er toen al alles van. Zij was ervan op de hoogte dat je in sommige

grotten hevige hallucinaties kon krijgen. En dan die silhouetten van handen, uitgespreid en gedrukt op een achtergrond van oker. Van mannen, vrouwen, kinderen! Het gaf Else de meest intense, unieke emotie die zij ooit had gevoeld. Zij voelde *intimiteit*, zo sterk wist zij zich verbonden met deze oermensen.

Else had dit verhaal uit haar jeugd in geuren en kleuren opgedist aan Quaedvlieg en terwijl zij nu in de de Animale Zaal rondliepen, gaf zij hem verdere tekst en uitleg. Donald vroeg zich steeds meer af of hij er geen spijt van zou krijgen, dat zijn relatie met haar voorgoed voorbij was. Hij versleet vrouwen als schoenen, elke maand kocht hij wel weer een nieuw paar. Voor deze sjeke hoeren-madam, en nog wel van adel, had hij echter van meet af aan een zwak gehad. Wat was het toch een veelzijdige en bijzondere vrouw! Hij had dit nooit achter haar gezocht. Wat praatte ze begeesterd over die plaatjes uit de oertijd! Hij was via een vrindje van de *Heeren van Smirna* achter haar wrange ervaringen uit het verleden gekomen. Zij was getraumatiseerd, zoveel was duidelijk. Mannen kwamen nu eenmaal op haar af als vliegen op de stroop. Zij vrat ze bij bosjes op, met huid en haar, om ze daarna weer net zo hard uit te spuwen. En altijd was *zij* de Meesteres. Zij was eigenlijk gewoon de juiste partij voor hem, verdomme. Jammer dat haar vader het familie-

kapitaal er helemaal doorheen gejest had, dat was hem anders vast ook wel gelukt.. Hij luisterde nog maar met een half oor naar haar relaas. Wat deed hij hier nu eigenlijk nog? Kwam er ooit een einde aan haar verhaal? Waar bleef toch die verrassing?

Else gaf hem te kennen dat hij nog even geduld moest hebben. Hij moest echt op zijn vingers bijten om haar niet uit te schelden.

Pffff.

Uiteraard leidde de grotkunst later tijdens haar studie eveneens bij haar tot de vraag: *wat betekent het?* Het zal geen verrassing zijn dat zij eerst met een religieuze interpretatie op de proppen kwam. Of betrof het wellicht rituele en magische, sjamanistische geloofs- bijeenkomsten? Zo zette zij jarenlang haar tanden in onderzoek naar de betekenis van de afbeeldingen onder de Citadel. Haar viel ook nog iets anders op: de totale afwezigheid van *menselijke* afbeeldingen. En er was, - vreemd genoeg, ook geen enkele wetenschappelijke opmerkzaamheid voor deze afwezigheid. Else promoveerde uiteindelijk dan ook op deze door haar al vroeg gesignaleerde lacune. Er was sprake van een onverklaarbare fascinatie van de paleolithische mens voor *wilde dieren*. De essentiële rol die deze wilde dieren speelden in hun dagelijkse bestaan, was wellicht een duidelijke verklaring voor het kleine aantal

representaties van menselijke wezens? In de paleolithische wereld namen de schaarse mensen in welke grot, waar dan ook ter wereld, *niet* de voornaamste plek in. En de paar poppetjes die wel werden aangetroffen in grotten als Lascaux en Chauvet straalden bepaald geen triomf uit. Gemeten naar de normen van onze tijd cijferden ze zichzelf in extreme mate weg en waren ze, vergeleken met de dieren om hen heen, pathetisch zwak. Onze voorouders namen een *lage* plek in de voedselketen in, althans vergeleken met de megafauna. Tegelijkertijd waren zij in staat om te begrijpen *en* te verbeelden hoe laag die plek was. Zij wisten dat ze ook maar 'aas' waren, 'vlees' en zij leken ook te wéten, dat ze wisten dat ze vlees waren - vlees dat kon denken. Een lichamelijke lus. Bewustzijn. Van de mens als diersoort.

Paleolithische kunstenaars kozen er hoe dan ook, ondanks hun voorkeur voor naturalisme, zelden voor om mensen af te beelden. Als ze dat wél deden was het in relatie tot dieren. Zagen ze zichzelf echt zo? Else was hiervan overtuigd. Ook omdat een aantal van hen in andere grotten een dierenattribuut had: een staart, een vogelbek. Dat wees volgens Else ook op 'verzonnen' figuren, niet op realisme. Het deed haar denken aan de Minotaurus, half mens, half stier. Of aan het ruim dertig centimeter hoog ivoren beeldje van de 'leeuwenman': een menselijke figuur met een

leeuwenkop, een vondst in de een of andere Duitse grot. Zij zag de afbeeldingen meer als een fantasiewereld, of misschien ging het zelfs om een soort sjamanistische verbeelding van een *ánder*e, tussenwerkelijke wereld. Hoe dan ook die van de mens, die zich een dier voelde.

Neem die beroemde '*vogelman*' van Lascaux, waar een poppetje met een lange, dunne erectie achterovervalt bij het naderen van een bizon. Een grote bizonstier, opengereten door een speer die bij zijn anus naar binnen gaat en bij zijn seksuele orgaan naar buiten komt, staat boven de liggende man. Die man, de enige menselijke figuur in de grot verkeert in een trance. Hij draagt een vogelmasker; zijn fallus, stijf, wijst naar de doorboorde stier; een werpspies ligt op de grond bij zijn voeten; en naast hem staat een staf met aan het uiteinde het beeld van een vogel. Achter deze achteroverliggende sjamaan staat een grote neushoorn, die zich ontlast als hij wegloupt. Dit is een afbeelding van een wel zeer ongepolijste, seksuele interactie tussen een mensachtige en twee veel grotere, sterkere dieren. Pornografie?

Quaedvlieg moest hier hard om lachen. Zij had gelijk. Dat was porno! Hij begon nu toch ook iets beter de tekeningen te bestuderen.

Er was nog iets met grotten. Als er nl. *iets* bijzonders aan grotten was, was het dat zij ideale

verzamelplaatsen waren. Ze waren niet alleen opslagplaatsen voor kostbare *'kunst'*, maar ook verzamelplekken voor mensen, soms wel honderd tegelijk in de grotere grotten, zoals die onder de Citadel. Voor paleontologen, - met name degenen die neigden naar sjamanistische verklaringen, zoals Else, duiden zulke ruimtes onvermijdelijk op rituelen, waarmee de gedecoreerde grot een soort kathedraal werd, waarin mensen bijeenkwamen om het *'hogere'* te ervaren. Hun beeldende kunst kon dus ook slechts één onderdeel zijn geweest van een geestverheffend totaaltheater. Onlangs was veel aandacht besteed aan de akoestische kwaliteiten van grotten en aan de manier waarop zij een ontzagwekkend galmend geluid konden genereren. Mensen zongen, scandeerden en drumden, keken naar de levensechte dieren om hen heen en werden misschien zelfs *high*: de grot als een ideale plek voor een *rave*. Misschien consumeerden ze ook wel *'magische paddenstoelen'* die ze in het wild hadden gevonden, en schilderden ze *dán* de dieren, een mogelijkheid die werd gesuggereerd door hedendaagse berichten over Afrikaanse rotskunstenaars, die zichzelf in een staat van vervoering dansten voordat ze aan het werk gingen. Else sprak dit soort sjamanisme aan. Hoe dan ook, het grottenstelsel was het beeld van het leven als magisch labirint, een doolhof. Else's eindconclusie was dan ook:

‘..het is één groot mysterie..we zullen het misschien wel nooit weten’.

Donald Quaedvlieg begon steeds waziger te kijken. Hij keek stiekem op zijn horloge, een Chopard L.U.C. All-in-One 'Janus Watch' - (a € 369.500.-) Een interessant horloge: een *limited edition*, met maar tien horloges in roségoud en platina. De bijnaam van dit horloge was Janus, vernoemd naar de Romeinse god Janus die twee gezichten had. Waarom? Dit horloge van Chopard had ook twee gezichten. In de vorm van twee wijzerplaten, dan. Als je het horloge omdraaide keek je niet naar een kast of uurwerk, maar naar een tweede wijzerplaat. De L.U.C. All-in-One was namelijk zo gecompliceerd, dat alle info niet op één wijzerplaat paste. Je kon op dit horloge namelijk de uren, minuten en seconden lezen, maar ook de datum, dagen van de week, maanden én jaren en het horloge bleef ook correct lopen in schrikkeljaren. Dan kon je nog de maanfase aflezen, dag- en nachtaanduiding en tijd van zonsopgang en zonsondergang. Het kostte wat, maar dan had je wel een heel bijzonder horloge met interessante specificaties. Alles goed en wel, hij moest er nu toch echt weer eens van door. Hij wilde zijn huisbank bellen, dat er de broodnodige *pecunia* in de pijplijn aan zat te komen. Hij stond namelijk flink *debet*, en ze bleven daarover maar aan zijn kop zeiken.

Else's blik rustte heel even op hem, hij keek pijlsnel veelbetekenend op zijn horloge. Een slecht toneelstukje. Ze ging gewoon door. Else wist voorlopig van geen ophouden over haar grottekeningen. Wel, hij zou haar nog vijf minuten gunnen, maximaal, en dan: *exit*. Hij oefende vast de beste smoes in zichzelf: 'Zeg, *de Braecke*, Engeltje, ik heb nog meer te doen, ik moet ook nog langs Barry Mensch..'

Zo was grotkunst Else alles waard, omdat onze paleolithische voorouders, met hun obsessies voor wilde dieren, hun gezichtsloze menselijkheid en hun vermogen tot frivoliteit, iets leken te hebben geweten, wat wij ons nog maar moeilijk konden voorstellen. Zij wisten wat hun plaats in het grotere '*plan der dingen*' was, en die was niet erg hoog. Dier onder de dieren. Meer niet. Dit leek hen tot lachen te hebben aangezet. Tenslotte hield Else een warm pleidooi voor de natuurfilosofie van de Markies de Sade. Wij maakten onderdeel uit van een wrede, roofzuchtige en gewelddadige natuur. Eten of gegeten worden. De ene soort vernietigde genadeloos de ander, verslond structureel de lagere, om zelf te overleven. Duizenden pagina's lang etaleerde de nog in het ancien régime geboren edelman in zijn werken een afschuwelijk wreed universum vol types, waartegen de Marc Dutroux's van onze tijd bleek afstaken. En het ergste was dat deze nooit ophoudende orgie van

misdad en seksueel geweld onverkort door hem werd goedgepraat, letterlijk zelfs: het *goede*, datgene wat ethiek en moraal hoorde aan te prijzen, dat waren bij hem zaken als verraad, laster, diefstal, omkoperij, corruptie, pijniging, verkrachting, verminking, foltering en moord. In die *'deugden'* vond de mens zijn vervulling, daarin lag zijn ware vrijheid. Dat het Sade niet alleen om controversiële verhalen, maar om filosofie en waarheid te doen was, dat hij zich uitdrukkelijk schaarde onder het project van de Verlichting, ontging de meeste lezers. Met zijn verregaande misdadigheid volgde de Sadeaanse held niets minder dan de natuur zelf. Daar lag de grond van onze totale vrijheid en als die natuur door de mens opgelegde ethische wetten kende, dan kende ze evengoed de noodzaak om die te doorbreken. Sade beriep zich op de ware literatuur, het niet ontkennen van wat in het Sadeaanse oeuvre het meest apert was: dat alles om gore, misdadige seks draait. Wat deden auteurs met die misdadigheid, in welke mate omzeilde of verdrongen zij die en hoe poogden zij het gevecht met die haast niet te verhinderen verdringing toch te winnen? Eén concept uit het arsenaal van de Sade schitterde: *jouissance*, genot. Echter, wat we voor de hemel van het gerealiseerde *goede* hielden, verborg een radicale hel van het *kwaad* in zich. En dit kwaad – dit radicale *verlies* van welke normering dan ook waaraan het subject zich in het

genot overgaf – situeerde zich in het hart van Sades' ethiek. Het was nooit meer anders, dan dat de mens zich *totaal* verloor. Zoals bij een geslaagd seksueel orgasme dat men pas '*gewaar werd*', wanneer het voorbij was. Sade focusde op het doorbreken van elke wet die hem afhield van datgene waar hij heimelijk (onbewust) op uit was: de vernietiging van het ethische subject. Sades' ethiek was een manier om te ontsnappen aan de ethische finaliteit, aan het einddoel dat zij in zich droeg: onderscheid maken tussen goed en kwaad. Die dubbelheid tekende de mens. Dit veranderde zonder meer de paradigma's, waarin de ethiek moest worden gedacht. De mens moest de ruimte krijgen om *tegenover* de wet te staan, om buiten welke ethische wet dan ook te vallen. En de mens volledig respecteren in wat hij was, betekende in de moderne tijd hem erkennen in die aan elke wet ontsnappende *jouissance*. Sades' fantasma-gorieën lieten zien wat dat betekende, wanneer men de grens van de wet voorbij ging en het werkelijke verlangen *reëel* werd bevredigd: in plaats van de vervolmaking, resulteerde het in de vernietiging van de mens. Weg ethiek! Wat volgde was de beschrijving van de hel, die hemels was. Voor die ruimte, voor die distantie tussen de mens en de wet waarvan hij het subject was, moest een moderne ethiek plaats inruimen. De sadist de Sade zette een scène op waarin het slachtoffer uit een diep verborgen en verboden verlangen met

alle mogelijke pijn werd overladen, juist om dat ethische verbod van dat heimelijke verlangen naar die allesomvattende pijn te loochenen. Het slachtoffer moest niet zozeer dood, hij moest *in* zijn sterven bewijzen dat sterven niet bestond. Hij moest de sadist laten zien dat hij '*stierf van niet te sterven*'. Kortom, het unieke van Sade's filosofie en waarheid bleef, dat de mens niet zonder meer met de ethische wetten, - die hij zichzelf had opgelegd, samenviel.

'We zijn geen engelen, we hebben lichamen', om het met een quote van de bekende mystica Teresa uit Avila te zeggen..'

Ook Else wist dat er iets groters in haar werkte dan zij zelf was.

'Ik zie duidelijk dat alles wat ik nu ben, tot mij gekomen is door deze openbaringen en extases in de grot; het heeft niets van doen met mij. Ik ben niet meer dan een *tabula rasa*.' *

Eindelijk! Else vroeg Donald of hij er nu helemaal klaar voor was om kennis te maken met haar nieuwste, *tussenwerkelijke* attractie?

Quaedvlieg knikte haar gretig toe en tikte veelbetekenend op zijn veel te dure horloge. De tijd stond heel even stil. Op dat moment duwde Else de fakkel in zijn gezicht. 't Werd aardedonker. Alleen zijn gruwelijk geschreeuw was nog te horen.

* **Tabula rasa** (Latijn, schone lei, onbeschreven blad) is het idee dat mensen worden geboren als onbeschreven blad – zonder kennis, vaardigheid en persoonlijkheid – en volledig afhankelijk zijn van waarneming en ervaring om de geest te vormen.

21

Eindelijk, zaterdag! Bruno Brouwer lag op zijn bed bij te komen van al zijn belevenissen. *De foto uit de brochure van zijn geliefde pauwtje prikte op de muur naast zijn hoofdkussen: Cleopatra, die - omringd door het legertje gemaskerde mannen met zwarte capes om met in hun handen godbetert vorken en messen -, met wijd opengesperde benen haar prachtpoes aan den volke liet zien. Hij kon niet wachten tot het avond was. Hij zou haar weerzien, de godin van de nacht. Om 24.00u werd hij bij de ingang naar de catacomben verwacht, voor een meeting met 12 deelnemers aan het *Geheime Genootschap Compatible*. Hij had de gehele dag rondgezworven door de Citadel en niets gegeten. Je moest nuchter zijn voor de nachtelijke bijeenkomst van het Geheim Genootschap. Waarom dat nu ook weer was? Hij kon het zich niet eens meer herinneren. Geen idee! Dat was nu juist ook zo aardig aan het bordeel Paradise Now, het *onverwachte*. Overal in de Citadel werden de bezoekers op de meest onwaarschijnlijke attracties getrakteerd. Behalve de reusachtige aankomsthal met de open haard, de lange tafel met spijzen, de talloze *chaises longues* en zo meer, had je op de eerste verdieping de diverse Zalen, de Rode Zaal met het draaitoneeltje, de Blauwe met het ijsbaantje, de Gele met het speeltuintje, en de Groene met het*

doolhofje. In de torenkamers plonsde je in de jacuzzi's. Zelfs op de toiletten kon je nog een hoertje pakken, als dat werkelijk je natte droom was. En in een bezemkast onder de trap, had hij een meid luidkeels tekeer horen gaan met de een of andere Turkse lijfwacht. Die gast hoorde ongetwijfeld bij de Clan van Sen, zoals een van de loslopende meisjes hem had uitgelegd. Die Sen zelf was dan wel 'n vrijwel onzichtbare zware jongen, diens vrouw Yasemin was hij al wel tegengekomen in de Hamman. Op zich een prachtvrouw.

'Wil je dat ik een buikdansje voor je doe?' had zij hem allerliefst gevraagd tijdens hun vriendelijke conversatie, waarbij zij zachtjes haar borsten vlak voor zijn neus heen en weer wiegde, maar daar had hij haar hoffelijk voor bedankt. Nooit je neus steken in andermans borsten, eh..zaken. Straks kreeg hij nog een kogel door zijn kop, die Sen was berucht. Ach nee, dat was het helemaal niet. Zelfkritiek, zo slecht nog niet..ook al vond hij het een verdomd aardige vrouw, hij wilde zijn kruit nog niet verschieten. Hij moest dag en nacht aan Else denken, en vooral aan haar heerlijk vulkanische vulva, waar hij met zijn tong net niet bij kon komen. Gek, dat was hij van haar. Helemaal hoteldebotel, hij kon er niets aan doen. Die blik in haar ogen, voor één beurt met haar zou hij tien keer de aarde rondwandelen. Promis! Mijn God, hij leek wel een

jongetje van 14 wiens testosteron uit zijn oren kwam druipen, zo geil was hij van haar. Deze jager ging het haasje schieten..Hij wist dat zij de steen was die hem meetrok, de diepte in. Zij benam hem de adem. Hield hij van haar? Was dit nu echte liefde? Verdomme, hoe kon hij dat nu weten? Hij was zo lang alleen geweest. Nooit echt verliefd geweest. Zij wees hem af! Zijn mannelijkheid kon dat niet aan. Wie zat er nu op zoveel ellende te wachten? Hij dus.

's Ochtends had hij alle winkeltjes hogerop in de Citadel nog binnenste buiten gekeerd. Hij trof daar onder meer een cappuccino-barretje, een delicatessenzaak, je kon naar de kapper, er was een parfumerie en tenslotte een kadoshop van niveau, met de fraaiste hebbedingetjes. Alles volstrekt overbodige zaken natuurlijk, peperduur! Maar hij had het nu eenmaal in zijn hoofd gezet om een kadootje voor haar te kopen. Geld speelde even geen rol. Hij ging na veel wikken en wegen voor een prentenboek met Japanse pretprenten.

'n Originele Shunga houtblokprint! しゅんがーあかつきの - Met maar liefst 12 verschillende pagina's met erotische prenten uit de Meiji periode (1868-1912). Het boekwerkje begon met een tekening van een grote jachthond, met de kop van een gigantische slappe penis. Hij voelde vaag een zekere gelijkenis..

Voor zijn oude moedertje in Den Haag had hij een ring gevonden. Materiaal: Emerald gouden ring van geel goud Materiaalfijnheid: 18 karaat. Maat: 64. Totaal gewicht: 10,08 gr. Staat: Uitstekende conditie, nauwelijks gebruikt met minimale tekenen van slijtage. Hoofdsteen: Smaragd.

Nu was hij wel zo'n beetje door zijn budget heen. Hij ging ervan uit dat hij binnen afzienbare tijd wel zou switchen naar een betere *job*. Hij dacht na over zijn moeder, die zo volgevreten was dat zij nooit meer buiten kwam. Zij zat de godganse dag in een fauteuil bij het raam, op haar neus het gouden brilletje en dan maar drinken. Met de TV aan kon zij de hele dag terugschelden naar het scherm, echt een uitkomst. Zij was echt schat- en schatrijk en tevens zo krenterig als een schatrijk iemand maar zijn kon. Bruno kon niet ontkennen dat hij zelf dikwijls een gat in zijn hand had. Geld moest rollen, vond hij.

'Je hebt zeker weer ping-ping nodig?' was het eerste dat ze vroeg als hij weer eens na lange tijd op bezoek kwam in de bejaardenflat aan de Laan van Meerdervoort. Hij zou het liefst de dure cycloam in fraaie aardewerken pot, die hij op de valreep van zijn laatste centen gekocht had, op haar bepruikte ouwe harses kapot geslagen hebben, maar dat vond hij bij nader inzien toch te zonde. Hij hoefde haar stinkende poen niet. Hij hield zo ook wel van haar, op zijn manier.

En ja hoor, nu commandeerde zij hem al bij zich. Hij moest en zou haar omhelzen, *Befehl ist Befehl*. (Aan haar Duits mankeerde niets. In de oorlog had zij het aangelegd met Duitse officieren). Hij, haar liefdesbaby! Tranen biggelden over haar wangen. Altijd had zij hem behandeld alsof hij haar schoothondje was. Tot zijn 14e moest haar lieverdje bij haar op schoot komen zitten. Zij duwde dan zijn hoofd tussen haar borsten, waardoor hij vaak een stijve kreeg. Zij deed dan net alsof ze het niet merkte en bleef almaar onzinnige *gibberish* koeren boven zijn verwarde hoofd, dat zich geen raad wist met al dat bollende vrouwenvlees om zich heen. In het geniep noemde hij die grote tieten van haar '*hoempa-tetters*', een typisch Haags woord dat hij van zijn verkeerde vrindjes uit de achterbuurt opgestoken had. Hij probeerde zich weleens voor te stellen, hoe zijn vader en moeder de liefde hadden bedreven met elkaar, maar dat bleef helaas rijkelijk vaag. Of zou hij dan toch een kind zijn van eh...een van die Duitse officieren? Zij noemde hem '*M'n ongelukje*'. Zijn vader haatte kinderen. 't Zou zo maar kunnen..hij, een bastaard! Ach, waarom ook niet. Zijn moeder wist dat hij naast zijn job bij Buitenlandse Zaken ook *politieke ambities* koesterde. Dat vond zij maar niets, zei ze pissig.

'Straks ga je nog daadwerkelijk de politiek in en dan ben je wel je vaste baan bij BZ kwijt.'

Laat maar praten, ze snapte er toch niets van.

En zo lag Bruno zijn kale-kouwe-kakleven te overdenken. Zo hij iets was, was hij een Hagenees. De stad had toch een bepaalde kosmopolitische allure. Tegelijkertijd voelde je er de *nationale* geschiedenis, onder meer door de aanwezigheid van het Binnenhof. Hij was op het Haagsche Aloysius Gymnasium een uitblinker gebleken in de debatingclub, godbetert. Ze speelden regelmatig parlementje en hij had het hoogste woord. Hij was een politiek dier, zoveel was zeker. Hij had zijn zegje, over welk onderwerp dan ook. Na zijn studie Engels kreeg hij zijn eerste baantje in de diplomatieke dienst. Hij was niet bepaald rechts, maar zelfs extreem rechts. Tja.

Alt right. Hij had zich aangesloten bij het Platform van Democratie. De Grote Leider had *hem* op het oog als een van zijn meest veelbelovende discipelen. Terry Bidet was een keer aanwezig geweest op een ledenraadsvergadering van *Erkenbrand*, een genootschap van *alt right* angehauchte academici in Leiden, alwaar Bruno een gloedvol betoog hield tegen de globalisering in het algemeen. Sinds 2015 had de organisatie Erkenbrand zich ontwikkeld tot een klein fenomeen. Zeer extreme denkbeelden, gebracht op hoogst intellectuele wijze. Hoogopgeleide leden en een groeiende achterban van sympathisanten herkenden zich in het *alt-right* gedachtegoed van

anti-immigratie en zelfs openlijk racisme, anti-feminisme en good old antisemitisme. Er was een dringende behoefte aan leden met een hoog IQ, er bestond duidelijk behoefte aan het veroveren van de macht. Bruno had het doorzettingsvermogen *en* de wens te infiltreren in politieke partijen. Met het gestaalde kader van academici, een flinke dosis zelfverzekerdheid en verschillende lijntjes naar Platform voor Democratie (PvD) verwierf Erkenbrand ook daadwerkelijk invloed. Binnen twee jaar was het een organisatie, die voor extreemrechtse maatstaven opvallend grote bijeenkomsten hield. Bruno was één van de voortrekkers. Als actief bestuurslid sprak hij de jonge achterban aan en gaf hij debattraining. Daarnaast trad hij op als spreekstalmeester op evenementen. Landelijke bekendheid zou hij pas later krijgen, vanwege zijn uitspraken over IQ-verschillen tussen rassen en volkeren.

'Ik had ook graag gezien dat het anders was, dat zwarte mensen hyperintelligent waren, dat Surinamers het hoogste gemiddelde IQ van de wereld hadden. Maar het is niet zo. Wat is daar nou weer mis mee? Dat is al lang bewezen. Dat is wetenschap.'

'Onze ideeën vinden steeds meer weerklank' schreef Erkenbrand-lid Bruno Brouwer trots, toen hij in hun clubblad na 5 jaar terugblikte op de korte geschiedenis van zijn organisatie.

‘Anderen gaan nu aan de haal met onze ideeën over ras en IQ’ legde hij uit. De politieke en maatschappelijke tegenstand die Erkenbrand ondervond was zwaar, *‘..maar we worden beloond met een toenemende populariteit van onze ideeën’* zo eindigde hij optimistisch. *‘Dus, doorgaan zo!’*

Dat optimisme was niet onterecht. Het extremistische gedachtegoed van Erkenbrand werd niet breed gedeeld in de samenleving, maar vond wel degelijk gehoor, met name onder jongeren. Ondanks de streng inhoudelijke screening van nieuwe sympathisanten en de geheimzinnigheid rond bijeenkomsten, groeide de directe achterban van Erkenbrand. Mede dankzij Bruno's toespraken. Zo was hij ook voor vrij wapenbezit. En voor de doodstraf.

‘Volkert en Mohammed B. hadden we meteen moeten poppen.’

Hij achtte het executeren van een pedoseksueel goedkoper dan hem levenslang op te sluiten.. Bruno stond op om in zijn bagage te zoeken naar de tekst. Hij ging op bed liggen en knipte de lamp aan. Zijn blik gleed opnieuw even langs de muur met de foto van *haar*. Hij las zijn in kleine kring best wel beruchte, geroemde toespraak nog eens door. Hij zag het helemaal voor zich. Hij zou een nieuw leven beginnen. Als politicus. Met haar naast zich zou het lukken. Hij zou haar inpalmen.

Haar voorstellen aan zijn moeder. Ze zou trots zijn.

‘Waar willen we naartoe met ons mooie Nederland? De politieke elite, tot aan de VVD toe, bestaat immers uit globalisten die een Europa zonder grenzen wensen, waarin nationaliteit, identiteit en eigen cultuur niet meer bestaan. Een Europa waarin ‘iedereen gelijk’ is. Een regelrechte nachtmerrie! Al die politieke partijpoppetjes draaien mee met het grote geheel, zoals dat is uitgedacht door de neomarxistische globalisten in de Europese Unie en andere gevaarlijke mensen, zoals George Soros. Wij, de mensen in het land willen dat helemaal niet. En trappen er niet meer in. En die groep wordt almaar groter en groter. Wat wij allemaal voelen, weet Terry Bidet, - hier aanwezig. altijd mooi compact te verwoorden. NEXIT, NU!

Bruno herinnerde zich het stormachtig applaus.

De politieke leiders van het globalisme hebben niets op met hun eigen burgers en het kan ze weinig schelen dat onze ‘gasten’ die ze ons in de maag splitsen, moordend en verkrachtend huishouden hier in Europa. Het gaat met name om het destructieve gedrag van een bepaalde groep mensen, die hierheen komen als gelukszoekers. Vrijwel allemaal mannen. En massaal! Genoeg is genoeg. Uitzetten, kalt stellen!

Je merkt en ziet aan alles dat onze neppolitici hier

geen boodschap aan hebben. Voor hen zijn slechts hun eigen riante posities van belang. Schande! Wanneer onomstotelijk vaststaat, dat een groot percentage van immigranten die je binnenhaalt, een grote bedreiging vormt voor de eigen samenleving en dat het zelfs burgerlevens gaat kosten en je doet vervolgens of je neus bloedt, en je zet de deur wagenwijd open, dan heb je niets op met je eigen land en je eigen burgers. Dan ben je gewoon fout. En al helemaal wanneer je zelfs actief bezig bent immigratie te bevorderen, zoals die engerd van een Timmermans. Vandaar dat deze man ook zo le-vens-gevaar-lijk is. Hij doet niets onder voor de propagandisten van de Nazi's in WOII, hoe politiek incorrect dat ook mag klinken. De man staat zelfs in de Donald Duck!

Homerisch gelach had geklonken.

Het is belangrijk voor het oude partijkartel, dat ze het volk achter zich hebben staan. Dat lukte altijd vrij gemakkelijk voordat het internet opkwam, tegenwoordig wordt het moeilijker en moeilijker voor ze. Nu zijn we op een punt gekomen, dat het mede dankzij de sociale media de andere kant op gaat en dus halen ze alles uit de kast om de publieke opinie te hersenspoelen. De meest bizarre verschijnselen doen zich voor. Greta Thunberg als de furieuze aanvoester van de klimaatgekkies, een 'racisme'probleem dat de oudere blanke mannen zouden hebben, noem het

allemaal maar op. Alles om die migratiestroom maar door te kunnen laten gaan en de klimaatplannen er doorheen te jassen. Er wordt kortom alles op alles gezet voor de ultieme controle over de burgers, vanuit een centrale macht in Brussel. En de nationale staatsmedia moeten ons een wereldbeeld inpraten dat absoluut niet overeenkomt met de werkelijkheid. Probleem voor deze door en door slechte mensen is dat de gewone burgers wakker worden. Wij hebben internet en alle informatie is voor iedereen beschikbaar. En die verandering van de publieke opinie kunnen ze nooit meer tegenhouden. Er ontstaat zo een massabeweging, wereldwijd, omdat de nationale mens slimmer en beter geïnformeerd is en die massabeweging zal dus alleen maar groeien!’

Ook hierop volgde langdurig applaus.

‘We moeten zo snel mogelijk een eind maken aan de huidige absurde situatie, waarin de gevestigde politici in blinde paniek zijn en de meest bizarre leugens verspreiden over ons klimaat, heksenjachten op boeren uitvoeren en hysterisch om zich heen slaan met de meest bizarre maatregelen. Stikstof? 100km per uur! Weg met de landbouw! De helft van de boeren laten stikken! Let wel, we hebben het hier over de mensen die ons dagelijks voedsel verbouwen.’

Gejoel en boegeroep was opgestegen.

‘Wat het nog het meest hilarisch maakt, is dat ze helemaal niet in de gaten hebben, dat de gemiddelde burger feitelijk toch echt een correcter wereldbeeld heeft dan zij zelf. Zij zijn gewoon ziende blind! Want ook van die partijdige rechtspraak moeten we af! Weg met de door en door politieke vonnissen. Rechters op de stoel van de politiek, de bezem moet erdoor! Er is een kaste ontstaan van foute D’66 rechters! Hilarisch of niet, deze mensen zijn intussen allemaal, stuk voor stuk, doortrapt, slecht en gevaarlijk. Grote schoonmaak!’

Het luidruchtig scanderen van zijn naam: *‘Bruno, Bruno, Bruno..’* daverde noch na in zijn oren.

‘Laten wij ons als Erkenbrand hard maken voor een gezamenlijke alt right organisatie, om te beginnen in de Benelux. Het maakt niet uit of je meer Nationaal Socialist of Libertariër bent, als je maar een ‘ras’realist bent en je eigen mensen en cultuur wilt behouden. Laten we hopen dat we een tweede Proces van Neurenberg krijgen in de nabije toekomst. Want onze huidige politieke leiders zijn verantwoordelijk voor de vele slachtoffers die zijn gevallen ten gevolge van de massa-immigratie. En dat heeft niets met racisme te maken, wat ik hier poneer. Iedere Nederlander zal echte hulpbehoevenden willen helpen. Wij

vinden echter dat de eigen cultuur zuiver moet blijven en eisen dat alle moslims en andere immigranten vertrekken. Europa vanaf heden dominant blank houden, dat is gewoon gezond nationalisme. Nederland, wordt eindelijk wakker, ga de straat op, kom in actie, nu!

Hij kréég me toch een orkaan van applaus! Terry Bidet was hem zelfs om de nek gevallen, onder gejuich. Bruno streelde heel even met zijn vinger langs de vulva van Else op de foto. Met haar beeld in zijn hand, kuste hij de kut van Cleopatra, en hilde, van geluk.

22

Er werd geklopt. Bruno die nog half lag te soezen over zijn eigen heldenrol bij Erkenbrand en hoeveel indruk hij wel niet zou maken op zijn Cleopatra in zijn rol als politicus, schrok wakker. Wat zullen we nu krijgen? Zeker één van de hoertjes die haar diensten wilde komen aanbieden? Hij schoot een kamerjas aan en opende de deur van zijn appartement. Op de gang stond een ruig uitziend heerschap, geheel naakt, met een volle baard en behangen met veel kettingen en armbanden. De grijsaard snoof even, schraapte zijn keel, en stak toen zijn hand uit. Hij stelde zich voor als Philippus Bestevaer, uit Amsterdam..Bruno schudde de man de hand. Krijg nou wat, asjeblijft zeg. Herenliefde zat bij Bruno niet in het pakket. Hij was niet van plan om masculien zijn gat te laten vullen en zeker niet door een bejaarde ouwe hippie. Bestevaer bleef hardnekkig staan zwijgen.

Who the hell was this guy?

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg Bruno in de stille hoop dat de man: ‘Niets.’ zou antwoorden.

‘Ik wou je even spreken, beste Bruno. Het is nogal delicaat. Vind je het erg als ik even bij jou naar binnen glip?’

Philippus schoot - voordat Bruno er enige erg in

had - langs hem, zodat hij stomverbaasd moest toezien hoe de oude man *in no time* plaats nam in zijn enige fauteuil.

‘Bezwaar als ik je tutoyeer, m’n beste?’ vroeg Bestevaer gnuivend, terwijl hij Bruno van onder zijn borstelige wenkbrauwen doordringend aankeek.

Bruno ging op bed zitten en was eigenlijk wel blij met enige afleiding, de tijd kroop immers maar moeizaam voorbij.

Voordat het 24.00u. vanavond was..en zo vergat hij wellicht dat hij stierf van de honger. ‘*Philippus*’ was de voornaam, wat een figuur zeg! De man zat meteen op zijn praatstoel en schilderde lukraak een vermoedelijk veel te innemend portret van zichzelf. Ouwe schurk! Hij had de nodige mensenkennis opgedaan, na al zijn omzwervingen over de aardkloot. En niet te vergeten, na vijf huwelijken. Hij sprak graag over ‘*mijn eerste*’, of ‘*mijn derde*, ‘*mijn vijfde*’. Zijn vijfde ex was jammer genoeg geen poetstype. Zij was Duitse, dus kon je dat ook niet verwachten. Punt was, hij was gek op Griekenland. Hij zwierf al in de jaren zestig rond op de Griekse eilanden in een oude VW-bus en nam willekeurig een veerboot om zo naar Rhodos, Naxos, naar Paros of Lesbos te hoppen. Slapen deed hij het liefst op het strand, bij voorkeur met een paar lokale schoonheden links en rechts van

hem en aldus lag hij er dan meer dan warmpjes bij. Het mooie van de jaren zestig was immers dat je je lichaam deelde met iedereen die dat maar wou. Dat was tegenwoordig wel anders. In de USA was na de opkomst van *Me Too* een nieuw Victoriaans tijdperk aangebroken. Als je even per abuis je hand op de fraaie kont van een mooie vrouw legde, smeten ze je het liefst meteen in de gevangenis.

Bulderend gelach, Bruno glimlachte, besmuikt.

‘Je moet weten, m’n beste, dat ik destijds zelf mijn boeken uitgaf, en wel in het oud-Grieks. Het betrof commentaren op allerlei erotische teksten, die ik zelf bijeen gesprokkeld had, omdat ik die de moeite waard vond. Op het Gymnasium werden bij het vertalen uit het oud-Grieks erotische passages stevast overgeslagen. Socrates die zich lekker liet pijpen door een jongetje? Verboden toegang. Dit was dus mijn wraak. Deze werkjes ventte ik eigenhandig uit tijdens mijn tochten door Greece. Meestal in ruil voor een avondje of wat gastvrijheid, *all in*. Dus inclusief het nachtelijke afscheidskado van de vrouw des huizes.’

Brede grijns, Bruno lachte mee, als een boer met kiespijn.

‘Grieken zijn me toch een viezerikjes. Overal lopen de ratten rond te rennen, in elk dorp. Als ze hun kippenbouten zitten te vreten op hun balkons en ze

tenslotte klaar zijn met kluiven, smijten ze die botten gewoon over het balkonhek, snap je, vind je het gek dat het er krioelt van die gore ratten en de meest smerige straatkatten die je ooit gezien hebt? Vandaar dat mijn vijfde daar dus *never ever* heen wilde, snap je? Vind je het niet doodzonde?’

Bruno knikte instemmend van ja.

‘Joh, die Grieken, die neuken een vrouw liever in haar reet, dan in haar kut, om te beginnen. Vrienden, getrouwd en wel, doen het ook met elkaar, als er maar een gat in zit. Wat ze ook graag doen is hun partner met poep insmeren. Of ze vragen die partner om dat met hen te doen, heerlijk, genieten man! Om kort te gaan, ik ben mij in de loop van de jaren hierop steeds meer gaan focussen. Ik heb alles erover verzameld wat er maar was aan oude poepteksten, een monnikenklus! *I am the expert now!* Scatologie? Ik noem het altijd Schijtkunde! Man, man, dat was me wat hoor. Niet alleen in mijn eigen leven ging ik als een gek tekeer met de excrementen, over de hele wereld werd ik gevraagd om er voor speciale gezelschappen lezingen over te houden. Poep werd mijn ding, in alle opzichten. Ik liet mij zelfs professor noemen. Professor Poepjes. Nu vraag ik je!’

Zij lachten nu beiden, schaterend. ‘Nu, dat heb ik geweten.’ Bestevaer pauzeerde even kort. ‘Zeg, Bruno, heb je niks te drinken, dat praat wat

gemakkelijker?’

Bruno schoot overeind om een fles whiskey uit zijn bagage tevoorschijn te toveren. Bestevaer bekeek even vluchtig het etiket en mompelde ‘..dat ie zeker weten niet van d’Aldi was, mooi zo.’

Bruno schonk hen beiden in. Philip nam een reuzenslok, rinkelde even met zijn armbanden en vervolgde zijn veelkleurige betoog.

‘Wat lul ik nou toch allemaal. Punt is dat ik, net als jij, beste Bruno, op een kwade dag verzeild raakte in Paradise Now, *of all places*. Het was bij mijn weten de enige plek waar iemand als ik – toegegeven dan wel op een commerciële basis van heb ik jou daar, *waar* voor m’n geld kreeg. In mijn geval dus heel jonge meisjes die het heel normaal vinden om mij hun poep in mijn bek te proppen, of andersom. Niks mis mee toch?’

Bruno schudde van nee.

‘Punt is, ik kom hier echt al zo lang, de zedenpolitie had mij op een gegeven moment blijkbaar *in the picture* via internet, en ja hoor, een zekere Doppejan, inspecteur van de zedenpolitie, heeft mij na afloop van een lezing in Amsterdam, laten arresteren. Ik heb sterk de indruk dat zij alles van mij weten. Ik werd door die Doppejan onder druk gezet om als *mol* zoveel mogelijk inlichtingen te gaan verzamelen over mogelijke wantoestanden

alhier. Daarom ben ik nu in Paradise Now. Ik heb tot op heden nog geen beet. Niks, nada. Straks gooit die klojo me nog achter slot en grendel, snap je? Ik heb je hulp nodig. Twee weten meer dan een. Zoiets.'

Hier stopte hij zijn uiteenzetting.

'Wat deed je dan, dat het niet door de beugel kon?' vroeg Bruno, die nu brandde van nieuwsgierigheid en het naadje van de kous wilde weten. Philippus zette de fles whiskey nu aan zijn mond.

'Mijn poepmeisje raakte vermist. Ik heb haar mee naar huis genomen. We leven samen, ze is 13. Dat is en blijft ons goed bewaard geheim.'

Hij snikte, droog. De oude, doorleefde man plukte bedroefd aan zijn halskettingen.

'Ik hou van die meid, geloof me, Bruno.'

Hij keek Bruno recht aan.

'Op pedofilie staat heden ten dage gevangenisstraf, weet je' miespelde Bestevaer, terwijl hij met zijn beringde pols Bruno stevig vastgreep.

Bruno dacht in een flits aan zijn eigen toespraak...

'Ik geloof je best, Philippus' fluisterde hij 'maarre..'

'Ik weet dat jij vanavond ook van de partij bent' vervolgde Philippus, 'ik heb al talloze bijeenkomsten van het Geheime Genootschap

bijgewoond. Het is zwaar strafbaar wat er staat te gebeuren. En hoe.'

'Wat wil je dan dat ik doe?' piepte Bruno.

'Kun je jouw mobiel meesmokkelen en iets voor me vastleggen, zodra ik je een teken geef? Ik kan er zelf niet goed mee overweg, geloof me..'

Inspecteur Doppejan had nogmaals één van de collega's van kantoor gesproken, degene die de vermissing van Quaedvlieg gemeld had. Allerlei opties waren nog de revue gepasseerd, niets dat iets opleverde. Hij was nog geen steek verder met zijn onderzoek naar de verdwijning. De Duitse collega's hadden, behalve het doodsbang meisje van de administratie, - dat jammer genoeg verder niets meer losliet over de ruzie tussen de beide zakenpartners, ook nog andere medewerkers van Paradise Now aan de tand gevoeld, zoals Pierre, maar die wist van niks. Dat gold ook voor de diverse hoertjes, die stuk voor stuk na enig aandringen toegaven de man ooit gepijpt, dan wel geneukt te hebben. Niemand wist verder iets. Met name ook de pooierbazen van de motorclubs hadden urenlang op het bureau gezeten. Er bestond een innige samenwerking tussen hen en Donald, zoveel was duidelijk. *Was er soms ruzie geweest? Hadden zij nog geld te goed? Speelde er andere zakelijke belangen een rol?* Maar nee, iedereen was vol lof over de man. Hij rekende altijd meteen alles af, in cash. (*Notiert* stond ernaast in het grondig opgestelde verslag van de verhoren in de kantlijn.) Die zware jongens zegden de Duitse politie alle medewerking bij het verdere onderzoek toe, fijn, zulke collega's..

Doppejan krabde zijn kin. Hij had een wondje,

dankzij een bot mesje. Hij had zelf diverse mensen nogmaals telefonisch verhoord, zoals Else, in verband met haar zakelijke conflict met Quaedvlieg. Zij had hem een mail gestuurd met een kopie van de door Quaedvlieg op de dag van de verdwijning ondertekende overeenkomst die zij die ochtend klaarblijkelijk hadden gesloten met betrekking tot hun zakelijke afspraken over een afkoopsom van 1.8 miljoen. Niets aan de hand, geen speld tussen te krijgen, zo op het oog. Quaedvlieg had dus een substantieel bedrag te goed van Else. Hij vertrouwde die vrouw voor geen cent. Ze voerde iets in haar schild, maar wat? Hij had Barry Mensch nog aan de lijn gehad, die had al een tijdje helemaal geen contact meer met Quaedvlieg gehad. Doppejan behoefde zich volgens hem niet ongerust te maken:

‘Hij zal ongetwijfeld met een deal bezig zijn? Een uiterst gewiekste zakenjongen. Die duikt vanzelf wel weer een keer op met in zijn kontzak een flinke stapel €500.-biljetten, mind my words!’

Doppejan was er echter niet gerust op. Iemand van de *Heeren van Smirna* had een navenant verhaal gehouden, Donald zoek?

‘Nee hoor, mijnheer de inspecteur, die is hooguit bezig met een duister zaakje dat het daglicht niet kan verdragen..’ Gelach op de achtergrond.

Zij konden het weten, dacht Doppejan nog, toen hij

zijn mobiel ietwat nijdasserig uitdrukte.

Hij had tenslotte Bestevaer opnieuw gebeld, met de mededeling dat het vermiste meisje wellicht door een voormalig vriendinnetje gezien was, vanuit de tram in Amsterdam. (Filippus was zich rot geschrokken, maar had niets laten merken) Zij hadden in elk geval nu het begin van een spoor. Bestevaer had de foto van het vermiste meisje, die hij had meegekregen van Doppejan om aan de meiden in de Citadel te laten zien in de hoop op meer informatie, meteen, nog voor zijn vertrek naar Paradise Now versnipperd en door de plee gespoeld. Het meisje had hij nog zo op het hart gedrukt dat zij binnen moest blijven. Hij had voor minstens een week eten gekocht en het kind bij het afscheid met al te vochtige ogen hartstochtelijk omklemd. Nu dreigde het net zich toch nog om hem te sluiten! Als het zou uitkomen dat hij het meisje ontvoerd en bij zich in huis genomen had, zou hij als pedo zijn leven niet meer zeker zijn.. *oh Lord*, de buurt!

Verder kwam Doppejan wederom met de herhaalde opdracht zoveel mogelijk inlichtingen te verzamelen over met name ook Quaedvlieg, door hier en daar de meiden uit te horen of die wellicht meer wisten? *'Bestevaer praatte zo gemakkelijk met iedereen en kwam al zolang in Paradise Now, hij kende Pierre goed en kon hij die jongens van de motorclubs niet nog eens goed uitroken?'* had

Doppejan vermoeid gepersisteerd. De inspecteur verzocht hem verder dringend zoveel mogelijk Else's gangen na te gaan. Met Else kon hij toch ook prima opschieten? Haar telefoon werd inmiddels al door hem afgetapt. Zij was zijn hoofdverdachte, zoveel was zeker. Bestevaer kon hem niets beloven, behalve dat hij zijn ogen en oren wijd open zou houden. Hij had hem uitgelegd dat er vanavond een bijeenkomst was van het Geheime Genootschap. Hij had Doppejan verzocht *standby* te blijven. Voor het geval dat.

Wellicht volgde een inval.

Het was zaterdagavond. Nadat hij zichzelf toegestaan had om even een pauze in te lassen, roerde Doppejan peinzend in zijn zwarte koffie. Hij dacht na over wat Else hem door de telefoon gezegd had. Haar bordeel, - zo legde zij onvermoeibaar uit, moesten we zien als een *wellness-oase* voor mannen. Ranzige *Bumsbuden* of louche *Schmuddelpuffs* waren er genoeg. Zij runde een *Edelbordell* waar alleen eerlijke prostitutie plaatsvond. Een bordeel waar mannen zich niet schuldig behoeften te voelen. Geen pooiers, geen dwang, geen geweld. Elke vrouw die er rondliep, was een zelfbewuste zzp'er. In het bordeel van jonkvrouwe Else de Montferlandt tot Braeckesteijn ging alles zoals het hoorde..

Zo ging die mare keer op keer steeds opnieuw

rond in de media. Else en media, pfff..hij had haar vaak genoeg gezien op TV, altijd in sexy broekpak, hagelwit mannenoverhemd met ver openstaande boord, parelketting, het grijzende haar achterover gekamd, noemde zij zichzelf een hervormer. Zij zou in haar bordelen experimenteren met verbetering van de arbeidsomstandigheden. Prostitutie was bij haar een doodgewone dienstverlening, waar mannen gebruik van konden maken zonder zich een hoerenloper te hoeven voelen. Godverdomme, dacht Doppejan. En dat terwijl zij en Quaedvlieg dag in dag uit samenwerkten met Hells Angels, onder wie de vrouwenhandelaar genaamd Ibrahim, die er om bekend stond dat zijn '*spleetjes*' zoals hij de meiden noemde, minstens €500.- per dag voor hem moesten verdienen. Als ze dat bedrag niet haalden, sloeg hij hen het liefst op hun harses. Nooit op hun body, om zichtbare blauwe plekken op zijn mooie '*stoeipoezen*' te voorkomen. Zijn meiden moesten steevast '*Ibrahim*' op hun lichaam laten tatoeëren, met als enige vrijheid dat ze zelf de plek mochten aanwijzen. Verschrikkelijk, zoals de media ruim baan maakten voor hele en halve zolen, zoals Else, die eigenlijk in een inrichting voor geesteszieken thuis hoorde. Of het nu om de prostitutie, de politiek, de wetenschap of de media zelf ging, alleen de gekkies kwamen aan bod om hun leugenachtige praatjes te verkopen. Hij kon er niet goed meer tegen, daarom bleef de TV 's

avonds bij hem uit, want je bleef anders met schoenen gooien naar het scherm. Als in een *Edelbordell* als Paradise Now al mensenhandel van de ergste soort aan de orde was, hoe ging het er dan aan toe in de vele illegale bordelen en de straatprostitutie?

Oudere prostituees hadden hem verteld dat het vroeger ook geen feest was, maar dat ze wel konden zeggen: *‘..ga je eerst maar even wassen, dit of dat doe ik niet, of: jou laat ik niet binnen.’*

Die hadden nog iets van zeggenschap. Maar tegenwoordig? De vrouwen die nu in de prostitutie zaten, wisten vaak niet eens in welke stad ze waren, omdat hun pooiers hen telkens ergens anders heen brachten. Ze draaiden voortdurend wisseldiensten, vanwege de voortdurende vraag naar *‘vers vlees’*. Het was een vorm van moderne slavernij.

Doppejan voelde zich dikwijls maar wat eenzaam, hij vond het bij tijd en wijle onbegonnen werk. De samenleving beschouwde hij als een open inrichting. Vrijwel iedereen was ergens verslaafd aan. De generatie '60-ers aan de drank, hun kinderen aan de soft-, dan wel harddrugs, iedereen zat 5-6 uur per dag vastgekleefd aan zijn smartphone, zelfs baby's hadden in hun kinderwagen al een iPad hangen. Amsterdam was een narcostad, alle zware criminelen uit de ganse

EU en daarbuiten hadden er vrij spel, afrekeningen werden met de dag normaler, advocaatje, leef je nog? Iedereen deed maar wat, vrijheid, blijheid. Rood licht? Ben je gek, doorrijden. Ergens snapte hij de burgers ook wel. Als je keek naar de witteboordencriminaliteit was het helemaal dweilen met de kraan open. *Follow the money*, hoe een stelletje fondsbeheerders jarenlang de boel voor tientallen miljoenen aan het flessen waren door de dubbele aftrek van dividendbelasting, om maar eens iets te noemen. Grote multinationals, zoals Shell, die jarenlang eenvoudigweg geen winstbelasting afdroegen, 15.000 brievenbus-firma's die NL 'rijk' was: Facebook, Google en Apple, Mick Jagger en U2/Bono, noem ze maar op, 200 miljard aan rente en royalty's ging er in 2019 jaarlijks onbelast uit in Nederland. Tenslotte de grootbanken zelf: ING, ABNAmro, witwassen op grote schaal. Draaide er hier ooit iemand de bak in? Iedere Jan Lul, zoals hij, die toch al veel te weinig verdiende, mocht zich als een citroen laten uitknijpen. Zelfs een huis was voor Oom Agent niet meer te vinden. Als hij ooit nog een huurwoning zou krijgen, dan bij voorkeur onderkelderd. Hij zou dan zijn lege drankflessen opsparen in de kelder en die van tijd tot stuk gooien tegen de muur. Dat zou hem goed doen. Hij vloekte zachtjes.

Hoe zat het eigenlijk met hemzelf en zijn Nima, die ooit ook in elkaar gerost werd door die klootzak

van een Ibrahim? Hij had haar als destijds 15-jarige, gedwongen, - behalve een grote tatoeage van een kruis, *en* een draak *en* een doodskop, ook nog zijn naam op haar rug te laten zetten, ten teken dat ze van hem was. Elke nacht met haar werd Doppejan er mee geconfronteerd. Het deed hem echt pijn. Was hij niet gewoon uit op ordinaire wraak, *Wrache*? Was het niet meer dan een mannendingetje tussen hen? Kon hij, inspecteur Doppejan, het mentaal eigenlijk niet aan dat de crimineel Özdemir zijn Nimaatje in een van de bordelen in Stuttgart bezoedeld had met zijn gore tengels en zelfs ooit *momenten van genot* had ontleend aan haar geslachtsdeel, of liever gezegd aan *zijn* geslachtsdeel? Hoe primitief zat hij dan zelf in elkaar? Of Nima? Hun relatie was wat je noemt *steady*, maar zat er niet ook een kleine sadist in hemzelf? Als hij haar voor de zoveelste keer kleineerde en zij hem daar telkens op moest wijzen? Speelde hij niet meestal de kleine huistiran, als hij weer eens veel te laat thuiskwam en zich op de versleten bank liet vallen en begon te oreren dat het wel heel jammer was dat zij geen bier voor hem gehaald had, terwijl zij zelf met de tong uit de mond een half uur eerder thuis was gekomen van haar drukke bezigheden en hem zojuist zijn warme prak had bereid en hem zelfs omhelsd had? Hoe lullig deed hij eigenlijk wel niet tegen haar? Zat in hem niet ook de eeuwige patriarch, die alles beter wist en die met geheven

vingertje de ene na de ander oekaze zat te verordonneren? Doe dit, doe dat. Waarom maakte zij nooit het doucheputje schoon, als zij zo nodig dagelijks haar haar moest wassen? Wat deed zij toch allemaal, al die avonden waarop zij moest overwerken, kon zij niet gewoon thuisblijven, bij hem? Waarom droeg zij die rode pumps naar haar werk? En andersom, als zij weer eens getatoeëerd en wel bovenop hem zat met haar rode negligé aan, haar lippen felrood gestift, heerlijk geurend, netkousen aan, - waar hij altijd zo opgewonden van werd, hoe zij hem krabde en krauwde als een krolse kat met haar nagels over zijn borstkas en hoe zij zich suf neukte, met haar gekir en gekoer, was de hoer in haar dan ver weg of juist dichtbij? Kickte hij zelf niet net zo goed op die hoerigheid?

Ja, was hij eigenlijk, *deep down*, niet een hoerenloper? Zoals alle mannen? Was Nima destijds niet 15 toen hij haar in het diepste geheim in huis had genomen? Was zij eigenlijk niet gewoon zijn seksslavin, zoals zij dat ooit van Ibrahim was geweest? Werd hij niet net zo goed geil als boter bij het zien van de vloed aan porno die hij dagelijks in zijn beroep geacht werd te consumeren? Was hij zelf verslaafd aan porno?

Wat een vak!

Het begon al aardig tegen 24.00u te lopen. Hij had besloten zelf bij de telefoon te blijven, voor het

geval Bestevaer contact zou opnemen. De collega's van de Federale Politie in Duitsland waren op de hoogte gebracht. Een inval door de *Skorpion Einsatzinheit* in het holst van de nacht was meer dan waarschijnlijk.

Wachten, wachten, wachten.

Om de tijd te doden fietste Doppejan door zijn pornoarchieven. In de loop der jaren had hij een heel bijzondere collectie opgebouwd, vond hij zelf. Hij vond al snel het filmpje van een als agent verklede acteur, die in *no time* uit de kleren ging om een piepjong hoertje, dat hij eigenlijk kwam arresteren, eens even flink in haar kontje te neuken. Doppejans' hand ging in zijn broek en hij begon te rukken alsof zijn leven ervan af hing. Masturberen, een van de weinige dingen waar hij goed in was, dacht hij nog.

Mensen waren *aliens*. Er was geen touw aan vast te knopen. Hij wilde best een engel zijn, maar hij wist dat hij ook een monster in zich had zitten, net als de *penose* waar hij, - dag in, dag uit, als een jachthond achteraan zat. Hij ging raak schieten.

Zaterdagavond, 23.45u. Bij de kelderdeur naar de catacomben had zich inmiddels een bont gezelschap verzameld, dat bestond uit Celeste, Miguel, Merijntje, Raoul, Sabine, Boris, Sen, Yasemin, Bruno en tenslotte Bestevaer. Fidel kwam als laatste net aanlopen. Iedereen was gemaskerd en reeds gehuld in zwarte capes, hen uitgereikt door de onverstoorbare Pierre, die als laatste ook Fidel een cape omsloeg en hem geroutineerd hielp het vergulde kettinkje te sluiten. Er heerste een opgewonden sfeer, alsof het groepje op schoolreisje ging. Er werden tal van ervaringen uitgewisseld en er werd al dan niet besmuikt gelachen. Sommigen, zoals Fidel en Philippus, hadden zojuist nog een uiltje geknapt en gaapten, anderen stelden Pierre nieuwsgierige vragen naar wat hen te wachten stond. Allen waren behoorlijk uitgehongerd, en dat werd al snel het belangrijkste gespreksonderwerp. Pierre hield zich op de vlakte en gaf geen krimp. Hij verzocht om stilte.

‘Beste mensen, Leden van het Geheim Genootschap Compatible, stelt u zich even op in een rij, ik kom langs om uw doodskopjes te checken. U weet het, als dat ontbreekt is uw eeuwigdurende contract in verband met uw lidmaatschap niet gevalideerd en kan ik helaas niet toestaan dat u mee naar binnen gaat.’

Hij wachtte tot de giechelige rij gevormd was en rukte toen bij Celeste als eerste de cape naar opzij, ging door de knieën en bekeek het inktzegel in de vorm van een doodskop, vlak boven haar navel. Hij stond weer op en heel even glimlachte hij naar haar, de hartsvriendin, met wie hij immers zo vertrouwd was.

‘Goedgekeurd’.

Zo ging hij de hele rij af, telkens ging hij door de knieën en rukte dan de cape open, zijn peniskoker wiegde zachtjes heen en weer.

Ineens stopte hij. Het was bij Merijntje, zij was klaarblijkelijk nog blanco. Zij begon te piepen, *‘..dat zij geen tatoeages mocht van haar ouders, dat zij daarom de zegelring niet had afgestempeld, en of zij niet voor deze ene keer toch..’*

Pierre stond met een ruk op. ‘Dat kan ik niet toestaan’.

Fidel ging zich er nu mee bemoeien, hij legde zijn arm om haar heen.

‘Beste Pierre, ik kom hier al zoveel jaar, je weet dat ik te vertrouwen ben.’

‘Dat weet ik, Fidel, dat weet ik..’ bromde Pierre, ‘maar ik krijg ruzie met de jonkvrouwe, als ik dit toesta.’

De anderen begonnen zich nu ook te roeren. Het

was vijf voor twaalf. Zij wilden nu eindelijk weleens graag actie zien, *'waar voor hun geld!'*

'Ik sta voor 1000% garant, Pierre!' riep Fidel.

Onder druk van Fidel en het gemor van alle anderen ging Pierre overstag. Hij sloot de cape van Merijntje en maakte de rij af die verder klopte. Hij liep naar voren om de deur te gaan openen, hield even in bij Fidel, boog zich naar hem over en fluisterde hem in zijn oor:

'Je weet wat dit betekent.'

Fidel knikte alleen maar, zijn ogen achter de brillenglazen stonden wijd opengesperd. Merijntje naast hem trilde, als een riet. Bij de deur vroeg Pierre nogmaals om stilte. Hij keek op zijn horloge. Nog vier minuten, dan was het klokslag 24.00u. Hij verzocht om absolute stilte, pakte een toorts, stak hem aan, opende de deur, schreeuwde *'Memento Mori'* * en gebaarde naar het groepje dat zij achter hem aan moesten komen.

De tocht begon, Pierre, voorop met de fakkel, gebaarde dat zij elkaars slip moesten vasthouden en in een sombere stoet gingen de zwarte vlerken op weg en hielden pas halt aan het eind van de lange onderaardse gang, daar waar zich de steile trap bevond. Als vreemdsoortige nachtdieren daalden de deelnemers omzichtig de smalle oude trap af. Pierre wachtte hen op bij de enorme

massieve eiken deur, die toegang gaf tot de onderaardse grotten die zich onder de Citadel bevonden. In de deur stak de grote, hand gesmede sleutel. Pierre wachtte tot iedereen beneden was en wees toen naar het bord, terwijl hij met de fakkel de tekst bijlichtte. In volstreekte stilte las eenieder wat er stond. Je kon een speld horen vallen, je rook de angst.

Toegang tot Het Magisch Labyrint. Uitsluitend te betreden des nachts, om klokslag 24.00u., en alleen door mensen met een sterke Psyche.

Wie verdwaalt, is ten dode veroordeeld, gij zijt gewaarschuwd.

* Memento mori is een Latijns spreekwoord, dat traditioneel wordt vertaald als 'Gedenk te sterven.' Letterlijk vertaald betekent het echter: 'Denk eraan te sterven.'

Boven hun hoofd begon vanuit het niets een gigantische bronzen klok 12 uur te slaan. De vibraties van de slagen gingen dwars door hen heen. Pierre stond als een versteende wachter bij de deur, de toorts hooggeheven wachtte hij net zolang, totdat de laatste klank wegstierf. Toen draaide hij zich om en ontsloot de deur, die krakend openging. Hij ging hen voor naar het plateau waar de platbodem in de eerste grot afgemeerd lag. Hij hielp hen instappen, één voor één namen zij plaats op de drie banken, dicht

tegen elkaar aan. Pierre ontpopte zich als de voerman, hij zette af met de lange vaarboom en daar gingen ze.

Op hetzelfde moment klonk muziek.

(Zauberflöte)

In diesen Heil'gen Hallen

In deze heilige tempel kent men geen wraak. Als een mens valt, verplicht de liefde hem. Dan wandelt hij met vrienden voldaan en blij in het goede land. Binnen deze heilige muren, waar mensen elkaar liefhebben, kan geen verrader loeren, omdat men de vijand vergeeft. Als zo'n leer geen vreugde schenkt, verdient men niet om mens te zijn.

De boot gleed geruisloos door het water, op diverse richels en plateaus brandden lichtjes, in schedels.

De sfeer was echter niet doods, meer ingetogen, de passagiers gaven zich over aan dit moment van volmaakte rust. De grotten in de Citadel waren het werk van de rivier *de Lose*. Die drong miljoenen jaren geleden de kalkheuvel binnen. Het water loste een deel van het kalksteen op. Zo ontstond een enorm grottenstelsel. De *Lose* verdween in de heuvel en hemelsbreed 1100 m verderop verscheen de rivier opnieuw aan de oppervlakte. Om die relatief korte afstand af te leggen, had de

Lose maar liefst 20 uur nodig! Nog niet zo lang geleden waren speleologen onder leiding van Else er eindelijk in geslaagd de hele onderaardse loop van de Lose in kaart te brengen. Pierre kende het traject op zijn duimpje. Hij zette soms nauwelijks, dan juist weer iets harder af, de boot scheerde meestal rakelings langs de duizenden jaren oude reusachtige stalactieten, vaak in de vorm van een penis. Allerhande rotsformaties en spleten deden juist weer sterk aan enorme vulva's denken. En zo voeren zij langzaam maar zeker verder en verder het grottenstelsel in, met als enige verlichting de toorts en de schedellichten. Totdat ze bij een groter plateau belandden, daar stapten ze uit.

Er klonk in de verte het doffe gedreun van djembés, als voorbereiding op een oorlogsdans, zo leek het wel. Eén voor één gingen zij een langgerekt loopbruggetje over. Zo bereikten zij tenslotte de Animale Zaal met de grottekeningen. Rondom brandden toortsen. Als zwarte kraaien verspreidden de leden van het groepje zich in de ruimte, terwijl het gedreun van de muziek oorverdovend begon te worden. Overal waar zij maar keken zagen zij de grottekeningen opgloeien, als tekens van een verloren gegane tussenwerkelijkheid. Als eerste begon Merijntje rond te rennen, alsof zij door de duivel bezeten was. Haar zwarte mantel zwierde achter haar aan, haar jonge lichaam blonk fraai wit op in het licht

van de fakkels, haar ogen fonkelden. Zij pakte ineens de hand van Fidel en sleepte hem achter zich aan, hem aan zijn pandjes voorttrekkend, net zolang totdat hij zich in het midden van de grot ook overgaf aan het duizend keer weerkaatste oerritme van de trommels. De anderen konden hierbij niet achterblijven. Fladderend in hun capes draaiden zij in de rondte, maakten de gekste bokkensprongen, heftige, parende bewegingen. Met hun hoofden naar achter, hun ogen uitpuilend, werden zij allengs dronken van wat zij allemaal zagen en hoorden en zelfs roken, de geur van rotte eieren! H₂S is zwaarder dan lucht en kon daardoor in de besloten stenen grotten blijven 'hangen'.. De schadelijke effecten die ontstonden bij blootstelling aan H₂S namen toe naarmate de concentratie van H₂S hoger werd. Hier en daar begon iemand te hoesten, of de ademhaling haperde, men kreeg hartkloppingen, werd duizelig, begon hevig te bibberen. Een zeer hoge concentratie kon zelfs leiden tot directe dood bij inademing. Het was z gezegd, dansen op de rand van een vulkaan. De rotstekeningen hadden een ongelofelijke uitwerking op hen, zij veranderden langzaam maar zeker in de dieren, die hun maskers *en* de rotswanden reeds verbeeldden. Diergeluiden, woeste kreten en geloei stegen zelfs nog uit boven de muur van het geluid van de opzweepende trommels. Hun lichamen krioelden tenslotte over de rotsachtige bodem, uitgeput

bleven zij liggen, als slangen kronkelend. Sommigen schaterden het uit, anderen gierden met hoge uithalen, huilend als wolven. Pierre had als enige nog de energie om zich als een sjamaan in trance te dansen, hij draaide en draaide, stampvoetend op de alle organen doordringende massieve *sound*, tegelijkertijd ademde hij de lucht woest in en uit. Als levenselixer zoog hij de zuurstof tot in zijn kleinste haarvaten naar binnen, om daarna als een briesend paard in het wilde weg de koolstofdioxide uit te ademen, je zag het wit van zijn ogen, hij verkeerde in de wereld van de geesten, vertoefde in het hiernamaals. Zijn begeestering had iets van een droom, alsof hij zelf een geestverschijning was, uitgetreden, een dode.

Ineens stopte de trommels. Als in de vlucht neergeschoten eenden kropen de deelnemers over de grond naar elkaar toe, al fladderend met hun capes, huiverend van emotie. Hun flinterdunne beschavingslaag was verdampt, als sneeuw voor de zon. Zij waren tot in de diepste diepte van zichzelf afgedaald, alle menselijkheid was van hen afgevallen. Het voelde alsof zij een vegetatieve status hadden bereikt, alsof het denken, het *eeuwige* denken, gestopt was en zij direct verbonden waren met het kosmisch bewustzijn, de visionaire wereld van dromen en oneindige mogelijkheden. Als de dieren die zij nu waren kropen zij dicht bijeen, warmden zich aan elkaar,

betasten zij elkaar, hun lichamen waren niet langer van henzelf, waren gemeenschappelijk bezit geworden. Ogen bleven heel lang elkaar aankijken, hun zachte gefluister klonk een ieder als muziek in hun oren, hun voeten duizend jaar omstrengeld, zaten hun handen voor eeuwig aan elkaar vast, hier en daar streek een ledemaat als terloops langs een penis of vulva, maar niet langer uit beredeneerde geiligheid, maar uit een innige behoefte aan tederheid en intimiteit. En de leden van het groepje begonnen zich hierdoor ongeloofelijk behaaglijk te voelen. Eén, ademden zij gezamenlijk in en uit, als een pasgeboren organisme. Er was sprake van een broederschap, van *vereniging*, de mens bleek verenigbaar, *compatible*. Compatible met anderen, zonder voorbehoud, zonder vijandschap, zonder paranoia, zonder dubbele agenda. Alleen Bestevaer kon zich niet geheel en al overgeven aan deze collectieve extase, hij kon niet anders dan afstand houden, het spel meespelen, observeren, overleven of niet, *that was the question* voor hem..

Pierre, in trance, stond als een hogepriester met de toorts voor zijn gezicht geheven op hen te wachten bij de volgende doorgang. Zijn uitpuilende ogen zagen niets. Hij hield zich doof, stom. Hij zei niets. Een voor een hielpen de deelnemers elkaar overeind en schuifelden in zijn richting. Toen hij voelde dat iedereen er was, sloot hij een kort

moment zijn ogen, waarna hij volkomen onverwacht, luid schreeuwend, als een demon, de kleine kudde wild zwaaiend met zijn toorts de volgende grottengang in joeg. Een ijzeren hekwerk viel met een klap achter hen neer.

Stilte.

Pierre was op het laatste moment via een smalle rotsspleet onopgemerkt weggeglipt.

Zij waren alleen.

Er zat niets anders op dan de gang te volgen, Boris wierp zich op als gids, en daar ging de stoet. Ineens gebaarde hij dat men halt moest houden. Er scheen vaag wat licht in de verte. Zij hoorden uiteenlopende dierengeluiden. Het ene geluid leek wel wolvengejank. Ook klonk er gegrom, als van een beer. En wat was dat voor geloei? Boris, op zijn hoede, ging voorzichtig polshoogte nemen. Voorbij een flauwe bocht stond hij ineens stokstijf stil. Hij sloeg even later een hoek naar rechts om en verdween uit het zicht. De anderen wisten niet wat te doen. De geluiden klonken soms veront-rustend dichtbij. Ineens stond Boris er weer en wenkte dat zij moesten komen. In de korte zijgang brandde elektrisch licht. Deze kwam uit op een doodlopende middelgrote grot, er hing een bordje met *Artis Parva*. In natuurlijke kooien zaten opgezette dieren opgesloten in vitrines met dik glas. Over de band hoorde je hun geluiden. Men

onderscheidde een wolf, een bruine beer, een lynx, en nota bene een Europese bizon en tenslotte de veelvraat. De Europese *'big five'* fluisterde Boris, die het een en ander van natuurbehoud wist. De Europese bizon of wisent was het grootste landzoogdier in Europa en werd ook wel de 'Koning van het Woud' genoemd. Eeuwen geleden kwam het dier zo goed als overal in Europa voor, de aanhoudende jacht leidde tot het uitsterven van de soort in het wild in 1927. Amper 54 exemplaren bleven over. Nu leefden er hier en daar weer populaties, ook in Nederland. Nadat zij al deze vrijwel uitgestorven Europese dieren, bijna als soortgenoten goed bekeken hadden, ging het groepje weer verder.

In de verte blonk weer een vaag lichtschijsel, nu ter linkerzijde. Nadat Boris weer op onderzoek uitgegaan was, ontdekte hij een enorme nis met op ruwhouten planken gerangschikt duizenden schedels, elk met een nummer op het voorhoofd. *'Trofeezaal'* stond erop het vergeelde bordje. Achter de schedels brandde fluorescerend licht, het had een beangstigend effect op de bezoekers. Ineens gaf Celeste een schreeuw. Zij had aan de zijkant een bloederig afgehakt hoofd ontdekt in een emmer, hoe was dit in vredesnaam mogelijk, men huiverde. Het hoofd was bovenop reeds gescalpeerd en microben hadden al het nodige werk verricht, hier en daar kon je het witte bot van

de schedel al tevoorschijn zien komen. De stank was niet te harden. Blijkbaar een nieuwe aanwinst? Men fluisterde opgewonden: wat had dit te betekenen? Er werd volop gespeculeerd. Jammer dat zij het aan niemand konden vragen. Pierre was nergens meer te bekennen. En ook Else had zich nog steeds niet laten zien. Bestevaer gaf Bruno ongemerkt een teken, terwijl Philippus zelf het woord nam in de algehele consternatie.

‘Kijk nog eens goed naar die gezichtsuitdrukking. Behalve die lelijke brandwond, is er duidelijk sprake van wat ik toch wel een *‘gelukzalige grijns’* zou willen noemen?’ Men gniffelde..

Iedereen boog zich voorover, om beter te kunnen kijken, waardoor Bruno snel zijn mobiel kon pakken die onder zijn bovenarm zat vast getapet. Merijntje begon te snotteren, het werd haar te veel. Het was een raadsel. Men besloot de tocht voort te zetten. Bruno zorgde iets achterop te blijven en drukte snel af.

Niemand wist dat het de hersenpan van Quaadvlieg betrof..

25

Voort ging het weer, men stuitte nu op een soort verbreding van de rivier de Lose, die moest worden overgestoken. De een na de ander waadde men naar de overkant, bibberend van de kou. Het water kwam in het midden tot aan hun geslachtsdelen. Sommigen namen een slok van het ijskoude water. Kutjes sloten zich als oesters, van de pikjes bleven slechts stompjes zichtbaar. Ook de honger speelde de bezoekers zo langzamerhand parten. Sabine bijvoorbeeld, dreigde zelfs flauw te vallen. De lichtjes in de schedellantarentjes volgend, liep de groep nu zonder te praten achter elkaar, achter Boris aan, die zich steeds meer in zijn rol als gids begon thuis te voelen. Hij zette er dan ook stevig de ganzenpas in. Na een klein half uurtje kruipdoor-sluipdoor via alle mogelijke doorgangen, doemde tenslotte in de verte een soort organisch gevormde poort op, waarachter een glanzend licht scheen. Nog nahijgend schuifelde het legertje vogelverschrikkers nu één voor één naar binnen.

Deze grot was van een onbeschrijfelijke schoonheid. De naam hing boven de toegangspoort: '*Troonzaal*'. Deze ruimte was vernoemd naar de stalagmiet helemaal achterin deze grot, die er uitzag als een *Minaret* (Arabisch

woord, letterlijk 'baken'). En of die mooi was, waanzinnig mooi! Het was een gigantische druipsteen van zeven meter hoog en met een omtrek van maar liefst 20 meter. Het was dan ook de belangrijkste kalkafzetting van de grotten van de Citadel. Boven de enorme stalagmiet zag je draperieën die afgeden van een gewelf van zeker 50m meter hoog. Echt heel bijzonder. Bovenop de Minaret had zich een natuurlijke verhoging gevormd. Het betrof een rotsformatie in de grillige vorm van een soort Troon, met daarop, hoe kan het anders, getooid in pauwenveren, met een goudgalon cape om, Cleopatra, die hen met klapperende vleugels welkom heette. Oftewel de gemaskerde jonkvrouwe Else de Montferlandt tot Braeckesteijn, op satijnen kussens, de benen wijd gespreid. De parel in haar oester schitterend, zoals ooit beloofd was in de brochure. De Oerhoer. Gespiest op de rotsige superpenis.

De zaal was feeëriek verlicht, het leek wel een theaterzaal. In een kring verspreid rond de Koningin verzocht zij om het wachtwoord. Op een teken van Pierre klonk het eenstemmig door de grot: *Compatible*. Zij klapte enthousiast in haar handen. Een paar luide knallen klonken, die eindeloos door het grottenstelsel weerkaatst werden. Pierre was bezig flessen champagne te ontkurken. Hij schonk de glazen in, die al klaar stonden op een vlak, langgerekt rotsblok,

onderaan de ‘Troon’. Else daalde de Minaret af via een minuscuul ijzeren kippentrappetje aan de achterzijde, stelde zich op aan het hoofd van de tafel en maakte een wijds armgebaar, ter verwelkoming. De gasten wisten niet hoe snel zij zich richting de borrelende glazen moesten begeven, ten einde het schuimende vocht woest naar binnen te kloppen, zo’n dorst hadden zij inmiddels. Op de ruwhouten banken lagen geavanceerde verwarmde zitzakken, waarop de uitgeputte gasten zich konden neervlijen. Haar zacht omfloerste stem klonk als het zachte tinkelen van een carillon op een vroege zondagmorgen. Zij vertelde namens het Genootschap blij te zijn met de nieuwe ledenaanwas, en dat *voor het leven!*

‘Proost, leden van het Geheime Genootschap! *Ab imo pectore!* *

Zo bracht zij een toast uit en heette iedereen van harte welkom. De Koningin van de Nacht kondigde een druk programma aan, dat de gehele nacht zou duren, met als hoogtepunt een heerlijk buffet met de meest exquisite spijzen, waarover later meer.

* Uit het diepst van het hart.

Pierre was intussen in de weer achter een soort reusachtig grillstation om alvast een en ander in gereedheid te brengen voor de door iedereen zo vurig verlangde feestdis.

Tenslotte legde de Koningin uit dat het genootschap niet voor niets *Compatible* heette. Zij beschouwde het als haar ultieme opdracht om het *verenigbare* mogelijk te maken: ‘..voor een ieder van jullie, stukje bij beetje.’ Met haar scepter, - die eigenlijk een antiquarische dildo was, gaf zij een teken. Een geweldig spektakel brak los.

‘Ons *Waterorgel* is een unieke attractie, die bestaat uit fonteinen die water spuiten op de maat van de muziek, en belicht worden door verschillende kleurenlampen. De muziek wordt *live* gespeeld op een Hammondorgel. Mag ik u voorstellen: dit is Heintje Balg’.

Applaus.

Onderaan het orgel gaf een onooglijke dwerg een hengst met zijn vlakke hand op de toetsen, terwijl hij fanatiek trappend op de pedalen hilarische deuntjes speelde. Het waterorgel spuwde zijn stralen hoog, dan weer lager de lucht in, link/rechts *swipend* gingen de fonteinen fraai gekleurd heen en weer, een schitterend schouwspel. Heerlijk was het, die klaterende waterfonteinen!

Alsof zij op de kermis stond, gaf Else technische toelichting, boven de waterorgelmuziek uit. Zij praatte nu als een razende, bijna autistisch. De inhoud van de tekst deed er niet toe. Het was het begin van een ritueel. Haast liturgisch stroomden de woorden over haar lippen, alsof het allemaal

kleine waterdruppels waren.

‘Het orgel heeft twee spuitleidingen met spuitkoppen, die twee watervlakken vormen en in hoogte te verstellen zijn, vijf fonteinen die in een kelk- of bloemvorm spuiten, zes taartfonteinen, vier draaiende fonteinen gecombineerd met één staande fontein, die zes richtingen op spuit, tien waaiers die via kabels en een katrolsysteem als het ware heen en weer gaan en ook wel zigzaggers worden genoemd, twee spuitleidingen vooraan met verstelbare spuitkoppen erop, die de vorm hebben gekregen van één grote driehoek en vier kleinere driehoeken, twee spuitleidingen waarvan één spuitleiding vierentwintig spuitkoppen telt die in groepen van twee zijn verdeeld, en een spuitleiding die ook vierentwintig spuitkoppen telt en die zijn verdeeld in groepen van vier.’

Een waterval van woorden. Er volgde een matig enthousiast applausje, was dit nu alles, nee toch zeker? De Koningin gaf opnieuw een teken: de muziek stopte abrupt. Het water werd op slag vuurrood. Alleen het afwisselende geraas van de fonteinen was nog te horen. Over de band klonken luide geluiden, alsof er mensen gemaltraiteerd, gemarteld, ja zelfs gefolterd werden.

‘Dit noemen wij ook wel onze *Bloedfontein*’ glimlachte Else.

Philippus Bestevaer rilde, hij wist maar al te goed

uit bloeddorstige ervaring, om wat voor een heksenbrouwsel het ging. Even had hij oogcontact met Bruno, die er het zijne van vond. Hij voelde onder zijn oksel de bobbel van zijn mobiel, die hij daar weer zo goed mogelijk had vast getapet.

De andere toeschouwers bleven in stille aanbidding de bloedfontein bewonderen, af en toe 'oh en ah' roepend. Hun kreten mengden zich met de kreten van de gefolterden.

Ineens zakte de fontein ineem.

Stilte, onheilspellend.

26

Doppejan was in alle staten, hij had zojuist een foto ontvangen van een zekere Bruno, via WhatsApp. Een afgehakt, gescalpeerd hoofd, in een emmer. Met *CellTrack* kon hij de locatie van elke telefoon opsporen, binnen 5 seconden. Verstuurd vanuit Paradise Now, kon niet missen. Behalve de locatie kreeg hij nog veel meer handige informatie te zien. Het ging om een behoorlijk wazige foto van een afgezaagd hoofd. Met veel moeite wist hij de foto te ontleden, hij wist het na een klein uur zeker: *Quaedvlieg*, godverdomme, wie had dat gedacht. Vast en zeker het werk van Ibrahim, in opdracht van...? Zodra hij zeker was van de identificatie had hij meteen alle maatregelen genomen die nodig waren voor de inval. De collega's van de Federale Politie in Duitsland waren op de hoogte gebracht. Een inval door de *Skorpion Einsatzinheit* vroeg in de ochtendstond, dus over ca. anderhalf uur, stond inmiddels ingepland. Alles en iedereen was in opperste staat van paraatheid, er werden momenteel de nodige mannetjes opgetrommeld en intussen maakte hij samen met zijn buitenlandse collega's een aanvalsplan, net als in Stuttgart destijds. Een huiszoeking was het door de Duitse Politie binnentreden in een besloten lokaliteit, zonder toestemming van de bewoner, met het doel om mogelijk bewijs voor een strafbaar feit op te

sporen en zo nodig iets in beslag te nemen. Er moest sprake zijn van een verdenking. Voor het binnentreden in een lokaliteit was doorgaans een machtiging vereist, meestal *huiszoekingsbevel* genoemd. Het Wetboek van Strafvordering Duitsland stelde dat bovengenoemde huiszoeking slechts was toegestaan, wanneer de rechter-commissaris hiervoor toestemming had verleend. Deze machtiging gaf hij (doorgaans) op verzoek van de officier van justitie. De bevoegdheid tot het afgeven van de machtiging was trapsgewijs opgezet: wanneer het optreden van de rechter-commissaris niet kon worden afgewacht, was de officier van justitie zelf bevoegd dit bevel te geven. Wanneer ook zijn optreden niet kon worden afgewacht, was de hulpofficier van justitie hiertoe bevoegd. Deze machtiging kon slechts worden afgegeven voor delicten waarop voorlopige hechtenis was toegestaan, of voor verdenking van een strafbaar feit op heterdaad. Er moest dus sprake zijn van een verdenking als bedoeld in artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering. Het bewijs dat werd verkregen naar aanleiding van een onwettige huiszoeking, moest worden beschouwd als onrechtmatig verkregen bewijs. De mate waarin het bewijs toch toelaatbaar was, moest onderzocht worden door de rechter. Naast deze gevolgen met betrekking tot het bewijs, riskeerde de politieambtenaar die overging tot een onwettige huiszoeking te worden vervolgd voor

woonstschennis. Zo'n onwettige huiszoeking was een huiszoeking buiten de door de wet bepaalde gevallen of een huiszoeking met schending van de essentiële voorschriften (bijvoorbeeld zonder toestemming, of bevel niet correct opgesteld). Een huiszoeking kon slechts tussen 05.00 uur 's morgens en 21.00 uur 's avonds plaatsvinden. Kon het erger? Jazeker!

Een huiszoeking kon achteraf onterecht blijken. Bijvoorbeeld: een huiszoeking naar aanleiding van het vermoeden van een hennepkwekerij, terwijl er geen hennepkwekerij werd aangetroffen. Vaak werd bij dergelijke huiszoekingen schade aangericht, bijvoorbeeld een geforceerde voordeur. Ook kon er sprake zijn van reputatieschade of een vorm van *acute stressstoornis* bij de bewoner(s) van het bewuste pand. Woehahaha..

De jonkvrouw, alias mevrouw Else de Montferlandt tot Braeckesteijn zou eens in de *stress* kunnen schieten! Anders hij wel! Vloekend en zuchtend had Doppejan het gehele traject doorlopen. Hij kon het risico niet nemen zonder bevel er op los te gaan. De hoge heren Duitse magistraten van het *Oberlandes- gericht* lagen allemaal nog te ronken in het weekend, zoveel was duidelijk. Hij werd geacht dit rond te breien en dan kreeg hij tijdens de inval straks nog te maken met het lokale *Amtsgericht*, het was godgeklaagd. Eindelijk had

hij een hulpofficier van justitie aan de lijn. Een jong broekie nog, vermoedelijk nog half dronken na een avondje stappen. Hopelijk had hij wel een taxi genomen om heelhuids thuis te komen..?

27

De Troonzaal behoorde tot de grootste ondergrondse holtes van Europa. De zaal had een maximale hoogte van 62 meter en een maximale diagonale afmeting van 145 meter. Het was echt een gigantische ruimte en de rivier de Lose stroomde hier doorheen. Intussen was Pierre, geholpen door een handjevol heel jonge jongens en meisjes in het zwart, begonnen de nieuwelingen uitgebreid te fêteren op een welverdiende, copieuze maaltijd. Hij had tijdens het waterconcert al eindeloos aan een enorm groot stuk vlees aan het spit staan draaien, waardoor hen het water in de mond was gelopen, zo'n trek hadden zij inmiddels gekregen. De novicen en seniorleden hadden zich onderaan de Minaret al smikkelend aan weerszijden van het langgerekte rotsblok op de ruwhouten banken geïnstalleerd. Midden op de rotsige eettafel stond een soepje te pruttelen, in eenzelfde emmer als waar het hoofd van Quaedvlieg in had gezeten..De uitgehongerde gasten zaten onder het toeziend oog van Else al te fanatiek op een stuk bot met heerlijk mals vlees te kluiven, onder het genot van een glas fonkelende bloedrode wijn. Wat liet men het zich goed smaken, *haute cuisine!*

Via het smalle kippentrappetje kon je achterlangs

naar een klein rotsplateau halverwege de Minaret klimmen. Dat fungeerde als een piepklein uitkijktorentje. Het roerloze water van de rivier onder je werkte als een *spiegel*, hierin kon je volgens Else dan ook je '*Ware Zelf*' tegenkomen. Het plateau kon dienen als een soort sprekersgestoelte. Volgens de traditie werd er bij iedere beklimming een kanonschot gelost. Dit werd vroeger gedaan om de boze geesten te verjagen, maar het was natuurlijk ook een manier om de indrukwekkende echo in de Troonzaal te laten horen. Else legde de nieuwelingen uit wat de bedoeling was. Om beurten werd de leden verzocht naar boven te klimmen en eerlijk vanuit zichzelf te spreken, onder het motto:

Verenigbaarheid.

De jongste mocht beginnen, dat was natuurlijk Merijntje Spel. Zij vond het maar eng, vooral het kanonschot. Toch klauterde zij al bibberend dapper naar boven via het metershoge kippentrappetje en belandde heelhuids op het kleine plateau, dat gelukkig was afgezet met een oud roestig ijzeren hekje. Zij leunde over de balustrade, keek de diepte in en staarde een moment in de spiegel van het water onder zich. Er gebeurde iets vreemds met haar. Zij voelde een golf van adrenaline door haar broze lichaam jagen. Zwarter dan zwarte magie.

Zij richtte zich tot haar disgenoten:

'Compatible. Tja. Tot voor kort was ik nog maagd. Ongewoon op mijn leeftijd. Ik wilde nog geen seks. Ik leefde met allerlei vrienden en vriendinnen, die allemaal nog *'vrij'* leken te zijn. Geen van hen omschreef dat als een bewuste keuze. Mijn vrienden gaven stuk voor stuk blijk van een soort religieuze overtuiging, dat een nieuwe liefde onderweg was. Ik constateerde dat het traject om een *'levenspartner'* te vinden steeds langer duurde. Een air van nonchalance was daarbij noodzakelijk. Een *booty call* was dat je dronken in de stad stond en even een appje stuurde om af te spreken. De volgende ochtend was het zo van: *'Yooo was gezellig, doe!*' Ongeneerd lol trappen, *hooking up*, ook dat kon van alles zijn. Kussen viel eronder, orale seks, ook penetratie. Het kon bij een eenmalige ontmoeting blijven of meer worden. Wat alle *hook-ups* met elkaar gemeen hadden was het ontbreken van de bedoeling dat het een *traditionele* relatie werd. *Friends with benefits* kende ik ook wel van horen zeggen, dat was als je vrienden bent en dan ook meteen seks had. Bij een *scharrel* was het *no strings attached*, maar wel iets meer op een serieuze basis, dus dan ging je niet de volgende dag snel weg. Een *kwarrel* was een kwalitatieve scharrel. Dus eigenlijk een beetje het huisje-boompje-beestje-idee zonder dat je elkaars ouders al ontmoette. En dan was er nog de

prela. Dat was de pre-relatie. Dan ga je dus wel regelmatig naar een relatie toe. Je bent echt drankjes aan het doen, intens aan het *daten*. Je wist dat het wat werd, de vraag was alleen nog: wanneer. Ondanks al die labels wist ik zelf vaak niet hoe ik mijn eigen houding ten opzichte van seks moest innemen. Was het een scharrel? Een kwarrel? Ik wou nog geen seks. *Swipe* dan op andere mannen, was het advies. *Hofmakerij* bestond nog wel, maar was zeker niet meer vanzelfsprekend, in tijden van 'Me too'. In tijden van Tinder ligt er kortom een scala van mogelijkheden tussen 'single' en 'relatie'. Maar eeuwig blijven scharrelen was ook weer niet mijn bedoeling. Elke keer ging ik met klotsende oksels naar zo'n *date* toe. Misschien ga ik behalve voor hofmakerij, wel voor *liefde*. Alsof liefde iets is dat het universum je verschuldigd is, iets waaraan geen mens kan ontkomen. Liefde is iets zeldzaams en regelmatig onbeantwoord. Een echte *superclash*, wie weet, ik hoop er op. *Stilte*. Ik voel mij een beetje 'old-fashioned'..

Merijntje pinkte een traantje weg.

Een sympathiek applaus viel het meisje ten deel. Haar verhaal sprak blijkbaar de andere nieuwelingen, - die zich intussen tegoed deden aan de hompen vlees en de dieprode wijn, aan; op zoek naar *echte* liefde, zo gek nog niet. Fidel omhelsde het kind, zijn Muze. Merijn trok liefdevol zijn armen

los en gaf hem een kus op zijn voorhoofd. Hij droop af en ging weer aan tafel zitten, wist dat het goed was zo, voor hen beiden. Ach, wat was het toch een ramp, ouderdom! Hij vloekte zachtjes.

Boris Landré was op verzoek van Else de volgende spreker. Hij was in *no time* als een aap naar boven geklommen. Eenmaal boven had hij tijdens de echo van het kanonschot een tijdje naar zijn spiegelbeeld in de Lose staan turen en stak vol van ongewone lichamelijke sensaties van wal. Dat wil zeggen, van A naar B. Boris de logicus. Hij kon nu eenmaal niet anders dan analytisch denken. *If this, than that*. Tja, hoe zag hij verenigbaarheid?

‘Volgens Gödel bestaan wiskundige objecten onafhankelijk van de wiskunde: wiskunde beschrijft en verkent de ábsolute werkelijkheid. De gedachte: *‘dit is een cirkel’* was gewoonweg volmaakt. Prachtig toch? Wiskundigen hadden het maar gemakkelijk: gewoon voorbij deze zichtbare, zintuiglijke wereld denken, naar de wereld van het kenbare: de wiskundige wereld van de eeuwige en onveranderlijke waarheden, die níet onderhevig zijn aan tijd of ruimte. Zo’n naadloze, alles omvattende wiskundige theorie waar je helemaal op kon bouwen, werd dus ook mijn ideale mentale constructie. En toch. Noem het gerust theoretisch opportunisme: ik had het gevoel dat onze eigen tijd historisch niet het geschikte moment bood voor zo’n alles omvattende, systematische theorie,

coherent genoeg om ons allen voor eeuwig een woonst te bieden waar we definitief konden intrekken en ons senang bij zouden voelen. Ik beseftte dat we nog een hele poos buiten moesten blijven rondlopen, blootgesteld aan allerlei soorten *'metafysisch'* weer, zonder de bescherming van zo'n allesomvattende theorie. Trouwens, niemand van de wiskundigen was vooralsnog in staat om met 100% zekerheid een wetenschappelijke voorstelling van zaken te geven, die klopte als een bus. Kilometers rijen met boeken in de Londense bieb, fijn hoor, maar niemand, die weet hoe het *echt* zit! Dus, wat te doen? Heb ik dan ook helemaal geen theorie over *verenigbaarheid*? Wellicht toch wel. Ik houd het voorlopig op *voortplanting*. Ik geloof niet dat je kunt zeggen dat het *gezin* helemaal dood is. Ik heb nogal wat onderzoek gedaan naar verschillende gezinssystemen en de wisselwerking tussen mensen, en dat onderzoek beschouw ik als *hard science*, empirisch, herhaalbaar, methodisch en vergelijkbaar. Natuurlijk moet er nog heel wat opgehelderd worden. Bijvoorbeeld de *ontogenese*. Hoe kan het communicatiemodel, waarvan je als baby en kind een paar jaar het onderwerp bent, je communicatie twintig jaar later beïnvloeden? Hoe vergelijken we systeemmodellen van communicatie, als we niet beschikken over de sociale toepassing van een wiskundige groepen- of reeksentheorie? Bestaat er überhaupt

een ideaalmodel van communicatie tussen A en B? Hoe lossen we het probleem op van de selectieve aandacht voor die of die, eerder dan voor andere variabelen? Dat zijn allemaal moeilijkheden van wetenschappelijke aard. Het is een platitide om te stellen dat sociale processen tegenwoordig snel veranderen. De wereld waarin we ademen en eten, wandelen en praten, zitten en liggen, de materiële wereld is nu praktisch integraal door de mens *gemaakt*. De telecomunicaties en de wegen, maar ook het voedsel, de lucht en het water dragen de sporen van onze chemische en natuurwetenschappelijke bedrijvigheid en veroorzaken veranderingen in de natuur van de mensen en met name *in hun verhoudingen met elkaar*. Het soort gezin dat in de jaren zestig sterk bekritiseerd werd door sociologen, kun je karakteriseren als het Amerikaanse kerngezin met twee auto's en een villaatje in de *suburb..* Twee volwassenen A + B, die, afgesneden van hun eigen ouders en van de omgeving waarin ze zijn opgegroeid, hun emotionele, financiële, morele en economische levenswijze op de kinderen overdragen. Dit type A en B bestaat sedert ongeveer vijftig jaar in Noord-Amerika en West-Europa en was voordien volslagen onbekend in de geschiedenis van het menselijke ras! Zo'n kerngezin met twee generaties is een geheel nieuw antropologisch fenomeen. Een man en een vrouw. Adam en Eva.

Geen grootmoeders meer in huis, noch grootvaders. Geen ooms, geen tantes, geen neven, geen nichten. De familie is dood. Hoe dan ook hebben we een A en een B. Ik heb het nu even niet over hun genderidentiteit. Die A en B klitten meestal onbewust toch samen met een bepaald doel en soms planten ze zich voort. Dat is dus niet zozeer liefde, als wel een evolutionaire drijfveer. Verliefdheid is een soort ziekte die de evolutie erop bedacht heeft dat - welke soort het ook is, er iets overleeft: $A+B > C$. Hoe dan ook, die A + B communiceren al dan niet met elkaar, vanuit hun emotionele intelligentie. En dat maakt het voor wiskundigen zoals ik soms best ingewikkeld. Je komt dan soms niet verder, zelfs niet met de logica.

Grietje: Ik ben bang

Hans: Wees niet bang

Grietje: Ik ben bang om bang te zijn wanneer jij me zegt dat ik me niet bang moet voelen

Hans: Maak ik je van streek?

Grietje: Ik ben van streek dat jij van streek bent

Hans: Ik ben niet van streek

Grietje: Ik ben van streek dat jij niet van streek bent dat ik van streek ben dat jij van streek bent

Hans: Ik ben van streek dat jij van streek bent dat ik niet van streek ben dat jij van streek bent dat ik van streek ben wanneer dat met mij niet het geval is

Dit was wiskundige poëzie van de psychiater Ronald Laing.

Ik dank u voor uw aandacht.'

Mission completed.

Boris liet zich met een noodgang langs het trappetje naar beneden roetsjen, om meteen weer op een rood stuk vlees aan te vallen.

De toeschouwers beloonden hem met een warm applaus, terwijl Sabine, verliefd snikkend, hem om de hals viel. 'Kussen, nu!'

Sabine Fledderus voelde zich geroepen om aansluitend aan de praat te gaan, iets wat zij immers maar al te graag deed, de ganse dag *en* nacht door.

Else vond het prima.

Sabine beklom, - ietwat onzeker door de drank, omzichtig naar boven en wierp een korte blik op haar spiegelbeeld. Ongewone vibraties! Zij zag zichzelf weerspiegeld, net als Narcissus destijds, en dacht, - net zo verliefd op zichzelf, vrijwel gelijktijdig aan haar stokpaardje: teleportatie. Het kanonschot was zij helemaal vergeten en dat

dreunde alsnog na in haar. Zij was zich een hoedje geschrokken. Wat zou het? Zelfs tijdens een orgasme ging het oreren over teleporteren door, alsof zij het liefst zichzelf naar de maan wilde teleporteren. Ook nu werkte zij ongeneerd toe naar haar kwantumverstrengeling.

‘Teleportatie is de rechtstreekse verplaatsing van objecten van de ene plaats naar de andere. Vrijwel op hetzelfde moment verdwijnt het object op de ene plaats en verschijnt het op de andere plek. Teleportatie gebruik ik bij mijn wetenschappelijk onderzoek dat poogt kwantumeigenschappen van een bepaald atoom naar een ander atoom over te brengen. Die techniek die ik gebruik heet ‘kwantum-verstrengeling’, een vreemd fenomeen, dat optreedt wanneer twee kwantumobjecten, zoals fotondeeltjes, dezelfde existentie delen, ondanks hun plek in ruimte of tijd. Het principe werkt als volgt: deeltjes die op een zeker moment pal bij elkaar in de buurt zijn geweest, hebben een onzichtbare band met elkaar. Het gaat daarbij om de *spin*, het magnetische moment. Nu blijkt dat die band blijft bestaan, zelfs als de deeltjes uit elkaars buurt verdwijnen, in principe zouden zo twee deeltjes zelfs nog aan verschillende kanten van het universum nog steeds van elkaars bestaan afweten. Het ene object kan niet meer volledig beschreven worden zonder het andere specifiek te noemen, al zijn de beide objecten ruimtelijk

gescheiden, non-locaal. Nu over die *verenigbaarheid*: omdat A en B bij elkaar in de buurt wonen, blijven ze elkaar zien. Ze doen drankjes in de stad, hebben seks. Allemaal met een air van nonchalance. Eigenlijk wil A iets serieus, maar als het zo moet, dan maar op deze manier. Dus blijft A ook andere jongens zien. Als A aan haar toekomst denkt, ziet ze een monogame relatie voor zich. Het liefst met B. Dan ontmoet ze C. Hij is wat ouder dan zij en brengt haar in aanraking met allerlei nieuwe subculturen in San Francisco. Met hem heeft ze een sterke seksuele klik. Dus op een gegeven moment heeft A twee niet-exclusieve relaties. De balans houdt haar kalm. Als het met de één mislukt, is er altijd de ander nog. En af en toe komt er ook nog eens een *one night stand* tussendoor. C zit echter mijlenver bij A vandaan. Uiteindelijk geeft toch de seksuele klik de doorslag. Er is sprake van een definitieve verstrengeling, A en C blijken van dezelfde existentie, ook op zeer grote afstand. Het gaat om de spin, het magnetische moment. En over het krijgen van kinderen gesproken: onze apocalyptische planeet is een eenzame stip in het grote omhulsel van het kosmische donker. In deze obscuriteit, in al deze uitgestrektheid, schuilt geen enkele hint dat er iets van elders zal komen dat ons kan redden van onszelf. En er is nergens een plek, niet op de korte termijn, waar onze soort naar toe kan verhuizen. De Aarde is met andere woorden de enige

leefbare wereld die we kennen. Wat je er ook van vindt: we zullen het met onze Aarde moeten doen. Voor mij onderstreept het onze verantwoordelijkheid om die vale blauwe stip, het enige kosmische thuis dat we kennen, de Aarde, te behouden en koesteren. Inclusief het krijgen van kinderen die deel uitmaken van één mensheid op aarde, die op hun beurt ook weer deelnemen en die dezelfde gezamenlijke lotsbestemming hebben.'

Inmiddels hadden de nieuwelingen zich reeds aardig weten te bezatten. Sommige toehoorders klaptten wel, met een toch ietwat wazige blik in de ogen. Anderen, de gezegenden die iets van exacte wetenschap snaptten, klaptten des te enthousiaster. Hoe dan ook, als een warm bad liet Sabine dit over zich heen gaan. Stralend keek zij naar Boris, die haar een druiperig, vet-van-het-vele-vlees en dus niet al te romantisch kushandje toewierp.

Else riep dat Philippus aan de beurt was. Beste-vaer maakte dus aanstalten om het sprekersgestoelte in te nemen. Hij klom enigzins aangeschoten, maar vitaal voor zijn leeftijd naar boven, keek over de rand, loerde beneden naar zijn spiegelbeeld, zuchtte diep en wachtte rustig af, totdat het giga kanonschot klonk. Het duurde lang, hij nam de tijd. *Gnoote seautoon*. Ken uzelf..Wat ging er toch allemaal in die oude en doorweekte hippiesche hersenmassa van hem om?

Mijn God, straks sprong ie nog naar beneden. Nee, zover was het gelukkig nog niet, hij keek de giga grot rond en begon in het wilde weg woorden te poepen.

‘Denken aan hoe belangrijk het is de juiste levenspartner te kiezen, is ongeveer even overweldigend als stilstaan bij de oneindigheid van het heelal of de dood – het is te intens om echt tot je door te laten dringen. In tegenstelling tot de dood en het universum is het uitkiezen van de juiste levenspartner volledig binnen jouw controle. Zo’n belangrijke keuze moet je volgens mij niet van het toeval laten afhangen. In plaats daarvan is het verstandig om met veel mensen te daten en niet met de eerste de beste te settelen: *casual sex is not casual, unless you’re so drunk, you can’t remember who it was*. Ik doe al jaren persoonlijk ‘onderzoek’ naar de liefde en dan vooral naar de vraag hoe we onze partners uitkiezen. Man en vrouw, tot je dienst, maar tussen die scenario's zijn nog eindeloze variaties mogelijk. De bovenbouw, de samenleving, heeft gezorgd voor een nieuwe mogelijkheid van *partnership*.

Heteroseksueel in de ochtend, homoseksueel in de namiddag, lesbisch in de avond en wie weet wat 's nachts.. Het hoeft zelfs geen man en vrouw meer te zijn. Prima! Seks met iemand hebben is volgens mij een goede manier om iemand te leren kennen. Je ziet ze, ruikt ze, hoort ze, proeft ze en

voelt ze. Dat proeven gaat bij mij scatologisch. Ik heb vaak tegen mensen gezegd dat er twee manieren zijn om iemand voor je te winnen. Manier één is dat je maanden luistert naar hun toekomstplannen. Manier twee is dat je vanavond nog seks met ze hebt, met als hoogtepunt het verorberen van zijn uitwerpselen. Daarna weet je genoeg. Je kent iemand van buiten *en* van binnen. Ik vraag mij wel af of de perfecte verbintenis wel mogelijk is. Er zullen altijd min- en pluspunten overblijven, in de ogen van de ander, of in die van jou. Het geeft geen zin de ander te willen kneden, totdat hij of zij zo is als jij wilt, dat die ander *moet* zijn. Dat is een verloren *game*. Je kunt pas een relatie hebben in totale onafhankelijkheid van elkaar. Dat betekent nogal wat, een ander volledig in zijn waarde laten, ga er maar aan staan. Je krijgt wel iets kado: een hechte band, dan wel een gewapende vrede. Beide zijn waar en alleen is maar alleen. Ik ben niet erg eerlijk, geloof ik, ik ben er zelf niet helemaal, of liever gezegd, helemaal niet, in geslaagd iets definitief te bereiken in de liefde. *'I am a lover and looser, sorry.'*

Hij liet zich langzaam weer zakken. Lang niet iedereen klapte. Nu waren sommigen al aardig laveloos. Overal op tafel lagen hompen vlees. Er stond al een flinke rij lege flessen. Bestevaer was bloedeerlijk geweest door zichzelf de maat te nemen. Dat was men heden ten dage niet zo meer

gewend. Ach, hij verdiende geen schoonheidsprijs.
't Kon slechter.

'Dankjewel Philippus', klonk het van boven, zodra Bestevaer was gaan zitten. Celeste stak hem alsnog een hart onder de riem. 'Top!' Miguel was achter haar aan omhoog geklommen en bevond zich nu achter haar. Celeste Clark staarde naar haar beeltenis en gooide na verloop van tijd ineens geheel onverwacht een van haar oorbellen in het water. Dat beloofde wat! Het kanonschot klonk dreigender dan ooit. Zij voelde hoe haar zware borsten trilden van de vibraties. Miguel, achter haar, sloeg zijn armen om haar heen.

'Demasqué! Prima! Ik wil wel iets van mijn ware zelf laten zien. Mijn valse zelf, dat zijn mijn oorbellen, mijn rinkelende armbanden, en mijn ringen, en mijn vrolijke karakter en mijn verhalen over leven op Mars, en microben. Ik ben een essentie, ik existeer als een fluïdum van geest. Ik ben een droomwezen. Alles hangt met alles samen. Dit alles kan ik missen als kiespijn, hoppa!'

Celeste gooide waggelend haar overige uiterlijke versierselen in het water beneden zich. Zij wilde haar valse zelf afleggen, overduidelijk. Miguel zorgde ervoor dat zij niet in de Lose viel.

'Ik zie ware *vereniging* meer als een spiritueel iets, een geheimzinnige geestelijke band tussen twee mensen, daarnaast is het iets dierlijks, feromonen.

Dat zijn signaalmoleculen, die boodschappen overbrengen tussen individuen van eenzelfde soort. Letterlijk betekent het woord feromoon 'drager van opwinding'. De seksuele aantrekkingskracht wordt via het lichaam in het onderbewustzijn geïnitieerd. Het zijn hoog werkzame chemische bestanddelen, die door zowel mensen, als ook dieren worden afgescheiden, om soortgenoten van de andere sekse aan te trekken. Flink zweten dus, geuren, ruiken, je geheel en al overgeven aan andermans *lichaam*. Seks triggert vervolgens systemen in de hersenen die een rol spelen in de hechting. Wel, ik heb mij altijd ontheemd gevoeld, niet echt 'thuis'. Mijn pleegouders hebben mij alles gegeven wat zij in huis hadden, toch was het niet en nooit genoeg. Ik had daarom moeite met relaties, denk ik. Omdat ik als adoptiekind het niet vertrouwde, was ik bang om in de steek gelaten te worden. Toen ik klein was wist ik al niet zo goed hoe ik contact moest maken, en houden. Ik was ook altijd meteen op zoek naar iets specialers dan een alledaagse tevredenheid. Ik wilde iets echts, iets oprechts ervaren, zelfs als dat betekende dat ik soms in experimenten moest duiken die lelijk konden uitpakken. Ik wilde wel emotionele ervaringen opdoen, maar niet die onmiddellijk omgezet werden in huisje, tuintje, boompje. Ik raakte daarbij soms regelrecht beschadigd. Een van de redenen dat ik de vrije liefde onderzocht, is dat ik die speciale ervaringen wilde opdoen, die

bestonden naast het type geluk dat al te gemakkelijk voorhanden was. Wel zie ik dat het traject om een levenspartner te vinden bij mij steeds langer duurt. Miguel heeft mij geleerd hoe ik van iemand moet houden. Wij zijn bezig om samen een toekomst te plannen die verder gaat dan enkele maanden, om samen eventueel kinderen te krijgen. Toen ik voor het eerst tegen hem zei dat ik van hem hield zei hij: '*Dat weet ik.*' Het blijft lastig om dat *niet* meteen te zien als het ideale einde. Een eventueel huwelijk volgt pas veel later. In de tussentijd is ongetrouwd samenwonen zonder kinderen voor ons een prima optie. De meerderheid van de samenwoners gaat immers op zeker moment weer uit elkaar. Wie weet, als het allemaal lukt, kunnen we wat later alsnog trouwen en kinderen krijgen. Dat zou iets ongelofelijks zijn, in mijn geval. Dat betekent namelijk dat ik toch in staat ben gebleken om mij aan iemand in mijn leven te hechten. *Verenigd*. Dat had ik nooit van mijzelf gedacht. Hier sta ik dan, zonder versierselen, huilend, om mijzelf en de Aarde. Gelukkig heb ik Miguel gevonden.'

Ze kusten elkaar.

Klaterend applaus volgde. Celeste kreeg een intieme *hug* van haar Miguel Decker. Die besloot - op verzoek van Else, zelf ook nog een duit in het zakje te doen. 't Zoveelste kanonschot klonk door de grot. Hij keek naar het zwarte water beneden

hem.

‘Ik denk dat die hele *hook-up-culture* onderdeel is van wat ik, - klinkt misschien gek, ‘langzame liefde’ noem. Ik bedoel, waar gaat al die seks over? Je spendeert je tijd, je energie aan iemand, je kunt gekwetst worden, een soa krijgen, vrouwen kunnen zwanger raken. Er moeten bepaalde redenen zijn dat we het toch doen. Ik geloof dus dat we in het tijdperk van langzame liefde zijn beland. Snelle seks, langzame liefde. Je leert iemand kennen terwijl je met elkaar naar bed gaat, vervolgens word je *friends with benefits*, waardoor je elkaar op een wat regelmatigere basis ziet, daarna word je een stel en ga je samenwonen. Ik heb zo het idee dat dit allemaal binnen drie tot hooguit vijf *dates* duidelijk moet zijn. Iemand rustig leren kennen is er tegenwoordig niet bij. Een vriend van mij zei dat ook echt letterlijk. Hij moest drie hokjes in zijn hoofd kunnen afvinken. Het eerste was: kunnen we ergens over praten? Het tweede was: vind ik de seks goed? En het derde was: zie ik op termijn een leven voor mij met iemand? Bij mij werkt het dus niet zo en ik vind seks ook nog eens best intiem. Volgens mij is dat daten veel te doelgericht, oftewel, zo snel mogelijk toewerken naar het seksexamen. *Give it a real chance!* Want weet je, het dient volgens mij soms juist helemaal *niet* te matchen! Fysiek ben je denk ik niet honderd procent mijn type. Ik zou me niet op

straat hebben omgedraaid voor jou. Is dat je echte haar? Waarom trek jij zo met je rechterbeen, ik zag het toen je naar de wc liep. Dat soort teksten zijn toch waanzin! En dat is mijn punt, met online dates zit je natuurlijk veel meer op dat uiterlijk te selecteren. In de afgelopen twee jaar had ik één keer een klik met iemand. Of laat het drie keer per twee jaar zijn, van wie twee gewoon afvielen, omdat ze bleken al een partner hebben. Als ik tijdens zo'n eerste koffiedate met een vrouw merkte dat de tijd minder snel voorbijging dan met goede vrienden, was dat voor mij niet echt een heel goed teken. Het maakte me niet uit of een vrouw iedere week naar yoga ging. Het ging mij om die klik die je in je heel vroege jeugd had, als je voor het eerst een vriendinnetje had. Die openheid van toen. Die spanning! Via dating kan dat al bijna niet meer op die manier ontstaan, omdat al het spontane eruit is gehaald. En laat staan als je begint over de *kracht van het verschil*, daar hoef je al helemaal niet mee aan te komen. Ik had inmiddels zo'n hekel aan daten, dat ik het bijna op de koop toe nam dat ik vrijgezel bleef. Gewoon een zoveelste prima relatie voegde voor mij niet zoveel toe. Ik was nu ook wel min of meer gelukkig. Natuurlijk miste ik het soms om te knuffelen. Maar dat voelde toch alleen maar fijn als iemand voor mij een negen was, en geen zes min. En kijk nu eens, het is zelfs een tien geworden, de wonderen zijn de wereld nog niet uit.'

Miguel draaide zich om en sloeg zijn armen om de kolossale Celeste heen en tilde haar, al ronddraaiend, zo hoog mogelijk op. Stormachtig applaus, ongeloofelijk mooi, hoe het lot mensen soms de bochten liet nemen. Oeps, ze kukelden bijna over de rand van het hekje, pas toch op! De andere novicen bleven maar klappen.

Yasemin Ozdemir stond hen al op te wachten onderaan het ijzeren kippentrappetje en omhelsde de beide vorige sprekers spontaan. Miguel hielp haar een handje en zij klom voorzichtig naar boven, onder aanmoediging van de anderen.

Eenmaal aan tafel, kreeg Miguel - welverdiend, een extra partijtje *sparerips* van Pierre aangereikt. Celeste klokte een grote bel wijn naar binnen, alsof het limonade was. Zij huilde tranen met tuiten, van geluk.

Yasemin begon al tijdens de klauterpartij naar boven al puffend en hijgend in zichzelf te praten:

‘Op het eerste gezicht. Lijkt het erop. Dat getrouwde mensen. Gelukkiger zijn dan singles. En mensen die gescheiden zijn. Met andere woorden. Beneden hier op de trap. Staat een ruziënd koppel. Een paar treden hoger. Staat de single. Helemaal bovenaan. Staat het gelukkige stel. Zo is het niet. Zo is het niet!’

Zij had met veel moeite het plateau bereikt en keek

hijgend in de diepte, hoofdschuddend. Het kanon daverde. Zij staarde in het diepe zwarte water van de Lose. Iedereen wachtte vol verwachting af. Zou Yasemin het aandurven om iets van haar ware zelf te laten zien, waar haar zo autoritaire echtgenoot Sen bij was? Je kon een speld horen vallen. Er klonk een zacht gezoem, een soort hummen. Plotseling begon zij zachtjes te zingen.

Je was mijn woonhuis mijn warme ware thuis Je slaapkamer, mijn nest Nu door een ander verpest Je woonkamer, mijn leven Is aan die ander vergeven Je keuken om het even Je trap bracht mij hoger en hoger Je dak hield regen tegen Tot 't scheiden van onze wegen

Ik zwerf nu rond op 't kerkhof Dit graf hier is van mij Helaas niet zij aan zij met jou Mijn wens is: kom ook, gauw *

Applaus steeg op.

'Ooit als meisje uit Adiyaman werkte ik op het land en leerde ik Sen als aantrekkelijke staljongen op Koranles kennen. Ik viel wel voor hem. Je wist niet hoe die ander erin stond. Je kende elkaar eigenlijk nog helemaal niet en je wist niet eens of het klikte.

* Erotiek en mystiek, een lied van Sezen Aksu, over liefdesproblemen.

Je moest elke keer weer een beetje meer van jezelf blootgeven. Kijk, ik vond begroeten echt

moeilijk en ik dacht: *‘Oké, tegen hem kan ik dat wel zeggen.’* Dus ik zei: *‘Ik vind het heel ongemakkelijk, hoe moet ik je begroeten en afscheid nemen?’* Toen zei hij: *‘Ja, daar heb ik ook al over lopen filosoferen. Als we elkaar nou gelijk op de bek pakken is de spanning eraf.’* We hebben dat serieus gedaan. Dat hij dat van mij begreep, dat vond ik zo fijn! Zonder tong hoor.’

Welwillend gelach.

‘Ons geboorteland was bepalend voor onze verhouding. Dan heb je het dus ook over religie, en wat je in het geniep deed met elkaar. Schizofreen, dat waren we, we speelden een dubbelspel. Vrouwen waren net zoiets als beesten en Sen dacht er aanvankelijk ook zo over. Totdat ik in verzet kwam en mij geleidelijk wist te ontworstelen aan zijn woedende ideologie, die van het patriarchaat. Mijn dochter is het gelukt om degene te worden, die *ik* eigenlijk wou zijn. Daar ben ik erg trots op. Mijn zoons zijn huistirannen, menen stuk voor stuk de masculiene dienst te moeten uitmaken. Gewelddadig, liefdeloos. Mensen blijven vasthouden aan het huwelijk. Ik heb mijzelf altijd veel te veel weggecijferd. Ik ben bijna vijf en veertig jaar getrouwd. Het was geen geweldig huwelijk, we raakten seksueel uitgekeken op elkaar. Ik ben Sens’ hoofdvrouw, hij is polygaam. Ik ga tegenwoordig meer en meer mijn eigen gang. Daar heeft hij grote moeite mee. Slaag ligt dan

voor de hand. Dat doet mij niets meer, integendeel. Wij hebben op de een of andere manier toch een diepe, vriendschappelijke band, met alle ups en downs die daarbij horen. Ik hoop wel dat trouwen niet meer wordt gezien als het eindstation. Dat *dat* je leven pas compleet maakt.

In plaats daarvan kan het huwelijk misschien iets banalers worden. Iets bescheideners. Falende huwelijken, dan wel relaties, zouden niet langer geïnterpreteerd hoeven te worden als een persoonlijke mislukking. Meer een soort institutionele basis voor gedeelde inspanningen. Zoals het opvoeden van kinderen. Of het vervolmaken van iets, van iets kunstigs. Iets goeds, waar je de talenten voor hebt meegekregen. Zoals in mijn geval buikdansen. Mensen zoals ik, in een ongelukkige relatie, zouden hun huidige relatie moeten verbreken, emotioneel moeten herstellen, om daarna op zoek te kunnen gaan naar een nieuwe relatie. Ik voel mij van binnen jonger dan ooit. Misschien kom ik pas op mijn negentigste de ware tegen. So what? Beter laat dan helemaal nooit! Wie weet, wie weet...'

Yasemin trok haar rokken op en begon te rollen met haar heupen. Gefluit en gejoel. Zij trok haar cape omhoog en liet haar buik draaien, draaien draaien. Luid applaus. Zelfs Sen lachte als een boer met kiespijn. Vol trots daalde zij het trappetje af, onder aanhoudend applaus. Beneden gekomen

boog zij diep, nam een flinke slok wijn en ging pontificaal bij Sen op schoot zitten.

Else wees naar Fidel, het was zijn beurt. Fidel Meester vroeg uit de hoogte of het echt nodig was dat hij het trappetje beklom? Else stond op en liet haar zweep flink knallen. Zij kende haar pappenheimers, Fidel en zij kenden elkaar al jaren.

‘Ouderdom is een cliché, ben jij een jonge hond of niet?’

Als een hondje in het circus dat door haar hoepel moest springen, zo knalde haar zweep in de buurt van Fidels’ ouwe-mannen-biljetjes - hij wist niet hoe snel hij als een aapje naar boven moest klauteren, waar hij zich, beetje bangelijk, vastklampte aan de ijzeren balustrade. Hij durfde nauwelijks te kijken naar het diepe zwart beneden hem, wat zou daar in zijn geval te zien moeten zijn? Een geraamte? Kanonschot!

‘Eros dus. Bij Homeros is het woord Eros een aanduiding voor de behoefte aan eten, drinken, slapen en vrijen. Eros is in de oudste tijden symbool van de vleselijke liefde, waardoor het voortbestaan van mensen, dieren en planten verzekerd is. Wat we zoeken is het diepste orgasme ooit beleefd! Nu komt het. Gebruik daarom de *mentale* omweg in plaats van recht toe, recht aan, op je zoveelste huis-, tuin-, en keukenorgasme af te stevenen. We zullen

daarvoor uitgebreid tijd dienen te nemen om iets wat ook werkelijk bestaat te ontdekken in ons zelf: onze *psyche*. Eros die op zoek gaat naar Psyche. Eros vond haar slapend en wekte haar met een *prikje* van een van zijn vleugels. Psyche werd door Hermes naar de Olympus gevoerd. Op Eros' verzoek verleende Zeus Psyche onsterfelijkheid. Alle goden namen deel aan de feestelijke bruiloft van Eros en Psyche. Dat dus, in de ruimste zin, is het feest van de hereniging gevierd, van Eros en Psyche! Wij zijn droomwezens, we hebben verbeeldingskracht! We hebben niet alleen een lichaam, dat ademt. En hijgt bij ons klaarkomen, hyperventileert bij ons sterven. We hebben daarnaast een kosmisch bewustzijn, een universeel gevoel van emoties. In alle culturen wordt gelachen of gehuild, is men teder, of agressief, kalm en rationeel of hysterisch en zo gek als een deur.

Wat gebeurt er met je *mind* als je samen in- en uitademt? Vergelijk het met het spelen van een melodie, meerstemmigheid is mogelijk. Wat doet dat met een eerste kus? Wat met een eerste streling? Wat met de verstrengeling? Dus geen gerobotiseerde seks, met als gevolg kunstmatig genot, maar langzame kennismaking via de weg van de spirituele intimiteit. Zo kun je je geestelijk *verenigen*: door bv. maximaal *muziek* in te zetten om je een te voelen met die ander, om zo letterlijk

in hogere sferen te geraken. Liever niet de Radetsky Mars, van Johann Strauss sr., dan wordt het weer zo bonkerig.. Er is genoeg goddelijke muziek voorhanden, wat let ons? Laat die lichamen in elkaar opgaan, in één vlees, in één geest! Zelf heb ik op dit punt jammerlijk gefaald.

Mijn partner voor het leven was de muziek zelf. Ik ben verslingerd aan Eros, zeker, maar Psyche is altijd mijn grote liefde geweest. Misschien was ik daarom uiteindelijk beter in staat om zelfs uitsluitend platonisch de liefde te bedrijven, om zo via muziek te kunnen begrijpen waar het werkelijk omgaat. Muzikaal magnetisme!’

Daverend applaus. De genodigden juichten de oude baas toe, met alles wat er in hen opkwam, gefluit, bis! bis! - geroep, en-zo-voorts. Iemand riep: ‘Ouwe snoeperd!’

Merijntje ging om zijn nek hangen. Heel liefdevol maakte hij haar anorexia-armpjes los en ging volledig in zichzelf gekeerd weer zitten. In de ban van zijn eigenzinnige vibraties.

De gasten waren door het dolle, men gooide met de afgekloven botten naar elkaar, een glas wijn viel stuk op de harde bodem. Else wenkte lachend naar Raoul dat hij nu aan de beurt was.

Raoul Brugman was rustig en beheerst opgestaan en wachtte beleefd op een teken van Else dat hij

de trap kon bestijgen. In alle rust nam hij de treetjes, één voor één, niettemin gleed hij, - bijna boven gekomen, toch nog bijna uit, doordat zijn voet ineens wegschoot. Hij betrad het rotsplateau en leunde met twee handen op de balustrade om zijn *audience* toe te gaan spreken. Gelukkig klonk het kanonschot. Mijnheer Brugman was geheel en al vergeten zich voorover te buigen om zich eerst nog te bespiegelen. Extra langdurig - je bent natuurlijk niet voor niets het knapste jongetje van de klas, liet hij zijn blik vallen op het donkere water, zonder iets te zien wat hem weleens minder welgevallig zou kunnen zijn. Ziezo, dat toneelstukje zat erop. Toch voelde hij dat er iets met hem gebeurde, iets magisch. Hij nam zich voor zichzelf geweld aan te doen om bloedeerlijk te zijn.

‘Onderzoek laat zien, dat als je getrouwde mensen in twee groepen verdeelt op basis van de kwaliteit van hun relatie, mensen in slechte huwelijken ten diepste ongelukkig zijn en mensen in goede huwelijken juist nog veel tevredener zijn dan andere onderzoeken tot op heden lieten zien. Dat vind ik opvallend en mooi. Ik ben inmiddels vijf jaar getrouwd. Mensen hebben weinig tijd en willen die niet verdoen. Trouwen was vroeger het begin van een relatie, nu is het de eindstreep. Ik kwam tot het besef hoeveel macht het traditionele verhaal over het huwelijk als het toppunt van geluk had op mijn positie in de wereld. Zeker als ik naar plekken

reisde waar *small talk* begon met de vraag of ik getrouwd was en kinderen had. Ik vroeg me dan af of ik gelukkiger zou zijn als ik op dat soort vragen ja kon antwoorden. Met andere woorden, ik heb al heel vroeg ja tegen Inger gezegd, we zijn getrouwd, met alles erop en eraan. Zij in het wit, ik in het zwart. Na vijf jaar concludeerde ik dat er in mijn leven weinig structureels was veranderd. Ik hield van mijn leven als 'single', maar ik ging de vanzelfsprekendheid van het hebben van een gezin ook waarderen. Inger en ik hebben nu een gezamenlijke lotsbestemming. Boven mijn bureau hangt een foto van Moeder Aarde, veraf genomen, vanuit een ruimtesonde. Deze foto illustreert op prachtige wijze de boodschap die wij willen overbrengen op onze kinderen. Lang niet iedereen realiseert zich dat we letterlijk allemaal in hetzelfde kosmische schuitje zitten. Dat we ondanks al onze verschillende perspectieven en identiteiten uiteindelijk allemaal op elkaar lijken. Voor het slapen gaan kijken we samen met het hele gezin een moment naar Moeder Aarde. Kijk nog eens naar die stip. Dat is hier. Dat is thuis. Dat zijn wij. Daarop leeft iedereen die je liefhebt, iedereen die je kent, iedereen van wie je ooit hebt gehoord, elke mens die ooit heeft bestaan. Het is de samenballing van ons geluk en lijden. Duizenden religies, ideologieën en economische doctrines, elke jager en verzamelaar, elke held en lafaard, elke maker en vernietiger van beschavingen, elke

koning en bedelaar, elk verliefd jong stel, elke moeder en vader, elk hoopvol kind, elke uitvinder en verkenner, elke docent van moraal, elke corrupte politicus, elke superster, grote leider en elke heilige en zondaar uit de geschiedenis - ze leefden allemaal hier, op een klompje stof, zwevend in een zonnestraal. En dan doe ik het licht uit. Mijn aanstellerij, mijn ingebeelde belangrijkheid, de waan dat ik een bepaalde bevoorrechte positie heb in het universum - al die ideeën worden in twijfel getrokken door dit *point of view*..

Er volgde een lange applaus.

‘Ik moet wel bekennen dat ik meen dat we behalve een gemeenschappelijke cultuur, ook een gezamenlijke *subcultuur* hebben. Die van ons driftleven. De mens is behalve een gelukkige engel ook een ongelukkig monster. Die kant van ons is zwak, we doen alles om maar aan ons gerief te komen. Ik met name met behulp van porno. Velen van ons, de meesten, zijn eraan verslaafd, net als ikzelf. Wij hebben allemaal zo’n onderbuik, die ruikt meestal niet al te fris. Ik voel mij al met al half mens, half dier.’

Een aarzelend applaus brak los.

Dit was niet de Brugman die men gewend was en kende uit de media. Hij maakte een kwetsbare, zelfs verslagen indruk. Wel eerlijk, zoveel was

zeker. Met name de novicen werden met de minuut baldadiger. Er werd geschreeuwd, gezongen. In elkaars kruis gegrepen. Merijntje was in de armen van Brugman gekropen om hem te troosten. Boris en Sabine smeerden elkaar in met het bloed van de biefstuk-jus. Bruno probeerde bij Else een glas wijn tussen haar tieten te gieten, maar zij was hem te snel af en sloeg het glas uit zijn hand. Intussen had ter afwisseling weer een senior, de onderkant van het trappetje bereikt.

Het was Sen Özdemir die steeds een trede oversloeg en boven aangekomen, - terwijl hij naar het zwarte water onder hem staarde, zijn gulp open ritste, zijn oude mannenlul eruit haalde en klaterend in het loepschone water van de Lose piste. Hij wachtte lang, voordat hij begon te praten. Het kanonschot bulderde.

‘Ik heb een lange geschiedenis met Yasemin achter me, met alle mooie en minder mooie herinneringen. Zij heeft genoeg van mannen zoals ik. Of mijn zoons. Wij zijn regelrechte misdadigers, zo ziet zij dat nu eenmaal. Ik vraag mij weleens af, zijn mannen niet allemaal een beetje zo? Je hebt natuurlijk ook van die keurige types ertussen zitten. Uiteindelijk zijn ze, als je goed kijkt altijd wel ergens macht aan het uitoefenen over iets of iemand. Klootzakken zijn het, mannen, dat is iets genetisch, lijkt mij. Monster en een ietsje pietsie engel tegelijk, ik bedoel, ik kan mij er bijvoorbeeld

vreselijk over opwinden, dat tegenwoordig jongeren volstrekt hulpeloze bejaarden in elkaar lopen te rossen. Vijf minuten later sta ik zelf met mijn riem mijn vrouw in elkaar te tremmen. Ik kreeg voor mijn zestigste verjaardag dertig dates cadeau van mijn vrienden. Ik schreef er zelfs een dagboek over. Ik wilde onderzoeken hoe je leven eruitziet, als je echt voor polygamie gaat. Zoals de vroegere sultans. Ik had al mijn vrienden gevraagd een meisje of vrouw uit hun vriendenkring te bedenken, met wie ik op date kon. Het leverde een kleurrijk palet aan vrouwen op. Ik ging met eentje midgetgolfen, kwam via een ander erachter dat de bioscoop overgewaardeerd wordt als date-locatie en bleef uiteindelijk met een handjevol dates bevriend. Ik weet nog steeds niet wie het beste bij me paste, en waarom. Daar was ik ook niet zo mee bezig. Meer met de vraag hoe het was om te daten, als je er niet van uitgaat, dat het de weg is naar een nieuwe relatie. Dus dat je niet de deur binnenstapt en denkt: is dit haar dan? Na achttien dates stopte ik met het experiment. Daten zonder op zoek te zijn naar een relatie bleek ingewikkelder, dan ik dacht. Uit één date was een heuse relatie ontstaan en toen die na zes maanden helaas alweer voorbij was, had ik meer behoefte aan haar als vriendin, dan aan de volgende vrouw uit het stapeltje. Voldeed die vriendin dan toch aan een bepaald ideaalbeeld? Ik denk vooral het laatste. Ik eindigde mijn dagboek met de conclusie

dat leven zonder vaste partner, of liever gezegd geliefde, zo je wilt, best lastig kan zijn, om heel veel uiteenlopende redenen. Ingewikkeld is het vooral, wanneer je jezelf als n t niet helemaal compleet beschouwt. Incompleet. Hoe dat nu weer komt en dat je op een gegeven moment als een waanzinnige wil dat je daar zo snel mogelijk vanaf raakt? Is dat omdat in je oppie schurk zijn niet leuk is? Is dat het? Als ik heel eerlijk ben, Yasemin heeft alles wat haar hartje begeert. Zij heeft alleen mij niet, niet echt, ik sta altijd in de waakstand. Altijd. Helaas.'

Het bleef angstig stil na Sens' verhaal, niemand durfde te klappen. In doodse stilte liet hij zich zakken langs de trap.

Else knikte even kort naar Bruno Brouwer, die hoopte overgeslagen te worden. Hij was de laatste die bedachtzaam de trap opklauterde. Het kanonschot daverde voor de laatste keer door de grot. Hij vond het moeilijk. Iets over jezelf te berde brengen. Maar goed, al doende leerde men, hopelijk. Hij staarde naar zijn evenbeeld. Niet fraai, wat hij daar zag, was hij dat, die enorme proleet? Het zweet gutste over zijn rug. Zijn blik bleef veel te lang op Else hangen. Zijn verlangen. Zijn constante stijve. Zijn Cleopatra. Zijn vuurvogel. Zijn pauwenvrouw. Zijn vulva. Zijn alles. Hij nam zich voor de Oerhoer zijn liefde te verklaren.

‘Het is niet zo, dat ik voor altijd vrijgezel wil blijven. Natuurlijk voel je je weleens allenig als vrijgezel, maar het is echt niet alleen voorbehouden aan een *single* om zich eenzaam te voelen. Het wordt altijd gezien alsof single zijn een tussenstation is en een vaste relatie het eindstation. Terwijl het in principe allemaal stationnetjes zijn. Als ik nu een relatie hebt, betekent dit niet dat dit over vijf jaar nog steeds zo is. Het is ook niet zo, dat ik nooit relaties heb gehad. Dat ging ongeveer zo: na een relatie van een jaar of twee was ik weer een jaar vrijgezel, dan had ik weer een vriendinnetje, tot ook die relatie weer uitging. Op een gegeven moment vroeg ik mezelf af of ik misschien bij die mensen hoorde voor wie de grote liefde niet komt. En wat dan nog, als dat zo was? Om het te onderzoeken besloot ik eerst mij totaal open te stellen voor het idee van een vaste relatie. Toen ik ooit, - misschien wel als een van de eersten, met daten begon, hoopte ik iedere keer dat er toch een grote liefde uit zou komen. Na een tijdje niet meer. Ik denk dat ik er beter in werd, in daten. Je probeert het non-stop onverschillig te spelen, want dat is nu eenmaal mijn generatie. Je gaat bijvoorbeeld niet twee berichtjes achter elkaar sturen. Als jij het eerste gesprek bent begonnen, moet die ander daarna het gesprek voortzetten. Tegenwoordig app ik niet voor twaalf uur en zeker niet als ik dronken ben. En ik ga echt niet oprecht zeggen dat ik iemand leuk vind. Als ik iemand werkelijk

waardeer, zou ik dat graag willen zeggen, maar dat vind ik te moeilijk. Iedereen is zo onverschillig. In het begin werd ik daar onzeker van. Ik was non-stop op zoek naar zelfbevestiging. Je vindt op een gegeven moment richtlijnen voor jezelf. Eerst was ik tevreden als een ander al een beetje lief tegen me deed. Nu zoek ik naar veel meer. Het zit 'm volgens mij in de acceptatie dat ik het waard ben om echte liefde te krijgen, zonder dat het betekent dat we een vaste relatie zouden moeten hebben om dat te bewijzen. Dat je in alle gevallen tegen jezelf kan zeggen: ik ben super en als die ander mij gaat negeren, zijn er zo tien anderen. Ik dacht: een ander kan me kwetsen, dan is het nog steeds mijn eigen verantwoordelijkheid, hoe ik daarmee omga. Om het samen te vatten: als een vrouw geen relatie wil, kan dat pijn doen, maar het hoeft niet aan jou te liggen. Single zijn is een redelijk neutrale, hoopvolle situatie. Singles hoeven namelijk alleen nog maar een fantastische relatie te vinden, terwijl mensen in ongelukkige relaties eerst hun huidige relatie moeten verbreken, daarna emotioneel moeten herstellen en pas daarna op zoek kunnen naar die nieuwe fantastische relatie, toch, Yasemin?

Stilte.

Eerlijk gezegd...ik analyseerde opnieuw mijn eigen verwachtingen, sloeg daarna steeds meer dag en nacht aan het internetdaten, wilde zoveel en zo

snel mogelijk seks met iemand, deed een cursus orgasme-meditatie of ik had seks met totaal onbekenden in een orgietent. Ik raakte zo hoe langer hoe meer eh..extreem.. nou ja, seksverslaafd.'

Bruno snikte kort, het was een droge snik. Niemand durfde te klappen.

'Ach, weet je, '..de beste stuurlui gaan naar de Walletjes,' zei die klootzak van een vader van mij altijd. Ik haatte hem erom, uit de grond van mijn hart. Hij heeft het gepresteerd van mij, zijn enige zoon, ook een hoerenloper te maken, die lul.'

Lange pauze.

'Ik wil tenslotte nog iets bekennen, ik ben nu, - voor het eerst van mijn leven, tot over mijn oren hopeloos verliefd. Horendol. Ja, ik heb het tegen jou, pauwenvrouw, jonkvrouwe Else van Montferlandt tot Braekesteijn, Koningin van de Nacht. Wil je mijn Cleopatra worden?'

Op hetzelfde moment klonken versterkte slagen van een hevig onweer dat losbarstte over de band.

Zo hard, dat dit het grottenstelsel op zijn grondvesten deed trillen. Hels bliksemende muziek brak nu los, weer klonk de Koningin van de Nacht, die op wraak zinde. Onzichtbare reusachtige windmachines bliezen alles wat los en vast zat door de ruimte. De novicen kropen angstig bijeen.

Uit de nok kwam een kabel met vleeshaak neerzeilen, Pierre klikte in *no time* Else tussen haar schouderbladen eraan vast, die meteen omhoog getrokken werd en even later klapwiekend met haar engelvleugels grote cirkels beschreef in de grot. Als een Engel der Wrake vloog zij in de rondte, vlak boven de hoofden van de nieuwelingen, sneller en sneller ging het, om daarna als een volleerde acrobate te landen op het sprekersplateau. Zij strekte haar armen wijd en stond pal, als in een molenwiek. Een orkaan van applaus steeg op. Else bewoog sidderend haar pauwenvleugels, het kanonschot klonk. Als een standbeeld stond Else nu kaarsrecht en staarde minutenlang in de diepte naar haar spiegelbeeld. Van huis uit had zij een hoop quasi religieuze rimram meegekregen, zij geloofde werkelijk dat je, - dankzij de geheimzinnige werking van natuurkrachten, je ware oorsprong op het spoor kon komen. Het werd stiller en stiller, doodstil, totdat zij eindelijk het woord nam.

Zondagochtend vroeg. Doppejan had duidelijk moeite om zijn geduld te bewaren. Het was zijn eerste vrije weekend sinds maanden. Nu was hij goddomme *nog* steeds bezig in de nacht van zaterdag op zondag om de inval in Paradise Now vanuit NL te coördineren. Nadat eindelijk de jonge Duitse hulpofficier van justitie hem de benodigde machtiging voor de inval had verleend, had hij uren verspild om de Duiters op één lijn te krijgen en dan met name de politiek verantwoordelijken voor de inzet van *Skorpion Einheitseinsatz*. Dit élitecorps voerde arrestaties uit in opdracht van de federale overheid. Die hadden, net als in Nederland, hun eigen ambtsinstructie, die veel overeenkomsten vertoonde met die de politie in Nederland hanteert. Met dit verschil, voor elke actie werd er een politiecommandant *en* een politieke leider aangesteld om leiding te geven. De commandant ging over het daadwerkelijke optreden, terwijl de politieke leider bij de coördinatie de spil was. Het voorstel van de politieke leiding was om twee teams te maken. Het observatieteam dat als eerste contact zou maken. Hierbij ging het erom om tijd te rekken voor het invalsteam, dat de verdachte uiteindelijk ging overmeesteren. Dit zag er op papier heel strak uit, als het op een goede manier werd uitgevoerd. Alle mogelijke gevaren werden uit de actie gefilterd door elkaar goed te dekken en ruimtes veilig te

stellen. Ook de hulp voor eventueel gewonde personen kwam zelfs aan bod. Cruciaal voor een professioneel team. Echter, dat observatieteam stond dus onder leiding van de politiek verantwoordelijke, een vrouw met weinig ervaring, die een - in de ogen van Doppejan, te softe aanpak voorstond. Hij wilde een inval doen zonder vooraankondiging. En dus met het invalsteam. Dat hele observatieteam was wat hem betreft beperkt nodig. Mijn god, kwam er dan nooit een eind aan de discussies? Hij krabde in zijn kruis, terwijl hij de politica trachtte te overreden.

Het invalsteam, de *Interventions Einheit*, stond 24 uur per dag en 7 dagen in de week paraat, 50 man. Beter 50 mensen waar je van op aan kon dat ze hun werk goed deden, dan 100 mensen waar je over twijfelde - Doppejan had alle vertrouwen in het team zelf. Die gasten hadden hun eigen kleding, wapenarsenaal, voertuigen, communicatiemiddelen, zelfs eigen regels en wetten. Daarnaast voerden ze risicovolle aanhoudingen buitengewoon professioneel uit. Met name als er gebruik van vuurwapens in het spel was. Een verschil met Politie Nederland was het feit dat iedere agent met een MP5 kon schieten. Dit hadden ze tijdens de opleiding geleerd. Iedere surveillanceauto had standaard 2 mp5's in de midden-console. Het ging met andere woorden wel over een politie- onderdeel waar niet geprutst

werd. Ze kregen te maken met de zwaarste criminaliteit. Dan was het nemen van risico's onverantwoordelijk. Men hanteerde verder de zogeheten amok- tactiek. Het woord Amok is de Maleise naam voor een moorddadige aanval waar de Maleisiërs destijds onder te lijden hadden. Deze term, amok, werd door deze eenheid gebruikt voor aanvallen met in het uiterste geval het risico dat een verdachte, - in dit geval Ibrahim Ozdemir, gedood moest worden. De tactiek werd gebruikt om snel, maar behoedzaam een verdachte te overmeesteren. Het kon niet te langzaam, omdat zo'n verdachte dan te veel ruimte kreeg om gekke dingen te doen.

Hoe dan ook, het invalsteam was nu zover dat zij hun posities rondom Paradise Now hadden ingenomen. Overal stonden zwaarbewapende mannen klaar om binnen te vallen. In de discussies ging het er nu nog om dat het observatieteam eerst nog aan zou bellen om te bezien of de eigenaresse, mevrouw Montferlandt, bereid was om een huiszoeking toe te staan, op verdenking van moord met voorbedachte rade op de heer Donald Quaedvlieg. De gezochte verdachte persoon was Ibrahim Özdemir, ook mevrouw zelf zou worden meegenomen voor verhoor. In het geval men niet wilde meewerken, zou onverwijld het sein tot de inval volgen. Heikel punt voor Doppejan was immers dat Ibrahim met zijn

kornuiten absoluut vuurgevaarlijk waren, het risico op een wildwest schietpartij was te groot. Volgens hem moest de inval direct plaatsvinden, het element van verrassing was juist zo belangrijk in dit geval. Hij nam zich voor geen duimbreed toe te geven, daarvoor was deze zaak hem veel te belangrijk. Hij wilde ook weleens weten wat die leden van het Geheime Genootschap, in vergadering bijeen, eigenlijk uitspookten.

Niks mooiers dan een heterdaadje!

Als kind al had Else het zwarte water van de Lose als iets magisch beschouwd. Eenmaal op haar 'praatstoel', was haar woord- waterval bijna niet te stuiten. Terwijl Else zich tot het uiterste concentreerde om haar 'lezing' te geven van verenigbaarheid, waren de meeste nieuwelingen er niet al te scherp meer bij. De eettafel was één grote ravage, de flessen rode bloedwijn waren leeg. Men hing over elkaars schouders, zachtjes murmelend, soms lallend. Else stak niettemin onverdroten van wal met haar substantiële, spirituele bijdrage:

'In de wetenschap wordt onder kannibalisme het eten van soortgenoten verstaan. Dat is bijvoorbeeld niet ongewoon bij sommige *species*, zoals bij bepaalde typen spinnen, waarvan de vrouwtjes de mannetjes opeten na het paren. Bij mensen rust er echter al sinds jaar en dag een groot taboe op het eten van soortgenoten. Vandaar ook dat de wetenschappelijke term voor kannibalisme, *antropofagie*, uitsluitend verwijst naar mensen, het betekent letterlijk het 'eten van mensen'.

'Eet smakelijk!' riep iemand. Else ging onverstoorbaar verder.

'Kannibalisme in Polynesië bijvoorbeeld moet in deze context worden begrepen: door iemand tot voedsel te maken werd een tegenstander ontdaan

van zijn menselijke status en getransformeerd in een object van voedsel. In die voedselcategorie spande het *hoofd* de kroon. Het hoofd van mensen werd gezien als het meest waardevolle onderdeel van een lichaam, iemand zou zich buitengewoon vernederd voelen bij de mededeling dat een ander je hoofd wenste te koken. Deze denktrant verklaart ook dat oorlogsslachtoffers vaak werden onthoofd en dat de buit gemaakte hoofden regelmatig werden gekookt. De gekookte hoofden werden vervolgens opgegeten.'

'Here zege deze spijsze, amen' riep een andere disgenoot.

'Onze taal zit eveneens vol met verwijzingen naar kannibalisme: *'ik kon hem wel opvreten'*, *'ik kon haar bloed wel drinken'*, *'een lekker stuk'* of *'een oude taart'*.

Deze uitdrukkingen zijn natuurlijk vrijwel nooit meer letterlijk bedoeld, maar hun bestaan geeft wel aan dat kannibalisme in een grijs verleden waarschijnlijk niet alleen bij vreemde volken voorkwam. Er worden ook met enige regelmaat films gemaakt met kannibalisme als thema, waaronder *The Silence of the Lambs* en *The Cook, the Thief, his Wife and her Lover*, terwijl er in het cult-circuit diverse horrorfilms over kannibalisme circuleren.'

'Heel Holland bakt!' Merijntje was de leukste thuis.

In 2003 bood de bevolking van het dorp Navosa in Fiji zijn excuses aan voor de dood en de consumptie door hun voorouders van de Engelse dominee Thomas Baker in 1867. Die verontschuldigungen voor het verorberen van Baker werden aangeboden aan de nazaten van de dominee, die daarvoor speciaal naar Fiji waren gevlogen. De Minister-President van Fiji gebruikte bij deze gebeurtenis zonder blikken of blozen de beladen term 'kannibalisme'. Hiermee rakelde hij een oud taboe op met betrekking tot het eten van soortgenoten. De aanleiding voor zijn dood zou zijn geweest, dat de dominee een kam door het haar van een weerbarstige hoofdman had getrokken, terwijl het volgens lokale gebruiken streng verboden was om het - sacrale - hoofd van een 'chief' aan te raken. Het verhaal was dat dominee helemaal zou zijn opgegeten, behalve zijn laarzen. Eén overgebleven laars is nog altijd te bewonderen in het Nationale Museum van Fiji.'

Er klonk zacht geroezemoes, waar ging dit verhaal toch naar toe?

'Kannibalisme is echter ook van recentere datum. In 2002 werd de wereld geschokt door een nieuwsbericht over een Duitse man die zichzelf had aangegeven bij de politie nadat hij iemand anders had opgegeten. Een macaber aspect van dit verhaal is dat de man een advertentie had geplaatst op internet waarin hij om een slachtoffer

vroeg. Een gewillig persoon gaf hieraan gehoor. Ze aten eerst samen het geslachtsdeel op van het slachtoffer, waarna hij om het leven werd gebracht en de initiatiefnemer de maaltijd voortzette. Het geheel werd op video opgenomen. Dit lugubere verhaal ging de wereld rond en op zo'n moment spitsen normaal gesproken veel mensen hun oren. Waarom? Waarschijnlijk omdat er diep in alle mensen enige kannibalistische neigingen verscholen zitten, maar dat het taboe daarop in westerse samenlevingen zo sterk is, dat incidentele overtredingen daarvan zeer tot de verbeelding spreken. Denk eens goed na, hoe zit dat bij een ieder van jullie? Nou? Nou?'

Doppejan had het eindelijk voor elkaar. Het zou een verrassingsactie worden. De mare over de dodelijke gewelddadigheid van Ibrahim en zijn trawanten was hen vooruit gesneld: het was uiteindelijk ook tot het Duitse politieke echelon doorgedrongen dat het om een uiterst gevaarlijke operatie ging. Als het ging om de meest houtsnijdende risicoanalyse, leek de verrassingsaanval inderdaad de beste optie. Het arrestatieteam was inmiddels werkelijk overal op voorbereid. Van een bankoverval tot ingewikkelde gijzelingssituaties: iedere situatie was compleet anders en bracht nieuwe moeilijkheden met zich mee. Situaties waar, - afhankelijk van de inval, aparte uitrustingen, technieken en tactieken voor nodig waren.

In dit geval moest men over de hoge muren rondom de Citadel zien te komen. Alle toegangen van het bordeel waren immers hermetisch afgesloten en met camera's beveiligd. Het was dus zaak om ongezien, dat wil zeggen op plekken waar men buiten bereik was van de camera's, over de muren te klimmen. Als ware alpinisten zouden de zwaarbewapende manschappen aan hun touwen omhoogklimmen, om zich vervolgens een voor een aan de andere kant van de muur te laten zakken. Hoe zwaar, dankzij hun kogelvrije vesten en idem helmen, plus verdere uitrusting! Wie eenmaal over

de muur was, moest meteen dekking zoeken achter de bijgebouwen. Gezamenlijk zou men optrekken langs de randen van de tuin, dekking zoekend achter de talloze bosschages. Doppejan had opdracht gegeven om als eerste de voordeur te forceren, en tegelijkertijd een handgranaat op het balkon te gooien. Het wachten was op de achter bewaking, totdat deze positie had ingenomen en het sein 'alles veilig' had afgegeven. De springmeester was geïnstrueerd om de zware voordeur met *explo* uit zijn voegen te blazen, om zo een snelle instap mogelijk te maken. Eenmaal binnen, zou de aanvalseenheid als eerste het hoofdgebouw razendsnel doorzoeken. Doppejan had zojuist de Duitse vrouw die de actie coördineerde nogmaals aan de lijn gehad die bezorgd had gevraagd of alles wel naar wens verliep? Hij had haar gerustgesteld, men zou alles op alles zetten om te voorkomen dat er slachtoffers zouden gaan vallen, met name onder de meiden en hun bezoekers. Een hulpofficier van justitie was ter plekke aanwezig. Dit was een wettelijke verplichting, in verband met de toelichting aan arrestanten op hun aanhouding. Doppejan had hem tevens gevraagd om toestemming voor aanhoudingsvuur. Hij had vervolgens opdracht gegeven om Ibrahim en zijn lijfwachten bij het eerste teken van wapengeweld in de benen te schieten. Ibrahim had immers de reputatie van een verzetpleger. In geval van

noodweer was een dodelijk schot toegestaan. Ibrahim was te herkennen aan zijn tatoeages, met name ook in zijn nek en op zijn armen. Waarschijnlijk gebruikte hij ter verdediging een automatisch vuurwapen, in dit geval zijn Kalasnikov, daarmee kon hij zo'n dertig patronen afschieten. Hij was tevens een vechtsporter. Zijn lijfwachten hadden in Stuttgart destijds behalve vuurwapens, kapbijlen en kapmessen gebruikt. Ook die gasten van de motorbendes moesten worden gearresteerd. Niemand mocht ontkomen. Paradise Now moest hermetisch worden afgesloten. Daarna was het de beurt aan de rechercheurs. Allereerst zou de Citadel binnenste buiten worden gekeerd om, - behalve het hoofd van Quaedvlieg, ook de rest van zijn lichaam te zoeken. En hoe zat het met het verdwenen meisje? Elke centimeter van het gebouw moest zo grondig mogelijk worden doorzocht, om zoveel mogelijk bewijs te verzamelen, waarmee justitie later kon aantonen, dat de groep een criminele organisatie was. Mobiele telefoons, laptops, voertuigen, vuurwapens, drugs, 't moest zoveel mogelijk in beslag worden genomen. Uitmesten die Augiasstal, de onderste steen moest boven. Was iedereen inmiddels zover? Nog vragen?

De Koningin van Montferlandt was inmiddels afgedaald vanaf het plateau. Zij wilde zich juist aan het hoofd van de rotstafel placeren, toen Bruno probeerde Else voor de zoveelste keer te bepotelen: alsof zij een loops teefje was, sprong hij om haar heen, nog net niet jankend als een jonge reu, van zoveel geiligheid. Zij wees hem resoluut af. De ijskoningin riep een paar maal: ‘Af!, AF! ZIT!’ en gaf hem vervolgens toen hij niet luisterde een stevig en goed gemikt knietje in zijn kruis. Nu jankte hij wel echt, zijn wormvormig aanhangsel met beide handen omklemmend. Hij gromde van de pijn.

‘Oerhoer!’ brulde hij als een gewond dier. Hij had helaas niet door dat de jonkvrouwe zo haar specifieke *appetijt* had...

Else nam wederom het woord:

‘Wel, ik zal jullie het diepste geheim van het Genootschap maar verklappen. Wij eten hier met veel genoeg soorten, mensen. Jullie aten zojuist mensenvlees en zo te zien smaakte mijn ex-zakenpartner Quaedvlieg jullie prima. Moge het jullie wel bekomen!’

Enorme consternatie brak los onder de nieuwelingen. Sommigen begonnen te schreeuwen. Anderen barstten in huilen uit. Merijntje stak een

vinger in haar keel. Iemand probeerde weg te vluchten, maar werd door de brede arm van Pierre tegengehouden. Oudgedienden zoals Fidel, Bestevaer, maar ook Sen en Celeste, keken meewarig naar hun uitzinnige tafelgenoten. Tja, zo was het immers ooit hen ook al eens vergaan..

Else gaf Pierre een teken en deze verzocht om absolute stilte. Eindelijk verstomde het geschreeuw en gejammer. Muziek klonk. Bach. *Agnus Dei*.

Een piepjong meisje in het zwart diende in een goudkleurig schaalje de goed doorbakken penis van Quaedvlieg op, deze werd geflankeerd door diens twee stierenballetjes, een en ander was profi gegarneerd met wat vrolijke krulslablaadjes. Het zag er uitermate *exquise* uit, duidelijk een '*pièce de résistance*'.*

Else tikte dwingend met haar mes tegen haar kristallen glas.

'Denk aan de eed die jullie hebben gezworen, het ondertekende contract. Jullie zijn voor eeuwig geketend, getekend door de inktstempel boven je navel. Het gaat ons Genootschap om de ultieme *verenigbaarheid*. Laat mij het nader toelichten. Zoek de betekenis van het eten van lijken van soortgenoten in het geloof dat de geest van overledenen zo kan worden bewaard, veilig-gesteld, hetgeen gestalte krijgt door bepaalde

lichaamsdelen te verorberen, waarin spirituele waarden geacht worden te zijn genesteld. Dit is wat ons tot een waarlijk hoogtepunt brengt. Zijn vlees wordt geborgen in het mijne.'

Stilte.

Else propte de penis in haar mond en liet zich die goed smaken. De anderen keken verbijsterd toe hoe Donalds' geslachtsdeel langzaam, maar zeker vermalen, haar keel in gleeed. Dit was nog eens pijpen..

'Ik heb met Quaedvlieg liefde gekend, die zit nu in mij, blijvend.

* Letterlijk vertaald betekent pièce de résistance 'stuk van weerstand'. Het is dus iets waarvan je niet snel de weerstand breekt, iets wat zich niet snel gewonnen gaf. Dat lijkt wat negatief, maar er werd oorspronkelijk een (vlees)gerecht met een grote omvang mee bedoeld. Zo'n enorm gerecht krijg je niet zo snel 'bedwongen', oftewel: je krijgt het maar met moeite helemaal opgegeten.

'En zo voel ik mij sterker, niet alleen fysiek, vooral ook mentaal. Het is ons laatste vleselijke contact, ik voel mij nu totaal verenigd met hem.'

Bijna ongemerkt werden de lichten gedimd. Alleen het kaarslicht bleef flakkeren. Over de band klonk nu Gregoriaanse muziek, onbesmet, maagdelijk, lucide. Alsof de wereld eindelijk tot rust gekomen was. Zelfs de novicen gaven zich nu over, alsof zij net geboren waren. Pierre sneed bij wijze van ritueel de teelballen in flinterdunne plakjes en schonk tevens een zilveren roemer in met

bloedrode wijn. Else's pauwenogen schitterden in het kaarslicht, zij was duidelijk zeer opgewonden.

‘Jullie zijn mijn Apostelen. Neem, eet, dit is mijn lichaam, drink, het is mijn bloed. Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis. Evenzo ook de beker. Deze beker is gevuld met mijn bloed, doet dit, zo vaak gij die drinkt, tot mijn gedachtenis. Omdat het één brood is, zijn wij, hoevelen ook, één lichaam; wij hebben immers allen deel aan het ene brood. Het brood dat wij breken, is de gemeenschap met het lichaam van Christus..De beker der dankzegging, - waarover wij de dankzegging uitspreken, is de gemeenschap met het bloed van Christus. Neem, drink allen daaruit, gedenk en geloof, dat het kostbaar bloed van onze Here vergoten is tot een volkomen verzoening van al onze zonden.’

Else nam als eerste een plakje van de schaal en een slok uit de roemer en liet zich deze delicatessie goed smaken, nam tenslotte ook nog een hapje van de sla en gaf toen de schaal en beker door aan de anderen. Zij begon nu hoge geluiden te maken, die aan de Koningin van de Nacht deden denken, haar mond getuit, stootte zij dierlijke klanken uit. Haar orgasme had een onpeilbare diepte en duurde eindeloos.

Het Lam Gods smaakte naar meer. Stuk voor stuk staken de novicen als in trance een plakje in hun

mond, klokten een flinke teug van de bloedwijn naar binnen en bleven bewegingloos en ingekeerd zitten. De muziek werkte hallucinerend. Hun gedachten vielen stil. Zij waren nog slechts *in den vleze*. Hun hoofden waren leeg, zij waren wedergeboren. De Heil'ge Geest was in hen neergedaald. Else was opgestaan en had een toorts gepakt. In een lange rij, hand in de hand, gingen zij op pad in hun zwarte capes, Else achterna.

Doppejan telde af: attentie: 3..2..1.. GO en door zijn koptelefoon hoorde hij hoe eerst de voordeur eruit geblazen werd en een seconde later het schelle geluid van de op het balkon ontplofte handgranaat. *Jetzt geht los* - tekst van A.Hitler, toen hij Tjechoslowakije destijds binnenviel. Mijn god, wat een berenklus was het geweest om over die muren heen te komen. Langzaam, maar zeker waren de mannen via de flanken de Citadel genaderd. De paarden hadden onrustig gehinnikt, de duiven koerden opgewondener dan ooit. Een man in de achterhoede had een kleine camera, - zo groot als een speldenknop op zijn helm. Doppejan kon het hele gebeuren zo rechtstreeks volgen. De reusachtige massieve voordeur lag eruit, binnen 10 seconden was *die Mannschaft* naar binnen gestormd. Hij hoorde nu vaag schoten. En nu maar hopen dat er niemand van de eenheid gewond zou raken, of, erger nog, *gedood* zou worden door dat stelletje tuig van de richel. Het waren geen mensen, maar beesten. Stront, niets meer en niets minder. En daar moesten dan nu vaders van kleine kinderen hun leven aan wagen. Als je er te lang over nadacht werd je krankzinnig. Hij geeuwde, zijns ondanks. Hoe lang was hij nu inmiddels op de been? Zijn baas had hem een half uur geleden nog even gebeld om hem moed in te spreken. 'Ik moet u echt hangen'

had hij gezegd. Bijna had hij zich vergaloppeerd, 'Ik moet u echt ophangen'. Oeps! Met zijn goede adviezen. Zijn vader had hem geleerd: er bestaan alleen slechte bazen, en minder slechte bazen. Goede bazen bestaan niet. En zo was het. Hij vroeg zich af waar hij het in godsnaam allemaal voor deed. Voor zijn Nima, zeker. Hij leunde achterover en wierp even een snelle blik op de hier en daar pornografische foto's. Hij was streng opgevoed. Over seks werd thuis niet gesproken. Als jongen wist hij zeker dat vrouwen een kind baarden via een gat dat zich opende tussen hun borsten. Later schaamde hij zich hiervoor, zo dom en goedgegelovig als hij was geweest. Had hij wat in te halen, was dat het? Huh? Wat was dat, er rolde een man naar buiten, half in de fik!

De optocht van novicen had zich onder aanvoering van Else en met Pierre als bezemwagen op weg begeven naar de volgende, tevens laatste ruimte, de grot met de intrigerende naam: *Mysteriezaal*. Dit was volgens Else de meest sacrale plek, de naam van de Lose was hier veranderd in 'Styx'. Dit was de onderwereld, de Hades en Pierre was hun voerman, terwijl hij hen één voor één over over de Styx droeg, wadend door het ijskoude water. Er klonken vreemde geluiden, alsof er in de grot buitenaardse wezens woonden. Geruis en gebulder als van een waterval. Zwaar gedrens, alsof iemand met een moker op metalen platen sloeg. Snerpend als van cirkelzagen. Rommelend, als slagen van onweer in de verte. Else legde uit dat er ergens diep in de grot een uiterst gevaarlijke kolk was, waarin je zomaar verzwolgen kon worden,

'*t Hol van Braeckesteijn*'. 'Oppassen dus, novicen!' Her en der klonken onverklaarbare, gefluisterde teksten in het

Latijn:

Secretum est. Het is een geheim.

Altero in vitae extremo ante hominis oculos mortis obversatur arcanum.

Philippus Bestevaer wist het snel te vertalen:

Aan het andere einde van zijn bestaan staat de mens voor het geheim van de dood.

‘Zo dadelijk is er nog van alles te zien en te horen! De mooiste plekjes van deze zaal worden nu extra belicht! Onze show *Origin* neemt jullie mee op een virtuele 3D reis naar het hiernamaals met behulp van geavanceerde *videomapping* en *lasertechnology*, in een opeenvolging van magische werelden. De nieuwe 360° projectie is via een specifieke prismaprojectie recentelijk gerealiseerd.’

Voerman Pierre deelde de brillen uit. En de paddo’s.

‘Geniet er van!’ Else glunderde, zo trots als een pauw.

Terwijl *Augmented Reality* en *Virtual Reality* continu concurreerden om dé nieuwe realiteit te worden, diende zich hier de allernieuwste werkelijkheid aan: *Mixed Reality*. Het was helemaal Else’s ding, wanneer een digitaal beeld over de werkelijkheid werd gelegd, kon je tussenwerkelijke *special effects* creëren. Je kon nog steeds de echte omgeving zien, er werd alleen extra informatie aan toegevoegd. *Mixed Reality* was een mix van je eigen, menselijke input, de input van de omgeving en de input van de computer. Gemengde realiteit dus. Deze realiteit maakte alle andere - al dan niet kunstmatige –

realiteiten overbodig. Stuk voor stuk kregen de novicen een *mixed-reality-headset* aangemeten door Pierre. De headset was, - behalve van 3D-brillenglazen, voorzien van sensoren en camera's om constant een goede weergave van je omgeving te maken en om de virtuele elementen naadloos in te kunnen passen in de *streaming content*. Bij gemengde realiteit zie je door zo'n bril de échte, fysieke wereld en een fictieve, digitale wereld, door elkaar heen. Je loopt rond en beweegt dus daadwerkelijk in de ruimte, tegelijk zit die wereld tjokvol met digitale elementen die niet alleen een interactie met jou maar ook met elkaar aangaan. Echt en onecht zijn in deze gemengde realiteit helemaal niet meer van elkaar te onderscheiden. Magisch!

Een indrukwekkend klank- en lichtspektakel ontvouwde zich. Het was zelfs een regelrechte openbaring, wat er niet allemaal te zien was! Ademloos keek het groepje nieuwelingen naar de indringende beelden, telkens popte weer iets nieuws op, waar je ook keek. Dit was de film van Al Gore over *climachange*, maar dan nog eens dunnetjes overgedaan, met de modernste technieken, waardoor de toeschouwer eenvoudigweg overrompeld werd door het beeldgeweld. Hier was fors in geïnvesteerd, en hoe! Met je tijd meegaan, toch? In alle hoeken en gaten van de giga-grot waren projecties te zien

van eigentijdse, apocalyptische beelden van smeltende ijskappen, een watervloed die een overstroming veroorzaakte, een tsunami die alles met zich meesleurde, een vanuit de lucht van zeer nabij gefilmde vlammenzee dankzij enorme bosbranden, beelden van een verzengende woestijn, met door gieren kaalgevreten botten van dieren en mensen, ook kinderen. Als gedrogeerde figuren uit een *sciencefiction movie* keken de nieuwelingen hun ogen uit. De verbluffend opzwepende muziek van Mahler's Symfonie nr 3 bracht de novicen in de juiste apocalyptische sfeer. Else fungeerde als vraagbaak en gaf commentaar op de *performance*:

'..dus ik dacht, waar hebben we al die *worldwide* aanwezige, prehistorische, beschilderde grotten eigenlijk nog voor nodig? Eén mogelijk gebruik is in de afgelopen tien jaar opgekomen: als *schuilplaatsen*, totdat de gevolgen van de Apocalyps voorbij zijn. Nu de zeespiegel stijgt, het weer verandert in een reeks heftige stormen en de armen van de wereld steeds opstandiger worden, kopen de superrijken lege grotten op (vaak zijn het voormalige nucleaire silo's) en veranderen die in '*Doomsday-bunkers*', waar honderden lotgenoten, plus bewakers en bedienden, kunnen wonen. Dit lijkt jullie wellicht *sciencefiction*, ook onze grotten zijn wonderbaarlijk goed uitgerust met een zwembad, fitnessruimte, schietbaan, een café en

kijk hier eens, gedecoreerd met kostbare kunstwerken en daar verderop, onder dat laaghangende stuk, hangen grote LED-schermen, waarop te zien is wat er bovengronds gaande is in de buitenwereld. Zo blijf je in het dodenrijk als survivor *compatible* met Moeder Aarde.'

Wie goed keek zag goed verscholen, in een verste, donkere uithoek van de Mysteriezaal de '*Montferlandt Cockpit*', alwaar een tiental computers met beeldschermen stonden opgesteld. Een groepje jonge *girls en guys* in zwarte pakken, met buttons waarop '*The Avengers*' (De Wrekers) stond en met namen als Thanos, Iron Man, Hulk, Captain America, Black Widow, Thor, Hawkeye, was geconcentreerd bezig, kijkend op hun beeldschermen, om alles technisch te realiseren. Terwijl de novicen genoten van de virtuele voorstelling, bracht de *Captain* van deze nerds hen bijna in slaap met een uitgebreide technische verhandeling over '*kallibreren*'*, dit in verband met het bouwen van een ondergronds weerstation. Ook hier weer dat totaal monotone tempo van spreken met een robotstem, haast liturgisch ten gehore gebracht, alsof het om een nieuwe religie ging, een *techreligie*. Terwijl zij al gapend stonden te luisteren naar de mysterieuze uiteenzetting van de *Captain*, ging Else de novicen langs om hen één voor één fotografisch vast te leggen, om hen vervolgens met behulp van twee toverstokjes in de

reeds gekalibreerde ruimte in 3D te placeren. En zo verscheen er allengs een galerij, niet van wassen beelden, maar van virtueel vervormde beelden van elk van de nieuwelingen.

Sabine raakte in haar nopjes. Teleportatie! Onstoffelijke omhulsels. Alsof de tijd even werd stilgezet en zij voor eeuwig bevroren waren in hun eigen virtuele afdruk.

Nadat de nieuwe leden aldus stuk voor stuk geprojecteerd waren door Else in 3D in samenwerking met de Captain en zijn techlegertje *, konden de novicen het zelf niet geloven, dat deze vreemd vervormde virtuele wezens uit henzelf geboren waren. Bij Celeste, microscopisch vergroot, kropen er duizenden microben, als veelsoortige monsters over haar geprojecteerde lichaam. Het aldus gevormde, of liever virtueel misvormde groepje, wekte associaties met de Stoet der Dwazen ..waren mensen niet allemaal gestoord, onaf, gek?

*Voor hun uitgebreide tekst zie Appendix

Overal waar je nu keek zag je in 3D de honderden leden van het Geheime Genootschap opdoemen. Zij slenterden door de grot, als schimmen in een dodenrijk. Allen met zwarte capes om, en murmelend in het Latijn. Een leger van hersenschimmen. De novicen keken opnieuw hun ogen uit. Allerlei figuren die zij kenden uit de

media, grote zakentycoons, obscure politici, leden van het Koninklijk Huis, kortom al diegenen die ooit weleens in Paradise Now waren geweest voor een *bunga bunga* feestje, en lid waren geworden van het Geheim Genootschap, liepen virtueel verdwaasd rond. De een had een strop om, de ander stak zichzelf met een mes in zijn hart, sommigen geselden zichzelf. Ook beroemde vrouwen gaven *acte de presence*, één vrouw droeg een roetkap over het hoofd, een andere schurkte zich met ontblote borsten aan een ruwe rotswand, tot bloedens aan toe. Allen moesten ergens voor boeten, zoveel was wel duidelijk.

Visioen van de dood. Weer klonk geheimzinnig gefluister:

Primarium officium ac principale, de sacris quod oritur Mysteriis quae celebramus, illud est ut vita nostra testimonium reddamus.

In de vertaling van Philippus:

De eerste en fundamentele opdracht die voor ons voortvloeit uit de heilige geheimen die wij vieren, is getuigenis afleggen door ons leven.

34

Doppejans ogen stonden op stokjes, als een vuurbal was een van de manschappen uit het huis komen rollen, wat gebeurde er in vredesnaam? Hij hoorde de Duitse commandant Harald Schiller vloeken als een ketter en vroeg wat er aan de hand was. Deze bracht kort verslag uit. De Einsatzinheit bestond uit ca vijftig man, en was opgedeeld in de voorhoede, die het hoofdgebouw voor hun rekening nam en de achterhoede die de bijgebouwen inspecteerde. De voorhoede bestond dus uit een man of vijfendertig en deze had, - nadat de voordeur uit zijn sponningen geblazen was, razendsnel een korte inspectie gemaakt door het gehele gebouw. Er werd vervolgens korte metten gemaakt met de bezoekers en de hoeren. Het hele rattennest moest worden uitgerookt. Overal in de hal lagen nog gedrogeerde, dan wel dronken hoertjes met hun eveneens laveloze klanten. Deze mensen werden in een hoek gedreven met de handen boven hun hoofd. De Rode, Blauwe, Gele en Groene zaal op de eerste verdieping werden in een mum van tijd ontruimd en verzegeld. Helemaal bovenin werden logees uit hun appartementen gehaald, zelfs de mensen in de bubbelbaden moesten maar zien hoe snel zij het commando 'handen omhoog' konden opvolgen. Iedereen werd naar beneden gejaagd en in de grote hal had zich een kleine menigte

verzameld die onder schot werd gehouden door een paar vervaarlijk uitzierende agenten met bivakmutsen op die schreeuwden, dat zij allemaal hun koppen dicht en hun handen hoog moesten houden. Eén voor één werden de aanwezigen grondig gefouilleerd. Rechercheurs gingen systematisch te werk ten einde iedereen een kort verhoor af te nemen. Waar was de jonkvrouw zelve? Waar bevond Ibrahim zich met zijn gangsters van de motorclubs? Harald Schiller werd gemeld dat de zwaar getatoeëerde Ibrahim en zijn mannetjes beneden bij de ingang naar de catacomben gesignaleerd waren. En inderdaad, ter verdediging van hun bazin en haar Geheime Genootschap hadden zij een soort van cordon gevormd en af en toe schietend, hielden zij de manschappen van de Einsatzinheit flink bezig. Ibrahim wist zelfs met een vlammenwerper geheel onverwacht zoveel angst richting het aanvalspeloton te zaaien, dat een van de manschappen door alle consternatie struikelde en niet bijtijds weg kon komen en in de fik vloog. Hij was op weg naar de forellenvijver, toen hij naar buiten rolde. De arme kerel had weliswaar wat flinke brandwonden opgelopen, maar mankeerde verder weinig. De strijd concentreerde zich nu voorlopig rond de ingang van de catacomben. Het kon nog wel even duren voordat het peloton het grottenstelsel zou kunnen binnengaan om het tot in de kleinste holten en gaten uit te kammen.

35

Wat was dat daar, daar in die donkere hoek? De nieuwelingen kregen pardoes het ijzingwekkende beeld van het arme vermoorde lichaam van Quaedvlieg voorgeschoteld. Of was het soms een digitale weergave van een totaal verminkt menselijk lichaam, dat daar bungelde aan een vleeshaak? Driedimensionaal gestorven aan dodelijke bloedingen of andere onherstelbare schade? 't Geluid van 't 'Hol van Braeckesteijn' klonk nu vlakbij.

Hoc sensu, perfecta mystagogiae conclusio est conscientia: propriam vitam pedetemptim per celebrata sancta Mysteria transformari.

Bestevaer vertaalde:

In die zin is het tot volle wasdom gekomen resultaat van de mystagogie: het besef dat het eigen leven door het vieren van de heilige geheimen steeds herschapen wordt.

Nog veel meer doden aan vleeshaken hingen er, terzijde. Het was één groot armzalig virtueel kerkhof van talloze slachtoffers. Stapels schedels, ribben, dijbenen, wervels. Zie toch eens, wat een berg botten, en hoor, dat gekerm, geweeklaag, tandengeknars.

Futurae immortalitatis certitudo atque resurrectionis promissae spes patiendi

*moriendique mysterio novam lucem afferunt
itemque fidelibus ingens praebent robur ad Dei
mysterium tenendum.*

De zekerheid over de toekomstige onsterfelijkheid en de hoop op de beloofde verrijzenis werpen een nieuw licht op het geheim van het lijden en sterven en vervullen de gelovigen met een buitengewone kracht om zich aan het plan van God toe te vertrouwen.

Merijn ontdekte helemaal achterin 't 'Hol'. Daar bevond zich ook een eeuwenoud kleitablet met inscripties, de vertaling in een moeilijk te lezen, kriebelig handschrift, hing ernaast, zij boog zich ver voorover:

Wehe dem der keine Heimat hat!

Wanneer de Mens naar zijn verheven Tehuis gaat voor een periode van rust en vrede na dit leven, blijft hem slechts een herinnering aan al wat groots en verheven was in zijn verleden en is de hoogste zaligheid en een groots visioen zijn deel. En voor zijn nu ongesluisd oog ontrolt zich een panorama, als op een Doek, van al wat gedurende het beëindigde leven, tot in de kleinste bijzonderheden is voorgevallen. Ons hart gaat uit naar de ons ooit eenmaal vertrouwde omstandigheden. Wij dorsten naar de wateren des levens welke wij smaakten. Wij hunkeren naar de liefdesbanden van weleer. Dorst, verlangen, is de geheime en wellicht de

krachtdadigste oorzaak van de materiele wedergeboorte. Zo zal de mens gehoorzamen aan de universele Wet van het Heelal, de Kosmische Wet der Weederbelichaming. Zelfs Heelallen belichamen zich opnieuw, en ook hemellichamen, sterren, zonnen, planeten, ja, wat al niet? Wanneer de mens tot het besef komt dat hij één is met alles wat is, innerlijk en uiterlijk, hoog en laag, dat hij daarmee één is, niet alleen zoals de leden van dit Genootschap één zijn, doch evenals de moleculen van zijn eigen vlees, evenals de electronen van het atoom een eenheid vormen, Geen naakte lichamelijke vereniging, maar een geestelijke eenheid, dan ziet hij de Waarheid. Iedereen is een gereïncarneerde god, gij allen zijt godheden. Belichaamd, zijn wij allen verwant aan de onsterfelijken, die de sferen van het heelal regeren en beschermen. Gij kunt vinden, hoe gij bewust deze, uw innerlijke god, worden kunt, die gij zelf in uw innerlijkste wezen reeds zijt. Verlangt ernaar om het te zijn, haakt ernaar het te worden. Gevoelt het, denkt erover, overpeinst het. Sta er bij stil een bewustzijn te hebben, dat inderdaad de kosmos kan omvatten, dat de uiterste grenzen van ons universum kan bereiken, en dit niet zozeer op stoffelijk gebied, doch in veel sterkere mate in de onzichtbare werelden. Ga diep, dieper, diepst tot in het hart van het zijn. En daar te leren, - door zelf te worden, wat zich daar bevindt en dan, misschien het heiligste van alles, zo sterk uw eenheid met het

grenzeloze heelal te voelen, dat gij u instinctief, met geheel uw wezen, aan de dienst daarvan wijdt, een goddelijke arbeid. Dat gaat gepaard aan een steeds groter worden in geestelijke kracht en een groeien van de innerlijke vermogens, van het innerlijk gezicht, het innerlijk gehoor, en een dieper worden van het gevoel. Na uw wijding zullen de geestelijke zintuigen opengaan en zich sterker dan ooit ontwikkelen. De mens is een sociaal dier, een roedeldier, dat alleen in geborgenheid gelukkig kan zijn. Geborgenheid is een belangrijk begrip, waar de moderne mens weinig raad mee weet. Het past niet in zijn wereldbeeld. Toch is het iets wat de mens – ook de moderne mens – ten diepste verlangt en nodig heeft. Die geborgenheid geeft staat noch markt hem, maar alleen het lidmaatschap van een of meerdere substantiële gemeenschappen. De voornaamste gemeenschappen in het menselijk leven zijn gezin en familie. Dat is waarop men in laatste instantie terugvalt. Wie geen gezin en familie heeft en volledig is aangewezen op staat, markt of vrienden heeft een wankele basis. Daarnaast zijn er echter ook andere gemeenschappen die het individu geborgenheid geven..Wij doelen hier op onze Vereniging, Het Geheime genootschap Compatible, waarvan het ledenbestand stabiel is en de leden elkaar dodelijk goed kennen: Memento Mori. ‘

Ineens klonk een hevig geraas, als van een enorme draaikolk, die, net als in een op hol geslagen centrifuge, alles met zich mee zoog. Daarbovenuit klonk een vreselijke gil. Het was de doodskreet van Merijntje, die de inscriptie hardop had voorgelezen, maar zich te diep voorovergebogen had om de tekst goed te kunnen ontcijferen. Zij werd verzwolgen, meegesleurd in de onpeilbare diepte van de natuurlijk mui in de Styx. Woest borrelde het Hol nog na. Fidel barstte in een dierlijk soort huilen uit en probeerde zich in het stikdonker ook naar het Hol toe te buigen, de anderen hielden hem net op tijd tegen. Gelukkig stond daar nog pal, als een zoutpilaar, Merijntje, haar virtuele zelf, als Euridyce. Fidel probeerde met zijn armen maaiend haar beeltenis te omhelzen, tevergeefs. Er viel niets meer te grijpen. Het was één grote kwade droom van de Dood, die haar in zijn ijzeren greep had genomen.

36

Else had op het moment dat 't Hol van Braeckesteijn Merijntje opgeslurpt had, in alle consternatie het hoofd koel weten te houden. Zij had, - behalve de gebruikelijke herrie die de mui altijd al produceerde, boven het geraas van de draaikolk uit vaag schoten gehoord, en vroeg zich af wat er 'boven' aan de hand was. Zij was naar de grote LED schermen gelopen en bleef aan de grond genageld in totale verbijstering naar de beelden van de inval staren.

Kort daarna had zij getracht Ibrahim te bellen, maar die nam niet op. Terwijl de novicen zich bekommerden om het gebeuren met Merijntje, zakte Else ineem voor de schermen. Pierre kwam

ineens achter haar staan en keek ongelovig naar de beelden van 'boven'. Else stond op en vlijde zich tegen hem aan. Zij begon over haar gehele lichaam te trillen. Het was voorbij, *voorgoed*. Het net sloot zich, maar zij verdomde het om te gaan spartelen, als een konijn in doodsnood. Pierre voelde zich vanbinnen ijskoud worden. Hij hield haar in zijn sterke armen, zij voelde zich blijkbaar bij hem als vanzelf 'geborgen'. Hij haatte deze vrouw, zij stond in zijn ogen voor alles wat er kwaad was in de wereld. Else voelde dat haar einde nabij was. Een stroom van gedachten en associaties stroomden als vissen door haar heen. Zij wilde haar dood onder ogen zien. Niets ging dood. Haar lichaam was een tijdelijk omhulsel, dan wel een stoffelijk overschot. Een lichaam was een stuk vlees, aan een vleeshaak, niet meer. Alles draaide om de geest. Zonder geestkracht geen levensvatbaarheid, van welk lichaam dan ook. De mensen veinsden dat ze dood waren, ondergingen schertsbegravenissen en hielden dito lijkredes. Even later stonden zij weer gezond en wel voor een raam naar buiten te kijken in een nieuwe, hen vreemde vermomming, wederom *in den vleze*..

Nee, de geest werd niet geboren en zij stierf niet. Zij werd door niemand voortgebracht. Ongeboren, eeuwig, zou Else's geest nooit te niet gaan, ook al ging haar lichaam verloren. Er was een kosmische werkelijkheid die alles bevatte wat er geweest was,

nu was, en zal zijn. Een energetisch veld vol mogelijkheden, droomsequenties. Else had vele duizenden dromen gedroomd bij leven, haar leven was slechts één van haar vele dromen, waarin zij terecht was gekomen vanuit dat andere, kosmische en *werkelijker* leven, waar zij als kind, als Alice in Wonderland zo vaak had vertoefd, waar zij nu naar terug ging keren. De verwondering! Zij beschouwde zichzelf als een droom-wezen. Ontelbare levens waren haar vooraf gegaan, nu begon zij te snappen, dat iets als *volmaaktheid* bestaat en dat ons levensdoel eruit bestond om die volmaaktheid te vinden en uit te dragen. Het lichamelijke bestaan was bijzaak. Wanneer zij droomde, lag haar lichaam te ruste, maar bevond zij zich elders. Haar ware identiteit stond los van haar lichaam. Tijdens de droom vergat zij haar fysieke lichaam, bevond zij zich in een ander, '*etherisch lichaam*', op andere virtuele 'plekken en locaties'. Als zij eenmaal wakker was, vergat zij haar droomlichaam weer, waarin zij 's nachts overal had rondgezworven. Soms had zij ook door de lucht gevlogen. 's Nachts vergat zij haar waaklichaam, overdag vergat zij haar droomlichaam. Haar bewuste ik, - haar geest, bestond onder alle omstandigheden, in beide lichamen was zij zich van haar bestaan bewust. Daarom had zij als kind al begrepen dat zij geen van beide lichamen was. Haar geest stond er als het ware los van. De lichamen waren een soort

jas, meer niet. Zij was een bepaalde tijd drager van die jas, nu in haar doodsuur ging die jas uit. Het lichaam was eigenlijk een soort gedachtespinsel, dan wel een droomgedaante. Haar ik was iets heel anders dan al deze gedachtespinsels. Zij had zichzelf gevonden, zichzelf *verwerkelijkt*. Een bewust ik. Voor eeuwig.

Pierre had zijn handen om haar keel gelegd en zachtjes begon hij haar langzaam maar zeker te wurgen. Zijn oude geest wist wat hem te doen stond. Hij verafschuwde deze vrouw, met haar westerse *identiteit*. Inheemse volkeren, 't zijne, kwamen in opstand!

Wetenschappers waarschuwden dat de aarde een eindtijd doormaakte, dat we mogelijk te maken hadden met een golf van massale uitsterving. Dit ging niet over het redden van de tijger of de neushoorn, maar over ons *eigen* voortbestaan. Misschien was het tijd voor een aardverschuiving in het westerse denken? Konden mensen, in hun gepantserde auto's en goed beveiligde verwarmde huizen, beseffen hoe afhankelijk zij waren van hun fysieke omgeving en van alle dieren en plantensoorten daarin? De planeet aarde, met zijn natuur en al die bestaanssoorten, waren toch veel meer dan uitsluitend grondstoffen voor hun begeertes? Pierre kon er niet bij. Waren de hersenen van de westerse mens überhaupt in staat zijn eigen (uit)sterven als mogelijkheid te zien? Zijn

voorouders roerden zich in hem. Hij was weer terug in zijn moederland. Zijn dorp dat uitkeek op de heilige berg Wakoa, waar destijds de schepping van de wereld begonnen was. Hij dacht terug aan de Aardmoeder, Mamahanauku, die waakte over het majestueuze landschap en zijn bewoners. Zorg voor het land en de natuur was een deel van *zijn* identiteit. Het water, de lucht, de grond. Hij voelde zich innig verbonden met alles om hem heen. Voor kapitalisten was de natuur iets om te gebruiken, om er zoveel mogelijk winst uit te halen. Niet om ervoor te zorgen. De natuur vocht terug. Wat als het water opraakte? Wat als het uitgeputte land kapot gemaakt werd? Wat als dieren bij bosjes stierven, dankzij de verzengende hitte en de droogte? Wat als de zon niet meer te zien was door de dichte witte rook van eindeloze, onvoorstelbare bosbranden? Wat te denken van Bijbelse plagen, zoals die van de sprinkhanen, die alles vernietigden wat er op hun weg kwam?

Else keek hem aan met uitpuilende ogen, dankzij de druk die er van binnenuit op werd uitgeoefend, snakkend naar adem. Zij begon zachtjes te reutelen, maar keek hem liefdevol aan. Pierre keek dwars door haar heen. Zij voelde zich een betere soort, maar was het niet. Hij zag haar kwaad-aardige voorouders ver achterin in haar ogen: slavenhandelaren. Het proces van uitbuiting was al jarenlang aan de gang. Alleen dat was van

waarde, wat je kon tellen in geld. Het kapitalisme bracht de witte mens op het verkeerde pad en verwoestte de wereld. Die wereld maakte nu de voltooiing ervan mee. De eeuwige begeertes naar goud en geld leidde *worldwide* tot uitbuiting van de zwakkeren, die te lage lonen betaald kregen, tot gewetenloze, geld gedreven mishandeling van dieren in de bio- industrie, tot even gewetenloze vergiftiging van de consumenten met zoet, vet en ongezond voedsel, tot een medisch-farmaceutisch complex, dat belang had bij zoveel mogelijk zieke mensen. De steeds geavanceerdere informatie-technologie, misbruikt door een nieuwe generatie geldbeluste ondernemers op gympies, deed de privacy en daarmee de menselijke waardigheid, in rook opgaan.

Haar lichaam vocht terug, haar geest was echter gewillig. Haar klieren raakten verstopt met slijm. Haar adem zwoegde en haar keel maakte schurende geluiden. Hij ging rustig door, met zijn handen in een ijzeren greep om haar keel was er geen ontsnappen meer mogelijk.

Het ging volgens Pierre in het leven sowieso om iets heel anders dan je begeertes bevredigen. De zin van het leven in het westen was: *doen waar je zin in hebt*. Wat waren de gevolgen? Als het er in het leven om ging zoveel mogelijk begeertes te bevredigen, *wat die ook waren*, als dat de betekenis van vrijheid en gelijkheid was, dan

resulteerde uiteindelijk een holle wereld die geheel was afgestemd op de alles overheersende begeertes van de grote massa van de mensheid. En waar die zin in had was: eten, drinken, winkelen, seks en entertainment. '*Having a good time..*' Een hedonistische wereld van shopping-sites en outlets, alomtegenwoordige snelwegen en fly-overs, miljarden auto's, steeds luxueuzere luchthavens, speelparadijzen, wellness centers, hypermarkten, porno- en goksites, prefab woontorens, uniforme, onafzienbare woonwijken, een volledig gelijkgeschakelde toeristenindustrie en heel veel snoep, drank, zoet en vet eten, eindeloze hoeveelheden drugs om de massa's maar murw te houden, als zombies consumeerden zij uitzendingen van oneindige hoeveelheden pulp in alle soorten en maten op hun beeldschermen en niet te vergeten : seks en nog eens seks, met bezoek aan zeer luxe en zeer exclusieve vrijplaatsen, aan sekspaleizen, zoals Paradise Now.

Haar ogen werden nu dof, nog maakte zij een hoog piepend geluid, hij zag dat zij haar urine liet lopen. Hij hief haar omhoog en hield haar zo vlak voor zijn gezicht. Zij had een orgasme. Hij wilde haar geest tot bedaren brengen, staarde haar aan.

Hoe meer macht, hoe meer begeerte de kop op stak. Wie macht had, kon doen wat hij of zij wilde. En dat was ware vrijheid. Die kon alle begeertes bevredigen, zelfs de meest extreme verlokkingen,

die juist zo'n onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefenden, omdat het dingen betrof die de machthebbers vanaf het eerste begin het meest van alles begeerden: *totale vrijheid*. Zelf meester te zijn en geen meester boven je te hebben.

Ni Dieu, ni maître.

De ultieme vrijheid - anarchie, bood echter geen prettig vooruitzicht. Dan heerste in feite het recht van de sterkste. De mens viel terug in wat Hobbes ooit 'de natuurlijke toestand van de mens' had genoemd en die hij omschreef als 'een oorlog van allen tegen allen', waarin het leven van de mens 'eenzaam, armoedig, akelig, beestachtig en kort' was. Dat was de uiterste consequentie van de ultieme vrijheid. Nee, Pierre was, na alles wat hij had gezien en meegemaakt in de wereld, meer van de *broederschap*.

Else had zojuist de geest gegeven (*wat een prachtige uitdrukking*).

Hoogste gebod voor elk westers mens was de verwezenlijking van de eigen *identiteit*. Iedereen wist hoe belangrijk dit ideaal tegenwoordig was. Vrijwel ieder westers kind groeide op met de gedachte dat zijn individualiteit het kostbaarste was wat hij had. Het betrof de radicaalste authenticiteit ooit. Dat was in Afrika wel anders. Daar was de *gemeenschap* het belangrijkste. Er kwam nauwelijks zelfdoding voor. De gemeen-

schap hielp iemand die van het padje was om de diabolische krachten de baas te worden, door zich in trance te dansen. In de toekomst zou de Afrikaanse mens alwetend en dus almachtig zijn. Dat was althans Pierre's hoop. De eeuwige armoede, ziektes, oorlog, moord- en doodslag zou Afrika overwinnen. De Afrikanen zouden echter hun oorsprong niet verloochenen, daar was hij zeker van. Die almacht, die het resultaat was van oude wijsheid en toenemende kennis omtrent het belang van de gemeenschap, de samenleving, was goed. Die macht maakte een ieder pas echt vrij.

Pierre sloot haar ogen, veegde haar benen droog en tilde haar hoog op en legde haar over zijn schouder. Alsof het om een pas geschoten stuk wild ging, droeg hij haar naar de hoek waar 't Hol van Braeckesteijn zich bevond. Daar liet hij haar op de grond glijden.

De novicen weken uiteen. Een lijkbleke Bruno vroeg aan Pierre of Else dood was? Pierre knikte kort. Iedereen wilde weten wat er toch allemaal aan de hand was? Terwijl Pierre probeerde zo goed mogelijk alle vragen te beantwoorden, tilde de wanhopige Bruno de dode Else op en liep ongemerkt met haar richting 't Hol.

Eindelijk had zij zich aan hem overgegeven, verwoest, uitgehold zakte zij tegen hem aan. Hij

hield haar veel te stevig vast, zijn armen helemaal om haar heen geslagen, zijn lippen tegen haar hals, haar huid die zo koud was. Zacht streek hij haar rug. Hij kustte haar vochtige, halfopen mond. Hij wilde dingen zeggen die zij niet zou willen horen. Zij waren verloren. Hij wierp een korte blik op het kleitablet met de inscripties. Plotseling wierp hij zichzelf, met in zijn armen zijn alles verzengende grote liefde, de jonkvrouwe Else van Montferlandt tot Braeckesteijn, in de draaikolk. Er klonk een ontzagwekkende schreeuw, gevolgd door het enorme geraas van de mui. Daarna werd het doodstil. 't Hol van Braeckesteijn was eindelijk geheel en al tot rust gekomen.

37

Ibrahim Özdemir rende als een wolf die in een klem had gezeten, door de gangen van het grottenstelsel. Hij was in zijn schouder geraakt, na een hevig vuurgevecht met de commando's van de Skorpio Einheitsseinsatz had hij nog net op het nippertje weten te ontsnappen. Harald Schiller, de commandant, een oude bekende, had tenslotte traangas ingezet. Het gros van Ibrahims' jongens had zich overgegeven. Een aantal van hen lag of nog zwaar gewond te kermen op de grond, of waren goddomme, zoals Mike en Sven, aan flarden geschoten door die bastards.

Ibrahim wist dat er nog ergens een tunnel moest

zijn, waardoor men vroeger kon ontvluchten tijdens een belegering. Eerst moest hij nu die ouwe van hem nog zien te vinden. Reken maar dat ze hem als een prachtige bijvangst zouden beschouwen, als ze eenmaal Sen in handen hadden gekregen. Zijn vader was een spin in het internationale web van de drugshandel. En niet te vergeten, zijn moeder. Hij gunde het die klootzak van een Doppejan niet. Toen hij na veel omzwervingen, (de boot lag er niet) eindelijk de Mysteriezaal betrad, botste hij bijna tegen Pierre op. Die verwees hem door naar het groepje novicen bij 't Hol van Braeckesteijn. Daar aangekomen zat de schrik er nog goed in. Ibrahim werd op de hoogte gesteld van het vreselijke gebeuren, eerst met Merijntje en daarna met Else en Bruno. Yasemin verbond zo goed en zo kwaad als het ging zijn schouder en daarna verdwenen de criminele zoon, met zijn dito vader, uit het zicht. Yasemin zou blijven en beloofde haar mond potdicht, ja als een oester gesloten te houden tijdens de verhoren die haar ongetwijfeld te wachten stonden. Dit tot grote ergernis van Doppejan, die inmiddels niet alleen de pik had op Ibrahim, maar ook op diens vader, Sen Özdemir. Harald Schiller, de Duitse commandant, bleek al een tijdje naar hem op zoek. Helaas voor Sen, wist de Duitse politie Yasemin zo onder druk te zetten, dat zij tenslotte toch doorsloeg en alles opbiechtte: Sen werd een paar dagen later op de luchthaven in Berlijn gear-

resterd, op verdenking van grootschalige verscheppingen van drugs voor de Duitse markt via de haven van Rotterdam. Van Ibrahim geen spoor.

Zowel Celeste en Miguel, als Sabine en Boris, als ook Fidel en Raoul, alsnog tientallen andere personen die dat bewuste weekend als klant in Paradise Now aanwezig waren, werden dagenlang door de Duitse rechercheurs uit en te na aan de tand gevoeld, over wat er in die lange nacht van zaterdag op zondag nu precies allemaal had plaats gevonden in het grottenstelsel.

Om te beginnen was Else de Montferlandt van de aardbodem verdwenen. De jonkvrouw bleek spoorloos. Ook Pierre werd urenlang op de pijnbank gelegd, zonder dat het Harald Schiller en de zijnen ook maar iets opleverde. Een recentelijk als vermist opgegeven Amsterdam-Zuid meisje bleef spoorloos. Het lichaam van Quaedvlieg, - althans wat ervan over was, was ook spoorloos, (een deel van zijn hoofd werd wel gevonden).

Doppejan had Harald Schiller verzocht om Bestevaer na een intensief verhoor *carte blanche* te geven, hij had immers prima als mol gefungeerd. Ook hij gaf verder niets prijs over wat er werkelijk had plaats gevonden in het grottenstelsel. Zelfs het wachtwoord is altijd geheim gebleven.

De leden van het Genootschap hadden tevoren elkaar gezworen, niets, maar dan ook he-le-maal

niets los te laten. En zo zagen de Duitse politie en Doppejan zich uiteindelijk tandenknarsend gedwongen al de novicen na een week te laten gaan.

Dan was er nog een zekere Bruno Brouwer, een Nederlandse zaakgelastigde, woonachtig te 's Gravenhage, wiens vermissing recentelijk gemeld was en die ook dat *horrorweekend* zou hebben doorgebracht in Paradise Now. Dagenlang had Doppejan in samenwerking met de Duitse politie nog gezocht naar sporen van deze laatste vermiste. Tevergeefs.

Uiteindelijk vond men wel de geheime uitgang, waardoor Ibrahim vermoedelijk ontsnapt was. Vloekend en tierend moest Doppejan zijn algehele verlies erkennen, ook van hem tenslotte geen spoor. Dat was nog tot daaraan toe.

Dat hij Else de Montferlandt tot Braeckesteijn, - die hij beschouwde als de kwade genius van dit alles, niet in de boeien had weten te slaan, pierde hem nog het meest. Eenmaal thuis in de armen van zijn Nima, barstte hij in huilen uit. Zij wiegde hem net zolang, totdat hij eindelijk in slaap viel, de droom der dromen dromend, over die beruchte Oerhoer.

Epiloog

Een jaar later

Spelende kinderen vonden ruim een jaar later onderaan de berg waarop de Citadel lag, daar waar de rivier de Lose schuimend en tierend uit een schlucht tevoorschijn kwam, op een van de oevers de halfvergane lichamen van maar liefst drie mensen. Een daarvan, een kind nog, was van hun leeftijd, de ander, een vrouw, hier en daar slechts behangen met een paar pauwenveren, bleek na sectie het vlees gegeten te hebben van de destijds vermiste heer Quaedvlieg, evenals de derde figuur tenslotte, die vreemd genoeg een mobiele telefoon onder zijn bovenarm geklemd

had, die nog goed vastgeplakt zat op zijn lichaam met gevertape. De nog intacte telefoon zat in een waterdicht hoesje. Nader onderzoek bracht de foto van het hoofd van Quaedvlieg aan het licht. Behalve de lelijke brandwond van de toorts, was er ontegenzeggelijk sprake van een 'gelukzalige grijs', zoals Bestevaer het destijds reeds zo doeltreffend geformuleerd had.

Appendix 'Kallibreren': tekst Captain cum suis

U bent meer dan welkom in De Montferlandt Cockpit..

*Attentie: bent u een alfa? Helaas! U behoort tot de groep van volstrekt overbodige mensen en doet er in dat geval goed aan de schrijver te verontschuldigen, het is even niet anders. U hoeft zich nergens voor te schamen hoor!

(Voor alle duidelijkheid: U hebt toestemming om gewoon door te lezen, natuurlijk, alleen, u bent gewaarschuwd, ga ervan uit dat u zich minstens

In de fotocarrousel hier in de Montferlandt Cockpit zie je nu het overzicht van de compu'opstellingen geprojecteerd. Jaah, sugababe, dnakje! Waar was 'k? Van links naar rechts: beeldscherm Engelbart, beeldscherm Steven, beeldscherm Engelbart en Heisenberg. De poppetjes op Steven zijn: Buster, Steven MainFrame en Vriendje. Buster is een stekelvarkuh dat urenlang ken luister'n naar de tech verhaluh van Steven. Vindt hie helegaar niet errug. Vriendje, die groene met die lange nek, is een Oozlefinch. Zijn motto is: 'If it flies, it dies.' Waar dat vandaan komp? Gast, gwn even Googelen. ....Goed, alle gekheid op een stokje. Ik had dus de thermistor met LaunchPad op de kast onder het dakraam gelegd. Zodat ik hem kon testuh op Engelbart en kon nadenkuh over het kalibreruh. Hoe doet ge dat. Misschien verglijkuh met een thermometer? Kan, maar is die thermometer dan zo precies/precas?? Plotseling kreeg ik een heel warm gevoel bovenin mijn hoof; was daar toch mooi ff een lampje gaan branden? Keeeeenkerr, SweetlayD, te laat gotver. Natuluk! 'k Praat geen poep! ..waar was'k? Okeej. Wat als ik hem nou eens verglijk met een sensor, waarvan ik weet dat hij in de fabriek al is gekalibreerd? Wat dach je van een Texas Instruments LM35? Is in het verleden betrouwbaar geblekuh. De LM35 is een temperatuursensor met 't uiterlijk van een kleine transistor in TO- 92 uitvoering. Je weet wel, zo'n geil zwart dingetje met drie pootjes. De

precisie van deze sensor is 0,5 graad. Misschien niet heel goed in vergelijking met wat ze bij het KNMI kennen, maar voor een z11 in elkaar gezet systeem heel behoorlijk, lijkt mij. En bovendien, heel betaalbaar. Bij Reichelt kostte hij € 1,12, nog wel overheen te komen dacht ik zozo, dat is dan wel de DZ-versie. Die loopt van 0 tot 100 graden Celsius. Voor ons doel voldoende. Er is ook een versie voor -40 tot +110 °C, maar die werkt met negatieve spanningen en dat wil ik jullie voorlopig toch echt niet aandoen. Deze LM35 heb ik op een bordje gezet, net als de thermistor. Op de foto is 00 de thermistor en 01 de LM35. Om ze te kunnen vergelijken heb ik ze samen op één LaunchPad aangesloten. De software meet afwisselend de thermistor en de LM35 en geeft de waarde op het scherm weer in TeraTerm. De code van dit programma staat op de website, jaaawel, er8er. Om de twee sensoren redelijk gelijk met elkaar te laten lopen was bij de thermistor een kleine correctie nodig van 6. In de code terug te vinden in de regel: `#define CALL 6`. Per meting wordt dan 6 afgetrokken van de waarde die de ADC berekent. Ik heb na vele uren test geen afwijkingen tussen de twee sensoren waargenomen groter dan 0,1 graad Celsius. In de meeste gevallen cirkelen ze om elkaar heen met een verschil van 0,05 en dat vind ik aanvaardbaar. Een andere manier van kalibreren die binnen ons bereik ligt is de driepuntenkalibratie. Op zich lijkt dat niet zo ingewikkeld. Het gaat dan

om het meten van de temperatuur bij smeltend ijswater, dat zou 0,01 graad Celsius moeten zijn. Daarnaast het meten bij kokend water, dat zou n'rtje 100 Graden Celsius moeten zijn, maar dat is weer afhankelijk van de luchtdruk op dat moment. Bovendien heb de thermistor per C een niet lineair verloop. De LM35 in principe wel, maar 'k beschik op dit moment niet over een LM35 die ik in 't water onder kan dompelen, dus dat ligt ff niet binnen de mogelijkheden. Deze kalibratie stelk uit naar later. Kan 'k ook nog ff wat studie voor mijn 11 verrichten over kalibreren. Bij het aansluiten van de LM35 moeten we er wel rekening mee houden dat de LM35 minimaal 4 volt wil hebben. Aangezien de normale werkspanning van de LaunchPad 3,3 Volt is (in werkelijkheid 3,53 Volt) moeten we iets bedenken om aan die 4 Volt te komen. Gelukkig is daar op de LaunchPad rekening mee gehouden. Kijk eens bij de USB- aansluiting, daar staan twee aanduidingen die voor ons belangrijk zijn namelijk TP1 en TP3. Deze aansluitingen zijn direct doorverbonden met de 5 Volt spanning van de USB-aansluiting. Bij mijn aansluiting blijkt dat in werkelijkheid 5,14 Volt te zijn. Gelukkig kan de LM35 werken tussen 4 en 30 Volt, dus dat is geen probleem. De LM35 heeft een interne regeling voor de voedingsspanning. Als je nu in elk gat bij de TP aanduidingen een header-pen soldeert kun je daar voedingsspanning voor de LM35 vandaan halen. TP1 is de + en TP3 is GND ofwel - of massa. De

meeste USB-poorten kunnen 100 ... 500 mA stroom leveren. Dus dat is voor de paar milli-ampères die de LM35 gebruikt zeker geen enkel probleem. De LM35 geeft een analoge output van 10 millivolt per graad Celsius; de berekening van de temperatuur is dus niet zo ingewikkeld. Eerst de waarde van de Analogue ingang omzetten naar volt en millivolt en dan daarmee de temperatuur uitrekenen. In het programma is dat de code: `volt = ( A2D * VREF / 1024.0 ) ; // Zet om naar voltage`
`mvolt = volt * 1000; temp C = mvolt / 10.0;` in de void `getval_lm35()` functie. **Succes !!**

Ok, dat was het dan wat betreft de temperatuurmeting. Voor nu althans.

Jeluitjes kennen er zeker van zijn dat ik daar in de toekomst nog regelmatig op terug zal komen. Tenslotte moet er ook nog iets gemaakt worden om de meting *buiten* uit te kunnen voeren. Onder alle weersomstandigheden. Daar heb ik wel al wat ideeën over, maar die moeten nog verder rijpen. Dus als je z11 goede ervaringen hebt met zelfbouwbehuizing, aanbevolen. Ga 'k volgende keer verder met het meten van luchtdruk en inrichting van mijn (technische) 'pent house'. Jaaaah, dat was 't wel weer ff, A3aan, ik debiel, alle tijd zijn je te laat! Hier komt je nu cew! GO jonge, met die VR's, Tante Elsie staat d'r klaar voor.'

Toelichting bij het bronmateriaal

Wij zijn allemaal 'collectieve' wezens, dat zou je de boodschap van dit boek kunnen noemen. Onze oorsprong ligt in ons gemeenschappelijke kosmisch bewustzijn. Ik vond het als auteur daarom interessant om voor dit werk bij tijd en wijle het collectieve geheugen aan te spreken. Er zijn door mij als auteur de nodige bronnen gebruikt inzake research, waarvan uitgebreid akte hieronder. Voor het samenstellen van de talrijke personages in deze roman, maakte ik soms ook gebruik van bestaande interviews. Soms werden teksten uit deze interviews geciteerd, die mij in staat stelden om zo specifieke taalgebruik en andere toepasselijke informatie te incorporeren, ten einde de personages zo levensecht mogelijk te

schetsen. Ik ben de diverse auteurs van deze interviews vanzelfsprekend erkentelijk dat ik (soms letterlijk) passages heb kunnen overnemen. Deze personages zijn wellicht hier en daar herkenbaar als de oorspronkelijk geïnterviewden. De lezer zij er echter nogmaals op gewezen dat het verhaal een zuiver denkbeeldig verhaal is, evenals de personages. Het is dus nadrukkelijk geen sleutelroman of iets dergelijks. Elke overeenkomst met bestaande personen is nadrukkelijk uitgesloten. Het is een misdaderverhaal, waarin alle personen, namen en gebeurtenissen verzonnen zijn en waarin men helemaal niets letterlijk als 'historisch zo gebeurd' dient te beschouwen. Niemand behoeft zich dus aangesproken te voelen.

Dit is een schelmenroman.

Artikel Volkskrant 30-08-2019

Als bron voor dit verhaal heeft tevens onderstaande reportage gefungeerd van de hand van Renate van der Zee. Ik ben deze vakkundige auteur vanzelfsprekend zeer erkentelijk.

Voordat hij in de gevangenis belandde, was bordeelhouder Jürgen Rudloff (65) een graag geziene gast in Duitse talkshows. Hij had dan ook een goed verhaal. Zijn bordelen, zo legde hij

onvermoeibaar uit, moesten we zien als *wellness-oases voor mannen*. Het waren geen ranzige Bumsbuden of louche Schmuddelpuffs, maar Edelbordellen waar alleen eerlijke prostitutie plaatshad. Geen pooiers, geen dwang, geen geweld. Elke vrouw die er rondliep, was een zelfbewuste zzp'er. In de bordelen van Jürgen Rudloff ging alles zoals het hoorde, vertelde hij keer op keer in de media. Een bordeel waar mannen zich niet schuldig hoefden te voelen. Zijn veroordeling tot vijf jaar cel werpt de vraag op: zijn dergelijke bordelen geen utopie?

Rudloff, altijd in pak, hagelwit overhemd met openstaande boord, het grijzende haar achterover gekamd, noemde zichzelf een *hervormer*. Hij zou in zijn bordelen experimenteren met verbetering van de arbeidsomstandigheden. Prostitutie was bij hem een doodgewone dienstverlening, waar mannen gebruik van konden maken zonder zich schuldig te hoeven voelen. De rechter in Stuttgart dacht er anders over. Die veroordeelde Rudloff eind februari '19 tot vijf jaar gevangenisstraf wegens medeplichtigheid aan mensenhandel en oplichting. In Rudloffs bordeelketen, Paradise genaamd, bleken leden van de Hells Angels en United Tribuns vrouwen met geweld tot prostitutie te dwingen. En Rudloff wist daarvan.

Deze getuigenissen van de slachtoffers logen er niet om. Paradise was voor hen een hel. Als ze

niet genoeg geld voor hun pooiers verdienden, werden ze geslagen – met vuisten, met een riem, met een douchekop. Als een vrouw geen dubbele shift wilde draaien omdat ze ziek was, of met het verdiende geld eigen schulden wilde afbetalen, kreeg ze ook klappen. Een van de slachtoffers vertelde dat ze door haar pooier en een aantal andere mannen naar een veld was gebracht om daar mishandeld te worden, zodat niemand haar kon horen gillen. De volgende dag moest ze weer aantreden in Paradise.

Een Hells Angel genaamd Ibrahim, een goede vriend van Rudloff, bekende dat zijn slachtoffers minstens 500 euro per dag voor hem moesten verdienen. Als ze dat bedrag niet haalden, sloeg hij hen – op het hoofd, niet op het lichaam, om zichtbare blauwe plekken te voorkomen. De vrouwen moesten zijn naam op hun lichaam laten tatoeëren, met als enige vrijheid dat ze zelf de plek mochten aanwijzen. Sommigen moesten een borstvergroting ondergaan. Tijdens het Paradise-proces, dat 55 zittingsdagen duurde, kregen ook Rudloffs belastingadviseur en marketingman gevangenis- straffen. Die laatste was net als Rudloff geregeld op de Duitse televisie te zien geweest; in een realityshow bezocht hij als een soort Gordon Ramsay van de seksindustrie noodlijdende bordelen om adviezen te geven. Aan het einde van de laatste zitting concludeerde de

rechter: *Een eerlijk bordeel van deze afmetingen is moeilijk voorstelbaar.*

Het eerste Paradise-bordeel verrees in 2008 in Stuttgart, in een voormalig pakhuis op een bedrijventerrein aan de rand van de stad dat Rudloff voor zes miljoen euro liet verbouwen. Daarna volgden vestigingen in Saarbrücken, Frankfurt en het Oostenrijkse Graz. Paradise Saarbrücken richtte zich tevens op mannen uit Frankrijk, waar het kopen van seks sinds 2016 strafbaar is.

Voor de slachtoffers was Paradise een hel, waar ze mishandeld werden als ze geen dubbele shifts wilden draaien. De wellness-oases voor mannen van Jürgen Rudloff zijn een type seksclub dat wij in Nederland niet kennen. Ze profileren zich als saunaclubs, maar zijn in feite megabordelen. Paradise Stuttgart heeft vijf etages en zou ongeveer 150 mannen per dag trekken. Van buiten ziet het eruit als een Van der Valkhotel met een Eftelingachtige ingang die iets van duizend-en-een-nacht moet suggereren.

Binnen lopen de mannen rond in badjassen. De vrouwen die er hun diensten aanbieden, zijn zonder uitzondering naakt, op hun hoge hakken na. Voor de entreeprijs van 69 euro hebben de mannen toegang tot het buffet, de sauna, de whirlpool en het stoombad. Als ze seks willen, kost

dat 50 euro per half uur. De prostituees, die niet in dienst van de seksclub zijn, betalen ook 69 euro entree, plus een belasting van 25 euro. Als ze willen blijven slapen op een slaapzaal in het bordeel betalen ze 25 euro extra. Het lijkt een superslimme formule: op grote schaal seks aanbieden tegen zo weinig mogelijk kosten. Maar zo'n formule kan alleen slagen als er genoeg mooie jonge vrouwen voorhanden zijn. En daar zat hem nou juist het probleem. Gelukkig had Rudloff een aantal goede vrienden die voor hem klaarstonden.

Het grote geld wordt in veel Duitse bordelen verdiend aan vrouwen die er niet vrijwillig werken en meestal uit het buitenland komen, zegt Helmut Sporer, hoofdinspecteur van de politie in Augsburg, en een man met meer dan een kwart eeuw ervaring in de opsporing van mensenhandel.

Er zijn maar weinig vrouwen die daar vrijwillig willen werken, gewoon omdat het geen goede baan is. Bordeelhouders proberen regelmatig de indruk te wekken dat hun bordelen 'schoon' zijn; dat ze zich aan de wetten houden en dat ze samenwerking met mensenhandelaren streng afwijzen. De realiteit ziet er natuurlijk vaak heel anders uit. De vrouwen worden lang niet altijd met fysiek geweld gedwongen, meestal gaat het om psychologische druk, intimidatie, heel vaak om de loverboymethode (waarbij de pooier doet alsof er

sprake is van een liefdesrelatie), of een mix van alle varianten. Soms verkeert de vrouw simpelweg in financiële nood. Experts bij de politie weten precies hoe het systeem in de megabordelen functioneert en hebben heel vaak verdenkingen dat bordelen met mensenhandelaren samenwerken om zo veel mogelijk ‘geschikte’ vrouwen aan hun klanten te kunnen presenteren. Maar tussen een verdenking en een veroordeling ligt een lange, moeilijke weg.

De lange, moeilijke weg naar de veroordeling van Jürgen Rudloff begon in Sporer's werkgebied: Augsburg. Al in 2008 arresteerde zijn team een Augsburgse pooier die een 18-jarig meisje in Paradise in Stuttgart uitbuitte. Rudloff ontkwam toen nog aan strafvervolging.

Vijf jaar later deed de politie onderzoek naar gedwongen prostitutie in het Augsburgse bordeel Kleopatra. Daaruit bleek dat de managers ook in Paradise actief waren. *De focus van het onderzoek kwam steeds meer op Paradise te liggen*, vertelt Sporer.

Na een paar maanden droeg de Augsburgse politie het dossier over aan de politie in Stuttgart – waar ze niet van half werk houden. Tijdens een grootscheepse operatie waaraan bijna duizend agenten meewerkten, viel de politie de vier bordelen van Rudloff gelijktijdig binnen. Kantoren,

privéhuizen en auto's van bordeelmanagers en investeerders in zes Duitse deelstaten, Oostenrijk, Bosnië en Roemenië werden doorzocht en administratie, telefoons en computers werden in beslag genomen. Het resultaat was een reeks veroordelingen voor mensenhandel. In september 2017 had de politie genoeg bewijs om de grote baas zelf te arresteren.

Naar aanleiding van de Rudloff-zaak laaide afgelopen zomer een discussie op over de vraag of de Duitse liberale prostitutiewetgeving – die vergelijkbaar is met de Nederlandse – wel zo gunstig is.

In Duitsland is het sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog legaal om geld te verdienen met prostitutie, maar het was wel lange tijd *sittenwidrig* – in strijd met de goede zeden. Dat hield in dat prostitutie niet werd beschouwd als gewoon werk. Prostituees konden bijvoorbeeld geen arbeidsovereenkomst afsluiten en hadden geen rechten als mannen weigerden te betalen.

Een nieuwe wet veranderde dat in 2002. Prostitutie was niet langer *sittenwidrig* en in theorie waren arbeidsovereenkomsten en rechtszaken tegen wanbetalende klanten nu wel mogelijk. Prostituees moesten voortaan ook belasting betalen. Het idee achter de wetgeving was dat prostitutie voortaan een normaal beroep zou zijn dat mondige

sekswerkers zelfstandig zouden uitoefenen, zonder tussenkomst van pooiers. De wet was het paradepaardje van de linkse politiek. Er zijn foto's waarop politici lachend het champagneglas heffen met een Berlijnse bordeelhouder om de invoering van de wet te vieren.

Maar vrij snel bleek dat er weinig te vieren viel. Na 2002 groeide de Duitse seksindustrie explosief en dat bracht ernstige problematiek met zich mee. *De nieuwe wetgeving gaf pooiers ongebruikelijke vrijheden*, vertelt de Duitse oud-hoofdcommissaris van politie Manfred Paulus. Hij is een expert op het gebied van mensenhandel met verschillende boeken over dit thema op zijn naam.

Voor 2002 was het verboden iemand aan te zetten tot prostitutie. Dat verbod werd geschrapt. Sterker nog, bordeelhouders kregen het uitdrukkelijke recht om instructies te geven aan de vrouwen die voor hen werkten. Die vrijheden hebben ertoe geleid dat talloze Oost-Europese mensenhandelaren en bendes naar Duitsland zijn gekomen. En wij zijn vervolgens het bordeel van Europa geworden.

Wat meespeelde, was dat niet lang na de invoering van de wet een reeks Oost-Europese landen toetraden tot de Europese Unie en dat mensenhandelaren uit die landen handig gebruikmaakten van de open grenzen. Het liberale

Duitsland was een ideale bestemming. Met fenomenen als het megabordeel en het flatratebordeel – een inmiddels verboden type seksclub waar mannen voor een vaste prijs zoveel seks kunnen hebben als ze willen – werd Duitsland een trekpleister voor sekstoeristen.

Het precieze aantal prostituees in de Duitse seksindustrie is onbekend. Hydra, een Duitse belangenbehartigingsorganisatie voor prostituees, schat het aantal op 400 duizend. Helmut Sporer komt uit op 250 duizend tot 300 duizend. Volgens hem komt ongeveer 90 procent uit het buitenland en zijn ze veelal in handen van buitenlandse mensenhandelaren.

Die problematiek is niet aan de Duitse politiek voorbijgegaan. Om prostituees beter te beschermen, werd in 2017 een nieuwe wet ingevoerd. Die wet is vergelijkbaar met de Wet Regulering Prostitutie waar in Nederland al tien jaar aan wordt gewerkt – vooralsnog zonder resultaat.

In Duitsland lukte het wel een wet aan te nemen, al sneuvelden verschillende onderdelen, waaronder de verhoging van de minimumleeftijd voor prostitutie van 18 naar 21 jaar. Duitse prostituees moeten zich sindsdien registreren, er is een 'condoomplicht', bordeelhouders moeten een vergunning aanvragen en bordelen moeten aan

bepaalde eisen voldoen, zoals de aanwezigheid van alarmknoppen.

Belangenverenigingen van prostituees waren niet blij met de wet. Vooral de registratieplicht riep weerstand op, want vrouwen in de prostitutie willen liever anoniem blijven. Maar ook de Duitse politie was niet onder de indruk.

Het oorspronkelijke doel, meer transparantie in de seksbranche en meer bescherming voor de vrouwen, is niet bereikt', zegt Helmut Sporer. 'Een verhoging van de leeftijd naar 21 had bijvoorbeeld de vrouwen echt kunnen helpen. Maar nu treffen we in de bordelen, net als eerst, vaak 18-jarige Oost- Europese vrouwen aan die zich kinderlijk gedragen en geen Duits spreken. Hoe het er in die bordelen aan toegaat, weet Sandra Norak (29) als geen ander. Ze werd vijf jaar lang in verschillende seksclubs tot prostitutie gedwongen door een man die ze online had ontmoet toen ze 16 was. Zij had problemen thuis, hij wierp zich op als haar toegewijde vriend.

Na enige tijd kwam hij met het verhaal dat hij schulden had en dat ik de enige was die hem kon helpen. Hij bracht me naar een flatrate-bordeel. Daar had ik twintig klanten per dag. Het duurde vier weken. Toen ik daar uitkwam, was ik mentaal gebroken en dacht ik niet meer aan weglopen. Ze is nooit in de Paradise-keten geweest, maar in de

bordelen waar haar pooier haar uitbuitte, waren ook motorbendes de baas. *De vrouwen daar hadden allemaal pooiers aan wie ze hun geld moesten afgeven. En de mannen die daar kwamen, wisten dat.*

Noraks pooier had haar gedwongen een grote tatoeage van een kruis, een doodskop en een draak op haar rug te zetten, ten teken dat ze van hem was – een afbeelding die duidelijk niet paste bij zo'n jong meisje. *Als mannen mijn rug zagen, zeiden ze: 'O je behoort aan iemand toe!' En dan lachten ze.* Norak kreeg zulke ernstige traumagerelateerde gezondheidsklachten dat haar pooier zijn interesse in haar verloor. Zo kon ze zich bevrijden. Ze studeert nu rechten en spreekt zich als activist uit voor het Zweedse prostitutiebeleid, dat het kopen van seks strafbaar stelt. Ze noemt de Rudloff-zaak enorm belangrijk.

Het is voor het eerst dat een bordeelhouder ter verantwoording wordt geroepen. Seksbazen begrijpen nu dat ze zich er niet meer uit kunnen kletsen. En nu duidelijk is wat er werkelijk aan de hand is in de bordelen, zetten steeds meer mensen vraagtekens bij het liberale prostitutiebeleid.

Een van hen is SPD-politica Leni Breymaier. Zij maakt zich sterk voor het Zweedse model omdat volgens haar de situatie van vrouwen in de

prostitutie sinds de liberalisering behoorlijk is verslechterd.

Door de groei van het aanbod zijn de prijzen gedaald. Mannen kunnen tegenwoordig voor 30 of 25 euro bij een vrouw terecht. Maar de prijs voor een kamer ligt in Stuttgart tussen de 100 en 150 euro. Dat betekent dat als een vrouw vijf mannen heeft afgewerkt, ze nog geen stuk brood op de plank heeft. Oudere prostituees hebben me verteld dat het vroeger ook geen feest was, maar dat ze wel konden zeggen: jou laat ik niet binnen, of dit doe ik niet, of ga je eerst maar even wassen. Ze hadden nog iets van zeggenschap. De vrouwen die nu in de prostitutie zitten, weten vaak niet eens in welke stad ze zijn omdat hun pooiers hen telkens ergens anders heen brengen vanwege de voortdurende vraag naar 'vers vlees'.

Breymaier maakt zich zorgen over wat een liberaal prostitutiebeleid zou kunnen doen met de mentaliteit van jonge mannen. *Dat er van oudsher zakendeals in bordelen worden gesloten, is bekend. Maar nu kan iedereen zich betaalde seks veroorloven. Jonge mannen gaan tegenwoordig met zijn allen naar een bordeel om te vieren dat ze voor hun eindexamen zijn geslaagd.*

Vooralsnog hebben Leni Breymaier en Sandra Norak en haar medeactivisten weinig politieke medestanders. De gangbare opinie binnen de

Duitse politiek is nog steeds dat de liberalisering prostituees meer rechten heeft gegeven en dat in 2017 nuttige maatregelen zijn doorgevoerd.

Een verbod schaft de realiteit niet af' laat de verantwoordelijk minister, Franziska Giffey, per mail weten. Veel dingen zullen zich dan weer meer in het verborgene gaan afspelen. De nieuwe wet is pas twee jaar van kracht, het is veel te vroeg om conclusies te trekken. Het is de eerste wet die vrouwen en ook mannen in de prostitutie beschermt. Er hebben zich nog maar weinig sekswerkers geregistreerd, maar we zijn nog in een vroege fase. De wet moet geleidelijk worden geïmplementeerd en het vertrouwen in de autoriteiten moet nog groeien.

Ook Undine de Rivière, woordvoerder van het *Berufsverband Erotische und Sexuelle Dienstleistungen*, een belangenvereniging voor personen in de prostitutie, vindt alle ophef overdreven. *Het gaat er niet in alle bordelen zo aan toe als in die van Rudloff, beklemtoont ze. Er zijn ook goed geleide bordelen. Kleine bordelen en ook grotere met betere arbeidsvoorwaarden. Waar niet wordt weggekeken. Tegenstanders van sekswerk gebruiken rechtszaken als die van Rudloff gewoon omdat ze sekswerk willen laten verbieden.*

De Rivière werkt zelf in de escort, is te boeken voor

groepsseksfeesten en speelt thuis BDSM-rollenspellen met haar klandizie, die ze 300 euro per uur rekent. Ze gruwet van het Zweedse model, maar ook van de wet uit 2017.

Wij vinden dat sekswerk geïntegreerd moet worden in de gewone wetgeving', zegt ze. 'We hebben helemaal geen speciale wetten nodig. Wat we nodig hebben, zijn campagnes om het stigma dat aan prostitutie kleeft tegen te gaan, goede alternatieven voor mensen die willen uitstappen en cursussen in bordelen om sekswerkers te helpen professioneler te worden. Uitbuiting komt overal voor, in talloze andere branches, dat is echt niet alleen voorbehouden aan sekswerk. Sekswerk is geen normaal werk omdat het maatschappelijk gediscrimineerd wordt. Dat is het enige probleem.' Oud-politiecommissaris Manfred Paulus schudt zijn hoofd.

De gewone Duitse burger krijgt telkens weer het verhaal te horen van de studente die het zo heerlijk vindt in de seksindustrie wat bij te verdienen. Dat verhaal is óf een product van mannelijke fantasie, óf van het milieu zelf dat mensen zand in de ogen probeert te strooien. Want als in een Edelbordell als Paradise al mensenhandel van de ergste soort aan de orde is, hoe gaat het dan toe in de vele illegale bordelen en de straatprostitutie?

Afgelopen zomer deed de politie weer een inval bij Paradise Stuttgart, daarbij werd de bedrijfsleider gearresteerd. Ditmaal ging het om belastingfraude en verduistering. Ondanks alles zijn alle vier de Paradise-bordelen van Jürgen Rudloff nog steeds open. *Geschäft ist Geschäft.*

* De Zweedse prostitutiewet (1999) is uniek in dat zij als eerste het kopen van seks strafbaar stelde. Mensen in de prostitutie zijn niet strafbaar. De ideologie achter de wet is dat gelijkheid tussen de seksen niet mogelijk is in een samenleving waar mannen seks kunnen kopen van vrouwen. Doelen van de wet zijn het bewerkstelligen van een mentaliteitsverandering onder mannen en mensenhandel terugdringen door de vraag naar betaalde seks te verminderen. Ondanks kritiek dat de wet prostitutie gevaarlijker zou maken, vindt de Zweedse prostitutieaanpak steeds meer navolging. In 2009 voerden Noorwegen en IJsland vergelijkbare wetgeving in. Daarna volgden Canada (2014), Noord-Ierland (2015), Frankrijk (2016), Ierland (2017) en Israël (2018). In 2014 nam het Europees Parlement een resolutie aan die lidstaten adviseerde de Zweedse prostitutiewetgeving in te voeren.

In april ontstond in Nederland discussie over het Zweedse model nadat de jongerenbeweging Exxpose een burgerinitiatief had gepresenteerd met 40 duizend handtekeningen om het kopen van

seks strafbaar te stellen.

Bronmateriaal, gerangschikt naar hoofdstukken.

1 * Tekst 'website BZ' werd rechtstreeks overgenomen van Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2 * Titel: *Microben moeten de eerste aardbewoners op Mars zijn* Interview met Jose Lopez, wetenschappelijk onderzoeker *Researcher Urges the Consideration of Microbes for Space Colonization (NSU) Nova Southeastern University* Gepubliceerd in: *Scientias*, 30-09-2019 Geschreven door: Caroline Kraaijvanger

* Titel: *Avonturier en idealist die leefde zonder voorbehoud.* Interview met Jacob Gelt Dekker (71), ondernemer. De citaten uit interviews in onder meer *Het Financiële Dagblad* (2007, 2008), *het Rotterdams Dagblad* (2005), *de Volkskrant* (2006), *Quote* (2006), *De Telegraaf* (2007), *Forum* (2007), *FEM Business* (2007) en *Het Parool* (2012) Gepubliceerd in: *Financieel Dagblad*, 03-09-2019 Geschreven door: Hilda Bouma

3 *Titel: *'Ik ben erger dan compromisloos'* Interview met R. de Leeuw, componist/dirigent/pianist Gepubliceerd in: *NRC*, 11 september 2019

Geschreven door: Mischa Spel

4 * Titel *'Soms dreigt het een grote egoshow te worden'* Interview met R. Bregman, historicus, schrijver en journalist Gepubliceerd in: Volkskrant, 30 augustus 2019 Geschreven door: S. Berkeljon

*<http://nurksmagazine.nl/2010/12/waarom-milgram-niet-deugt/>

6 * Titel: *Een grote stap voorwaarts voor het quantuminternet - Verstremgeling/teleporteren* Gepubliceerd in: Nemo Kennislink, 3 september 2019 Geschreven door: Sophie Hermans, Natuurkundige, TU

7 *Titel: *Met geweld op bejaarden is brandhaard Nederland nabij* Gepubliceerd in: HpdeTijd,

21 september 2019 Geschreven door: Erdal Balci

11 * Titel: *De superadvocaat die H. Weinstein uit de gevangenis moet houden.* Interview met Donna Rotunno, advocaat Harvey Weinstein Gepubliceerd in: Volkskrant, 24 januari 2020, Geschreven door: Anne van Driel

20 *Titel Essay: *Natural Causes: An Epidemic of Wellness, the Certainty of Dying, and Killing Ourselves to Live Longer* Gepubliceerd in: De Groene, 18 december 2019 Geschreven door: B.Ehrenreich, journalist en schrijver. Vertaling -

Menno Grootveld, verscheen eerder in *The Baffler*.

Titel: *Het legaat van de markies* Essays over ethiek en kliniek, literatuur en natuur Gepubliceerd door: uitg. Pelckmans, Kalmthout, 2014
Geschreven door: Marc De Kesel auteur, boekbespreking door Lode Lauwaert

27 * Titel: *Snelle seks langzame liefde*
Gepubliceerd in: De Groene, 12 juli 2017
Geschreven door: Jenny Velthuys

* Titel: *De menselijke geest is lui, ook de mijne*
interview Yuval Noah Harari Gepubliceerd op: www.Knack.be, 12-02-2020 Geschreven door: Jeroen Zuallaert

* Titel: *Gesprek met Ronald Laing* Gepubliceerd in: Streven, Jaargang 26 (1972-1973) Geschreven door: Frank Boenders

* Titel: *Fragment uit Pale Blue Dot, Carl Sagan (1994)* over de aarde als nietig stipje vanuit ruimtestation Gepubliceerd in: Volkskrant, 10 februari 2020 Geschreven door: George van Hal

28 * Arrestatieteam.nl Informatie Skorpion
Einsatzeinheit

29 * Titel: *Is kannibalisme menselijk?*
Gepubliceerd in: Nemo Kennislink, 13 december 2005 Geschreven door: dr. Toon van Meijl, universitair hoofddocent, afd. Culturele

Antropologie, Radboud Universiteit Nijmegen.

---

33 * Titel: *Wéér een nieuwe realiteit* Gepubliceerd in: Financieel Dagblad 17-02-2020 Geschreven door : Robin Rotman

35 * Titel: *Heengaan en terugkomen De wetenschap der Reincarnatie* Gepubliceerd in: Veda pockets, Book Trust, 1983 Geschreven door: A.C.Bhaktivedanta Swami Prabhupada

36 * Titel: *De onzichtbare Maat: De archeologie van goed en kwaad* Gepubliceerd: essay in *De Groene*, 12-02-2020 (Prometheus, 640 blz., € 27,50). Geschreven door: Prof. dr. Andreas Kinneging, hoogleraar rechtsfilosofie aan de Universiteit Leiden.

Inhoudsopgave

Hoofdstukken 1-37

plus Epiloog

Appendix

Kalibreren

Toelichting op het bronmateriaal

Interview VK

Bronmateriaal, gerangschikt naar Hoofdstukken

LIJST van ALLE MULTIMEDIALE PRODUCTIES: VIDEO PRODUCTIES

DRIE X TELEVISIEDRAMAPRODUCTIES

Televisiedramaproducties uitgezonden door NPO

Ondergangen - familievete

<https://youtu.be/0OChH8Vecd8?si=A7up9HDdW1inpXEm>

Dansen wij vanavond?

<https://youtu.be/lor5Q0efzKc?si=NkEn2nEKSj7mDVM5>

De Werking - werkeloosheid leidt tot..

https://youtu.be/ah3R6w_Hh7Y?si=dr5YrXeV9SMBCZ4L

AAN GENE ZIJDE

Videoproductie in 30 delen

Volledige afspeellijst 1 - 30 afleveringen op: _

<http://www.videotheater.nl>

Onemanshow die in het hiernamaals speelt in 30 afleveringen.

De hoofdpersoon van de toneelroman 'Aan gene zijde' is een man met een multiple personality syndroom: hij bestaat uit maar liefst 25 personificaties!

Het verhaal speelt zich af in het hiernamaals. Deze tragikomedie zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals bv de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, maar ook naar geschiedenis. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt. Al met al is het een rocky horrorshow, met veel satirische en soms

zelfs satanische issues. Onontkoombaar gaat het tenslotte ook over de dood..

Citaat uit de reactie van Johan Reyniers,
dramaturg Toneelgroep Amsterdam :

'..Je toneelroman is een formidabele krachttoer. Hij is Dantesk omdat hij zowat elke problematiek aankaart die in de wereld van vandaag van belang is. Rabeliaans in de uitbundigheid van taal en dialogen. Boschiaans als schildering van een infernale wereld die alle kanten opschiet. Hij herinnert aan het middeleeuwse narrenschip en de stoet van dwazen.'

'De boeiendste passages vind ik die waarin de verbeelding een vrije vlucht neemt zodat personages en verhaal een metafoor worden die de concrete werkelijkheid overstijgt.'

WELKOM OP HET FEEST VAN DE DOOD

1- 30 afleveringen:

Afl 1 Filos over : Kosmos, hiernamaals, dood, zelfdoding, vrije wil.

<https://youtu.be/I2gKdQJkqEo?si=7SlnSx76ln4DFs>
[ZW](#)

Afl.2 Filos introduceert Lava, zijn liefde, zijn partner.

<https://youtu.be/67DBNVEWYx4?si=NlnSaHS1a43IO-u5>

Afl 3 De 1e gast: bastaardzoon Mars doet zijn intrede, daarmee extreemrechts.

<https://youtu.be/jMrwJLBIkpU?si=CvxGHm0SZlthf2l>

Afl 4 Twistgesprek tussen Filos en zoon Mars, hjet anti-fascisme van Filos

<https://youtu.be/nS97rGfrHH8?si=Qnb8zai-XUrKt3VH>

Afl 5 Filos en Lava botsen nu beiden fel met eigen zoon over racisme en fascisme

<https://youtu.be/wUF6wjVWg-o?si=WA-pJm7rt25R5WKb>

Afl 6 De volgende gasten Heidi und Peter en hun biologisch dynamisch bedrijfje

<https://youtu.be/gAmwMpe4b30?si=7Lc2MZEuTEXhiMLo>

Afl 7 Het biologisch dynamisch echtpaar klapt uit de school over hun verleden

<https://youtu.be/C994MCRIguA?si=o0SOJwTPxpRpqe9C>

Afl 8 Vriend van Filos, Econoom Pieter legt het es even haarfijn uit allemaal.

<https://youtu.be/v1iUmVbRMMw?si=m1UiyColr5PZzdvC>

Afl 9 Lollipop, liefdesexpert en minnares vban Filo doet haar intrede

https://youtu.be/WsNviDUArI8?si=uLqA2Y2_p9aYDLsm

Afl 10 Steensma, ooit verzetsman WO II, aan het woord.

https://youtu.be/_ym6BnIXSUY?si=AO7Vov5ehWbILijm

AFI 11 Woedeaanval van echtgenote van Filo, Lava, zij is strontlazarus.

https://youtu.be/MEeLHjK60Zk?si=yU_ejJrdQfxbdZv9

Afl 12 Entree studiegenote van Filo, de neurologe Sahra

<https://youtu.be/EacSrrCmzXE?si=tT3LYiGRCl4gS3X1>

Afl 13 Polleke Platoon, politiek filosoof doet zijn intrede

<https://youtu.be/5Br6EYKSsU0?si=MqmeVaXqrmNVDmrJ>

Afl 14 Jeroen Bosch stelt zich voor, kunstenaar

<https://youtu.be/bEtNMOMx62A?si=CKISD3oxnvezysVL>

Afl 15 Maffiabaas de Don is ook van de partij

https://youtu.be/iLtnKaxbSA0?si=z9dxcOs1BB_0fhLz

Afl 16 Duvelstoejager, oftewel Satan is er ook
<https://youtu.be/0OkLVmGhCbg?si=WQtSTE6o2qr31m8s>

Afl 17 Filos geeft een staaltje ware filosofie weg
<https://youtu.be/TEB-Y4C9FI0?si=Yv67cBxG4HVWjqUp>

Afl 18 Stanis Lawski doet zijn intrede
<https://youtu.be/SGP842PRNU8?si=2vgK3dKh9HJd9zoS>

Afl 19 Nestor interviewt de jonge Filos
https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=Z_FtNuMHjb1s3BtP

Afl 20 Moslima Nedreth doet een buikdansje..
<https://youtu.be/gXEZxVXUT6A?si=X-XAIQ1Kgzip-0Pp>

Afl 21 St. Antoine de Exupery vliegt er op uit.
<https://youtu.be/aFgQHm46QkQ?si=oExam0u8G15EGEPA>

Afl 22 Celia, hulp in de huishouding, doet een boekje open.
<https://youtu.be/UzViw61vXHg?si=vzeA-Z3n1kqdVdmr>

Afl 23 Dora, psychiatrisch arts, klapt uit de school.
<https://youtu.be/l0BxiGYrJbA?si=sYHf9fYz3bwm8ZKA>

Afl 24 Albracht, auteur toneelroman, doet zijn zegje.

<https://youtu.be/IPGBOLxROQg?si=phnmkVIPdrAoFPCK>

Afl 25 Dr. Schuwe en diens spreekwoorden.

<https://youtu.be/5mtHFjPqtNw?si=rQJH3fuKLhpZQSiw>

Afl 26 Kleinzoon Filos redt zich wel.

https://youtu.be/EOU7WTjj664?si=c7_M7snhHalUzV7f

Afl 27 Brownie komt dansend verhaal halen bij Mars.

https://youtu.be/M7_tOGTU-bl?si=ZuIPdDAH9tymjh5M

Afl 28 Jopie Doerak legt uit wat sociocratie is.

https://youtu.be/x-W5S_cB8yk?si=7Q6Y7-tzxJpF92-r

Afl 29 Wij, Oranjes..Willem Alexander heeft een paar biertjes teveel op.

<https://youtu.be/6CAOJNJbqCQ?si=nb9YK68eHVABghoy>

Afl 30 Apotheose, het slot van het Feest van de Dood.

<https://youtu.be/0XQtMk-m4k0?si=1ukh2FhRj2RzuVsm>

VIDEOPRODUCTIES - DIVERSE LOSSE ITEMS

INTERVIEW

Salto Rutger W. Weemhoff 1985

https://youtu.be/eiOv-dyYLrc?si=CWuAU_hOpbJwBjhf

ROMAN DODEMAN

Tekstlezing Dodeman, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/HxsZ2Mnbqgg?si=3Lrp-wWwNJDqdw8u>

ROMAN DE OERHOER

Tekstlezing De Oerhoer, ingesproken door de auteur

<https://youtu.be/bXG-TGSc3KU?si=wBpB7hG59Cx4snj8>

DE RODE HOND politieke satire

My name is Simon

<https://youtu.be/fX9DIS8h6vc?si=nNdsNKzYw3WZ6nP7>

Who am I?

<https://youtu.be/A3XxviTMJ84?si=8KM5PWi105dg5uIV>

Fitness

<https://youtu.be/0elb-inv9Pk?si=U79mriepPJDURpWf>

Marlborough Man

<https://youtu.be/E09mDQ0Hff0?si=78aWMTM335AaRNv->

The Fucking Frog

<https://youtu.be/6nzsV9XsoPM?si=c09ijMhsuJtQ5SA>

Red Dog is getting his ultimate tattoo

<https://youtu.be/gdRz5iJwQbw?si=vlG9NNpbAnO7KC9X>

Compilatie Satire De Rode Hond politieke satire, een toetje van langere video: met 70 typeringen!

https://youtu.be/dMYW_hyHdkg?si=3kgWys69Ny692Juz

AUDIO PRODUCTIES

DOODSLIEDJES gezongen door de auteur:

O cessate

https://youtu.be/ZEwOhMw6MDg?si=2RBndFyMqIAe_tW0

Am Abend

<https://youtu.be/3CViMVFhHNo?si=ETSllr053FZqt07Y>

Der Tod und das Mädchen

<https://youtu.be/D5gnrf94gGI?si=fLYaftEOcx4YvUk>

Der Wegweiser

https://youtu.be/7qzyfuiNat0?si=gil4jcTXf_7VF_r1

Komm süßer Tod

<https://youtu.be/XbEI0cgXJnU?si=vll571TptTam65Og>

Der Erbkönig

https://youtu.be/zGm_Aj2SNxw?si=TIq79lpRVwXwMA7I

Litanei

<https://youtu.be/JeTLgkDMJ44?si=PoX9xg0hMZQaud57>

Joh mammo dado

<https://youtu.be/toQnPVp7FN4?si=Tmsx3dKsC6QdzPD7>

I only want to say

https://youtu.be/4u2Wxz-pCXQ?si=PZU38-DwJ4slQ5_i

Toetje

<https://youtu.be/3p3xUeBJJvc?si=OROsS8dctKEOkvyc>

DE DRENKELING

15 x audioproducties

Sonnettencyclus, afgewisseld met 15 monologen, ingesproken door Rutger Weemhoff, geluidscollage van Frank Gustafson.

In vijftien fragmenten wordt u meegenomen op een 5 uur durende tekstuele tour-de-force in een meditatieve stroom van woorden: de als een symfonisch muziekstuk klinkende gedachtestroom van een drenkeling. Het onderbewustzijn van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen.

U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar:

De Tederheid

<https://youtu.be/LruvKYoHmuc?si=CFW61t7pWrMQHVR3>

De Verliefdheid

https://youtu.be/hZgNykaU3n8?si=6VRDOFhFYHZe_vbK

De Liefde

<https://youtu.be/5RDHB6Gblk0?si=ljxgDbJRBF17wOql>

De Vreugde

https://youtu.be/uAWilq8ckc4?si=bs-bFKNpy30_avFW

De Hysterie

<https://youtu.be/b8h7V6S49jo?si=eFXka97fwgTPJ-Kk>

De Wellust

<https://youtu.be/vYxk3b9nTxU?si=UO2TuyuXOMhBUXv->

De Woede

<https://youtu.be/Mj3a3LJPRmA?si=WBGiXjPTzu5aeYuz>

Het Verdriet

<https://youtu.be/aF0Q3MeUsqg?si=BaQYigTy5-IKnopJ>

De Uitzinnigheid

<https://youtu.be/GtTS0cdbLys?si=2ozJlXWGfkyi6dtR>

De Haat

https://youtu.be/yZF1gCa5rVk?si=yQ7_GuF56Sg7gZ3l

Het Verlangen

<https://youtu.be/ZPfOrrQrzEM?si=NZpDwcYZBTS-hl-DW>

De Wanhoop

https://youtu.be/ErNCbeb04QE?si=uth-N3PnyJ4_1XWO

De Angst

<https://youtu.be/V4mqseU3AX0?si=2jD6tT8MMX9JuDO0>

De Waanzin

<https://youtu.be/34ITfksLprM?si=7Noc1Onx07mY6sd4>

De Verwondering

<https://youtu.be/y7ZG9IMW39g?si=bt8O0Uqv5bJIEVLQ>

POËZIE audio-producties

Emoties

<https://youtu.be/4-UI46Px BE?si=qJ1ol eWiyGBADtC>

Meeslepende bundel met vijftien sonnetten over uiteenlopende emoties als: Tederheid, Wellust, Woede, Wanhoop, Haat, Verwondering en nog meer. Ingesproken door auteur Rutger W. Weemhoff, afgewisseld met geïmproviseerde muziek, door hem vertolkt op piano.

Waterlandcyclus

<https://www.youtube.com/watch?v=tp6F3g0QLEs>

Ten noorden van Amsterdam ligt het unieke gebied Waterland. Op deze opname beluistert u inspirerende gedichten over dit merengebied, waar de auteur reeds lang een deel van het jaar woont en werkt. De auteur spreekt zelf de teksten in, afgewisseld met door hemzelf gecomponeerde, op de piano uitgevoerde muziek.

Manicyclus

https://www.youtube.com/results?search_query=Manicyclus+gedichten

Eenvoudige gedichten, ingesproken door de auteur, over het middelste schiereiland van de Peloponnesos: Mani. De auteur heeft zich laten inspireren door de cultuurhistorische impact die dit schiereiland in de loop van de jaren op hem heeft uitgeoefend. Afgewisseld met door hem zelf gecomponeerde en op de piano uitgevoerde muziek.

BIBLIOGRAFIE

Rutger Willem Weemhoff

ROMANS

De Oerhoer > schelmenroman

De Oerhoer is een schaamteloos obscene en tegelijkertijd hoogst spiritueel boek. Deze schelmenroman over het eigentijdse elitebordeel Paradise Now biedt de lezer een satirische blauwdruk van ons apocalyptische tijdsgewricht. U wordt meegenomen in een woeste literaire achtbaan die uw wereldbeeld voorgoed doet kantelen. Bunga, bunga!

Dodeman > misdaadroman

Kroniek van een bijna-dood ervaring. De revolutionaire activist Dodeman wordt gezocht door de FBI, de roman verhaalt zijn geschiedenis, zijn avonturen, zijn achtervolging, zijn strijd op leven en dood. Een eigentijdse roman over een gewelddadige en uiterst controversiële figuur, die toch de harten van de lezer weet te stelen. Sensationeel, bloedstollend en spannend. Met wiskundige precisie vallen alle legstukjes van de puzzel uiteindelijk in elkaar.

Persona non grata > avonturenroman

Deze op ware gebeurtenissen gebaseerde roman beschrijft het levensverhaal van de frivole dr. Eduard Kommer. Zijn montere levensmotto was: vrij mijn koers. Met zijn vrijgevochten levenswijze was hij zijn tijd ver vooruit. Enerverende issues in dit boek: zijn jeugd in Indië, zijn studie medicijnen

in Utrecht, roeien, huwelijk, tweede wereldoorlog, actief in het artsenverzet, zijn verre reizen als scheepsarts, de diepe hartstocht voor zijn concubine, zijn scheiding, nogmaals Indië, familieperikelen, wanhoop en dood.

Aan gene zijde > toneelroman

De hoofdpersoon van deze toneelroman lijdt aan een multiple personality syndroom en bestaat uit maar liefst 25 personificaties. Stuk voor stuk passeren deze de revue in deze tragikomische vertelling, die zich afspeelt in het hiernamaals, aan gene zijde. Al met al is het een rocky horror show, met veel satirische, soms zelfs satanische issues. Deze grimmige toneelroman zit vol verwijzingen naar de actualiteit, zoals de totalitaire financialisering van de samenleving, opkomend fascisme, worldwide, maar ook naar verborgen geschiedenis en mystiek. Er worden tal van filosofische uitstapjes gemaakt over bewustzijn en moraal. Tenslotte gaat het ook over gemankeerde liefde en de stille dood.

KORTE VERHALEN

Appetijt

In een keur van korte en langere verhalen beproeft de schrijver talloze recepten: thriller, filosofisch discours, reisverhalen, beschrijvingen van

magisch-realistische gebeurtenissen, u wordt als lezer steeds verrast door weer een geheel nieuw genre. De auteur heeft dit boek aan zijn eigen vier zoons opgedragen.

NOVELLES

Adam en Heva

> novelle

De auteur neemt u mee in een eigentijdse, mythologische novelle. Kroniek van een Verbond. Een oud religieus verhaal, opnieuw verteld: de mens in wording, verscheurd door goed en kwaad..

De Bus van heden naar verleden

> novelle

Deze novelle ontmythologiseert de Bevrijding. In het heden rijdt een touringcar naar het voormalige Kamp Dachau met een groepje voormalige NL-verzetsstrijders op hoge leeftijd, politieke gevangenen van de Gestapo destijds. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij in '45 na de bevrijding van het kamp als overlevenden ondernamen vanuit Dachau met een gammele Amerikaanse legerbus, retour naar het recentelijk bevrijde Holland. Een reis die bepaald niet vlekkeloos verliep. Dat laatste geldt trouwens ook voor de busreis die in het heden gemaakt wordt. De beide

busreizen vormen zo een spannende mix van vergankelijkheid en actualiteit.

De Mensen van de Buitenwereld

> novelle

Kroniek van een kinderleven.

In een huisgezin van louter exact geschoolde, doch gevoelsarme ouders doen zich problemen voor. De oudste zoon des huizes blijkt het kind van de huisvriend te zijn. Deze is ontwerper van attracties van De Efteling. Het sprookjespark speelt een belangrijke rol in dit verhaal, dat verteld wordt vanuit het perspectief van het jongste kind in het gezin. Deze gevoelige jongen speelt het spel van de volwassenen niet mee. Hij weigert de stap naar de wereld van de Grote Mensen te maken. Hij speelt zijn eigen spel, in de Efteling of..

KINDERBOEK

[Koetjes en Kalfjes](#) > kinderboek

Deze bundel met dierenverhalen voor vaders en hun zonen (vanaf tien jaar) bevat een reeks spannende vertellingen. Deze spelen zich af in verschillende landen, met telkens een ander dier in de hoofdrol. Thematisch sluit dit boek naadloos aan op de leefwereld van jongens vanwege zijn eerlijke en soms harde inhoud. Daarom is het boek ook zeker voor hun vaders interessant.

GEDACHTEGOED

www.FilosofievandeDood.nl

> populair-wetenschappelijk werk

Het allereerste boek van Rutger Weemhoff is een werk met tal van lichtzinnige filosofische analyses omtrent alles wat met de dood te maken heeft. Dit zeer persoonlijke boekwerk heeft niets academisch: het is als een rijke rivier van filosofische ideeën, nieuwste ontwikkelingen op het gebied van de neurologie, diepzinnige inzichten in een mogelijk kwantum fysisch te bewijzen hiernamaals. Het legt bovendien talloze dwarsverbanden tussen wetenschap en kunst. Een must voor iedere zoeker naar waarheid. Deel I
Engelse vertaling: binnenkort op verzoek verkrijgbaar.

[De Vrije Wil en de Hongerstaker](#)

>Wetenschappelijk discours, wij zijn meer dan onze hersens.

[Gedachten](#)

> essays

Aforismen, redenaties, boude beweringen, essays. Met onder meer: inleidingen op de filosofie van de dood, modern fascisme, de vrije wil en het toeval, kunst, integratie, en diepte-analyses m.b.t. de internationale politiek.

ESSAYS, BRIEVEN en BLOG

[Hilarische Historie van een Herrenhaus](#) >
verzamelbundel met literaire allerhande. Korte verhalen, essays, artikelen, gedichten, polemieken.

[Mijn Brieven 1, 2, 3](#)

> trilogie in briefvorm

Trilogie over ons apocalyptisch tijdsgewricht. Dagelijks schreef de auteur talloze brieven en ging in dialoog met o.a. BN-ers, columnisten, hoofdredacteuren, schrijvers, wetenschappers.

[Het Blogboek van Partout](#)

> columns

Jarenlang heeft het scherpe pennetje van Rutger Willem Weemhoff onder het pseudoniem Partout de actualiteit op de korrel genomen, onder andere op het Volkskrant blog. Een selectie van deze columnist doet uw bloed weliswaar soms koken, daar staat tegenover dat u vaak over de grond kronkelt van het lachen. Harde satire!

TONEEL/SCENARIO'S

[Toneelstukken](#)

De bundel Toneelstukken bestaat uit Victoria, De Emotionelen en De Zelfmoordenaar

Victoria eenakter

Victoria is geschreven bij wijze van leerstuk voor het vierde jaar van de Toneelschool, over een medeleerling die komt te overlijden. Wat maakt dat los bij haar leeftijdgenoten?

De Emotionelen avondvullend stuk

De Emotionelen is een avondvullend stuk voor twee acteurs, in 30 verschillende rollen. Tal van emoties worden nu eens teder, dan weer fel getekend. Oude mensen, een stel pubers, God en de Duivel, een clownsvader en zijn zoon, een rechercheur en een terrorist, - een reeks van de meest uiteenlopende duo's passeert de revue.

De Zelfmoordenaar avondvullend toneelstuk.

Op het moment dat hoofdpersoon Isak na jaren zover is dat hij de daad bij het woord wil voegen en iedereen van zijn geliefden heeft uitgenodigd om voorgoed afscheid van hem te nemen, gaat de loop der gebeurtenissen met hem aan de haal..

Scenario's

De bundel scenario's bestaat uit De Spermadonor en Dood doet leven

De Spermadonor > korte telefilm

Het is een tragikomisch scenario voor een telefilm, het onderwerp spreekt voor zich. Een man vindt na tientallen anonieme bevruchtingen zijn echte liefde.

Dood doet leven > filmscenario

Het is een scenario voor een speelfilm, geschreven i.o.v. van het Filmfonds. Een touringcar reist naar het voormalige kamp Dachau, met daarin een groepje verzetsmensen van allerlei pluimage. Deze reis maakt herinneringen los aan de tocht die zij destijds ondernamen met een gammele Amerikaanse legerbus vanuit Dachau naar Holland, na de bevrijding. Een reis die destijds bepaald niet vlekkeloos verliep. Evenals de bustocht in het heden trouwens. Dit verhaal ontmythologiseert de Bevrijding.

POEZIE

Emoties

> dichtbundel

De bundel Emoties bestaat uit 3 delen Emoties, Waterlandcyclus, Manicyclus:

Emoties

In Emoties wordt u via 15 meeslepende, emotionele sonnetten door de dichter meegevoerd in een reeks

passionele gebeurtenissen, die alles te maken hebben met een grote, helaas mislukte liefde.

Waterlandcyclus

Verder bevat deze bundel de Waterlandcyclus: jarenlang woonde en werkte de dichter in het prachtige Waterland, het merengebied boven Amsterdam. Woerden en moddergaten, maar ook bloemenveldjes en ijsvisioenen.

Manicyclus: tenslotte bevat deze bundel ook nog de Manicyclus. Een deel van het jaar woont en werkt de dichter op het prachtige schiereiland Mani, de middelste vinger van de Peloponnesos. Torenhuizen en vijgenbomen, herders met geiten en goddelijke vergezichten. Het is alsof u droomt, zo mooi is Mani.

Daar komt de bruid

> gedichtencyclus

In een vrije reeks gedichten gaat de dichter in deze bundel eerst terug naar zijn jeugd, proeft opnieuw van de vrijheid als jonge man, maar stuitert uiteindelijk via hartstochtelijke liefdes op de harde rotsen van ouderdom en dood.

Gedichten voor de slapelozen

> dichtbundel

In deze bundel doet Rutger Weemhoff als dichter op heel uiteenlopende wijze poëtisch verslag van zijn binnen- en buitenwereld.

De Drenkeling

> experimentele tekst

De Drenkeling omvat in 15 fragmenten een 4 uur durende monoloog. Telkens voorafgegaan door 15 sonnetten, wordt u meegenomen in een meditatieve stroom van teksten: de als een muziekstuk klinkende gedachtestroom van De Drenkeling. De zee van het onderbewuste van deze drenkeling doet in al zijn gelaagdheid ook uw gedachten kolkend stromen. U betreedt een geheel eigen wereld, het universum van een kunstenaar. Voor de geluidscollage tekende de Deen Frank Gustafson. Attentie: ook op verzoek bij Uitg. Partout verkrijgbaar als audiotour.

---

3 x METHODISCHE HANDBOEKEN:

LEREN ACTEREN

Leren Acteren (ringband) > handboek

Rutger W. Weemhoff was jarenlang zelf actief als acteur in het theater en op televisie. Leren Acteren is een studieboek voor allen die zich professioneel met theater bezighouden. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische

onderbouwing over het acteren. Maar juist door de 170 oefeningen is het vooral ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Methodisch en stap voor stap: een must voor elke acteur! Zie ook: Leren Acteren voor de camera en Docent Drama met camera van dezelfde auteur.

Leren Acteren voor de camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het leren acteren voor de camera, ten behoeve van professionele acteurs. De eerste helft van het boek bevat een beknopte theoretische onderbouwing over het acteren voor de camera. Juist door de 175 oefeningen is het ook een heel bruikbaar handboek voor de praktijk. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Een must voor elke acteur voor de camera. Weemhoff schreef ook de handboeken: Leren Acteren; Docent Drama met camera.

Docent Drama met camera

> handboek (ringband)

Over alle aspecten van het lesgeven met behulp van de camera, ten behoeve van professionele docenten drama, inclusief oefeningen. Methodisch en stap voor stap, in handige ringband. Het is vanuit 10 jaar leservaring geschreven. Een must voor elke docent drama met een 'beeldende' visie!

Dit boek stelt zich ten doel de docent die met camera wil werken te professionaliseren. Allereerst zijn in dit boek een aantal hoofdstukken gewijd aan filmtechniek. Dan volgen tal van hoofdstukken uit de praktijk. Denk hierbij aan inzet van de camera als een didactisch hulpmiddel bij spellessen en projecten in het onderwijs, in dit boek toegespitst op verschillende leeftijdscategorieën. Of aan de inzet van de camera bij een spelproductie met beginnende of gevorderde amateurs. Denk ook aan de ondersteunende inzet van de camera bij een specifieke doelgroep, bijvoorbeeld gevangenen. Je kunt ook de camera gebruiken voor het realiseren van een professionele dramaproductie, uit te zenden door de (lokale) televisie. Zie ook de handboeken: Leren acteren, Leren acteren voor de camera van dezelfde auteur.

Alle verdere info treft u op:

www.uitgeverijpartout.nl

BOEK EEN BOEK
BIJ PARTOUT

© 2026

